

329 básní

Mária Nováková

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Mária Nováková</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2019)</u>	<u>010001</u>

O knihe

329 básní. Skutočne. Nie sú to všetky básne od Márie Novákovej, má ich viac. Nebrali sa do úvahy básne z jej zbierok Zablatená princezná a Anička a jej mamička. Majú totiž iné formátovanie, iné strofy a celkovo iný vizuál. Zostávajúcich 329 básní je tak rovnakých. Alebo nie?

Mária Nováková vytvorila krásne farebný i morbidne depresívny svet, ktorý je iný každou básňou. Píše o rozličných témach, od detských veršovačiek po ekologické, politické a psychologické posolstvá ľudstvu. Všetky básne sú zaradom tak, ako vychádzali v jej knihách. Nájdete tak smutné básne medzi veselými a pesimizmus strieda rozprávkový pohľad na svet.

Autorka má v svojich básňach všetko. Čerešne, Vlčie maky či Čiernobiely recept na lásku. Je to skladačka, ktorú nemožno zložiť bez polovice z polovice. Bež, významná! Takto jej mohol niekto kričať pri behu cez krajinu medzi tmou a svetlom, kde je láska slepá a neuvidí ani Slnko na dlani. Sľubovali stenám kompletnú opravu, ale ťažko hľadá pokoj v duši niekto, kto sa cíti ako šablóna alebo dievča na plagáte. Pretechnizované, trpiace samotou. Dievča, ktoré neverí a tvrdí, že len páska cez ústa pozná jej prosím. Nikto nevie, čo si prosí. Ak práve... ak by to bol čierny sneh... tak čo potom?

Obsah

329 básní.....	1	Ruža.....	38
O knihe.....	2	Sirota.....	39
Obsah.....	4	Cesta.....	40
Lampa.....	9	Na hranici.....	41
Vietor.....	10	Leto.....	42
Zrnko piesku.....	11	Na hranici lúčenia a posledného bozku.....	43
Slza.....	12	Značka trochu doľava.....	44
Čerešňa.....	13	Spojenie pier na obrázku.....	45
Lepidlo na sny.....	14	Mamičke.....	46
Spomienka.....	15	Strúčiky sklamaní.....	47
Človek a čerešňa.....	16	Čiernobiela.....	48
Lastovička.....	17	Spomienka.....	49
Vianočná.....	18	Čo je najväčšie?.....	50
Zablúdená duša.....	19	Sviečka.....	51
Žena bez srdca.....	20	Ľadovec.....	52
Rieka.....	21	Spomienky a činy.....	53
Nádej.....	22	Zatvorené oči.....	54
Osud.....	23	Vina osudu.....	55
Veverička.....	24	Z dvojice polovica.....	56
Láska a priateľstvo.....	25	Lastovička.....	57
Priateľ.....	26	Namiesto lásky záplavy.....	58
Zakliata.....	27	Rozprávková minulosť.....	59
Zbytočná láska.....	28	Každý deň túži byť dieťaťom.....	60
Chcela som ti povedať.....	29	Recept na lásku.....	61
Neľúbi ma.....	30	Septembrové ráno.....	62
O mužoch.....	31	Vypadnutá.....	63
Dokonalosť.....	32	Dievča na zabitie nudy.....	64
Srdce v rieke.....	33	Dvere medzi životmi.....	65
Vlčí mak.....	34	Krátka.....	66
Na hodine lásky.....	35	Skladačka.....	67
Správa vo fľaši.....	36	Čarodejnica.....	68
Na štyroch nohách.....	37	Milovaná.....	69

Vyvolený.....	70	Ešte stále dieťa.....	104
Pohľad do neba.....	71	Odísť od problémov.....	105
Dve kométy.....	72	Čo ťa ťaží, dievča krásne?.....	106
Oceľové slzy.....	73	Najskôr iba na líce.....	107
V zasneženej náruči.....	74	Préria.....	108
Smutná sviečka.....	75	Priepasť.....	109
Odísť preč a zamávať.....	76	Bež, významná.....	110
Na moste.....	77	Pavúk bez pavučiny.....	111
Padajúci list.....	78	Aj ja mám svoj svet.....	112
Najkrajší sviatok roka.....	79	Len ty a ja na lavičke.....	113
Smutní vlci.....	80	Hlúpe čakanie.....	114
V tvojom jedinom sne zabľúdiš.....	81	Ak ju pre tvoj svet nezrušíš.....	115
Pod lampou.....	82	Nekonečné hľadanie.....	116
Cesta vpred a zostávanie.....	83	Fľaky na vankúši.....	117
Roky.....	84	Na druhom brehu radosti.....	118
Vysychám.....	85	S iným.....	119
Dievča stretlo anjela.....	86	Horiace záclony.....	120
Závislosť.....	87	Bolo jedno smutné srdce.....	121
Bojujem.....	88	Básne na stenách.....	122
Nikotín.....	89	Možno je len možno.....	123
Zaspávanie osamote.....	90	Berlínsky múr.....	124
Prekročiť svoj tieň.....	91	Minulosť.....	125
Hľadanie cesty.....	92	Na bielom koni.....	126
Studňa.....	93	Celoslovenská.....	127
Mačka a myš.....	94	Asi nie som žena.....	128
Zbohom na stanici.....	95	Nenávisť.....	129
Mama mi zakázala.....	96	Láska a iné zverstvá.....	130
Pololáska.....	97	Splnený sen.....	131
Polovica z polovice.....	98	Odišla nenávisť.....	132
Vietor hladká tvoje telo.....	99	Hrdina.....	133
Cítim sa ako na spovedi.....	100	On Svetlo a ona Tma.....	134
Neďaleko od Trenčína.....	101	Pod' so mnou.....	135
Láska je retro!.....	102	Medzi tmou a svetlom.....	136
Jin a Jang.....	103	Sama.....	137

Zachránená.....	138	Moderná básnička o nás.....	172
Pod'akovanie za šancu písať.....	139	Nezabudnem.....	173
V bielej tme.....	140	Sľúbili stenám.....	174
Láska je slepá.....	141	Nesmejte sa smutným.....	175
Zimná láska.....	142	Vstupenka k šťastiu.....	176
Strach.....	143	Naháňame sa za kosťami.....	177
Váza.....	144	Pod'me spolu lietať.....	178
Život je príliš krátky.....	145	Ešte jeden krôčik.....	179
Túžim po detstve.....	146	Deviata brána.....	180
Rodina.....	147	Dolámaná z veľkej lásky.....	181
Amor a jeho šípy.....	148	Ako vták bez krídel.....	182
Nenávidím snehové vločky.....	149	Hľadám svojho zlého chlapca.....	183
Chlapi.....	150	Predám Ti svoju dušu.....	184
Odvaha.....	151	Aj dnes.....	185
Anjelik od mamičky.....	152	Láska je ako loď.....	186
Nel'úbená.....	153	Túžba je dcérou nedostatku.....	187
Voľný pád.....	154	Ťažko hľadá pokoj v duši.....	188
Kráľovná s ľadovým srdcom.....	155	Teraz vážne.....	189
Ukradnutá básnička.....	156	Na ideál treba dvoch.....	190
Namaľujme spolu sen.....	157	Romantika v knižnici.....	191
Slnko na dlani.....	158	Pravda je v malinovke.....	192
Spomínaš si na tie slová?.....	159	Iba biele Slovensko.....	193
Chlieb s maslom a na to yperit.....	160	Literárne besnenie.....	194
Odkaz pre seba v zrkadle.....	161	Bez budíka.....	195
Lepšie sa padá vo dvojici.....	162	Predstava.....	196
Na Valentína som sama.....	163	Raz.....	197
Ja a pavúk.....	164	Inšpirujú ma tvoje úsmevy.....	198
Ozvena ticha bez zvonca.....	165	Bez nadpisu.....	199
Príbeh.....	166	Zdvojené dlane.....	200
Viera v zlo.....	167	Tmavé okná.....	201
Modlitba za utrpenie.....	168	O malom veľkom klamárovi.....	202
Si a som.....	169	Ukazuješ na mňa prstom.....	203
Lámeme sny na kolene.....	170	Upratovanie v mladej duši.....	204
Túžby a sny.....	171	Šablóna.....	205

Pravdivý príbeh.....	206	Stvoriteľove inštrukcie.....	241
Kričím gramatické rýmy.....	207	Evolučné štádium.....	242
Z minulého tisícročia.....	208	Hlavou proti múru.....	243
Malý princ.....	209	Dokonalý.....	244
Hovor málo, povedz veľa.....	210	Zmrzlinár.....	245
Medvedík so smutnými gombičkami.....	211	Kormidlo bez kapitána.....	246
Počkaj, až budeš veľká.....	212	17. November po rokoch.....	247
Odrazy svedomia.....	213	Nočná mora o vzniku života.....	248
Zlosť.....	214	O viere.....	249
Pravda o nás, ľuďoch.....	215	Posledný deň.....	250
Dueto.....	216	Na konári.....	251
Depky bez depky.....	217	Expert na život.....	252
O ľuďoch a prasiatkach.....	218	Vysvetlenie?.....	253
Naháňame vlastné tieň.....	219	Skutočne zdola.....	254
Pozri na neho.....	220	Inštinkt lovca.....	255
(Ne)potrebujem.....	222	Poznáte aj vy?.....	256
Cieľ.....	223	Samota.....	257
Výnimočná.....	224	Som kto som.....	258
Dievča na plagáte.....	225	Kvety z osamelej lúky.....	259
Labuť.....	226	Definícia.....	260
Človek a okovy.....	227	Žena s tvárou anjela.....	261
Zbohom kamarátke.....	228	Slovenská.....	262
Kedysi dávno.....	229	Hlava vo veršoch.....	263
Dovnútra a ku dnu.....	230	Eurové bábiky.....	264
Matematika.....	231	Čierna diera.....	265
Čakám na zázraky.....	232	Bez stromčeka.....	266
Striedavo oblačno.....	233	Depresívna súčasnosť.....	267
O utečencoch na cestách.....	234	Tanec dvoch duchov.....	268
O slzách a ľuďoch bez slz.....	235	Byť iným človekom.....	269
Záplaty.....	236	Dni.....	270
Sila ľudskosti.....	237	O smútku a radosti.....	271
Pretechnizovaná.....	238	Pánovi.....	272
Duševný chaos 2.0.....	239	Laboratórna myš.....	273
Keď budeme všetci rovnakí.....	240	Inou optikou.....	274

Lesné víly do plynu!.....	275	Veža.....	307
Plavba po mori.....	276	Rovnica.....	308
Maratón dotykov.....	277	Všetko je naopak.....	309
Večerný dážď.....	278	Panta rhei.....	310
Večerné myšlienky.....	279	Historika o histórii.....	311
Nadávaš na všetko.....	280	Výzva na zobudenie?.....	312
Trpezlivosť ruže prináša.....	281	Na veľtrhu samoty.....	313
Súmravná prechádzka.....	282	Holokaust v našich hlavách.....	314
Neverím.....	283	Vychodené chodníčky.....	315
Pieseň plačúcich tieňov.....	284	Zmeny.....	316
Ostrovy nikoho.....	285	Výhybka od ľudskosti.....	317
Ako v tridsiatom ôsmom.....	286	Kamenné pohľady.....	318
Len páska cez ústa pozná moje prosím.....	287	Žiadne áno.....	319
Rieky.....	288	Vnímanie nevnímania.....	320
Sedím na konári dole hlavou.....	289	Čierny sneh.....	321
Pristará na rozprávky.....	290	Koleso.....	322
Pravda a nádhera.....	291	Nepoetická epická poézia bez epiky.....	323
Dnes maľujem tieň.....	292	Začiatok.....	324
Extrémisti.....	293	Keď nenávisť je viac ako láska.....	325
Diaľnica cez lúku plnú kvetov.....	294	Výplach zranenej duše.....	326
Nedýcham nadarmo.....	295	Čo najmenej.....	327
Pálime mosty pred nádejou.....	296	MDŽ.....	328
Kolená nad hlavou.....	297	Ohnivá láska.....	329
Biely deň pre čierne duše.....	298	Slečne z Ružomberka.....	330
Život v daždi.....	299	Niekedy nakŕmi omrvinka.....	331
Nemôžem ďalej.....	300	Čierne slnečnice.....	332
Priemer.....	301	Priveľa skrytých správ.....	333
To najľahšie.....	302	Čítam o dotykoch.....	334
Ak práve ak.....	303	Slovenka.....	335
Ostrov mlčania.....	304	Boj za totalitu.....	336
Asfalt na ružových okuliach.....	305	Prázdnota.....	337
Úvaha o brodení.....	306		

Lampa

Zaspáva lampa na ulici,
unudená už ledva bliká,
ani sama nevie za čo pyká,
nikto ju nepohladí po plechovom líci.

V temnom údolí rezignovala,
prestala svietiť úplne,
mesiac nebol v splne,
každá hviezda sa schovala.

Lampa ostala ale nesvietila,
neukazovala cestu tmou,
nepoznala žiadny z tých snov,
tma ju veľmi netrápila.

Ostala temná naveky,
cez dni vrhala malý tieň,
nemohla ostať iba preň,
uvoľnila miesto pre vleky.

Smutne v zbere pozerá,
nie je tam lampa jediná,
sklo papier i kvetina,
každý na každého dozerá.

Vietor

Odviata vetrom do ďaleka,
láskou ju ľudia nazývajú,
pod hrubým svetom človeka,
márne ju stále hľadajú.

Neznáma pred odbornou skúškou,
sama pred sebou ukrytá,
milovala princa keď bola slúžkou,
červeným perom vyrytá.

Sila ktorá hýbe vesmírom,
nepohne najtvrdšími hlavami,
sen ktorý vždy ostane snom,
ukryté city medzi riadkami.

Vietor odvial veľkou rýchlosťou,
lásku vo väčšine podôb,
úsmevy nakazené kyslosťou,
ostáva závist' pôvodca chorôb.

Milované dotyky zasiahla hrdza,
v inej krajine sa možno dohodnú,
reči o láske idú mimo srdca,
vietor zničil závislosť chorobnú.

Zrnko piesku

Leží zrnko piesku na pláži,
sleduje vlny oceánu,
nikoho nestráži,
túži spoznať bránu.

Na diaľku d'alekú,
kde piesky cestujú,
už od čias praveku,
neúnavne putujú.

Vlny ale nestačia,
zrnko sa nehýbe,
rýchlo sa obrátia,
vlniská prehnité!

Pristúpené turistom,
pravidelná urážka,
už si je na istom,
zachytila ho podrážka.

Zrníčko spoznáva mesto,
na šľapke svetu zoči-voči,
v kufri neostalo miesto,
so šľapkou skončilo v koši.

Slza

Slza je už pripravená,
bude túra po líci,
stačí jedna skoro žena,
stojaca na stanici.

Odchádza jej rytier bez koňa,
lúči sa s čiapkou s Donaldom,
priateľstvo sa odteraz nekoná,
princezná skončila s Ronaldom.

Po líci steká nespútane,
pokožka je slaná a studená,
ľúbi ho i neľúbi ho je na hrane,
cíti sa na srdci spotená.

Maličká láska odchádza vlakom,
možno tak ako spieval Habera,
v mori lások bola malým makom,
ale mala v desiatich frajera.

Po rokoch pozrela vyblednutú fotku,
on a ona a ich láska drzá
on má hotely a už nie maringotku
jej po líci práve steká slza.

Čerešňa

Konármi sa podopiera,
čerešňa skoro snehobiela,
sivé kvietky a slabá viera,
že ešte raz bude nádhera.

Stará čerešňa na svahu,
kedysi krásna a plná života,
dnes stojí len na výstrahu,
posledná vzdialená od plota.

Všetky sú v bezpečí,
polievané s láskou,
len jej toto svedčí,
však bola kráskou.

Najkrajšia ostala,
už nieto súpera,
z krásky je oštara,
kus starého dreva.

Dvojica sedí na konároch,
v tú krásnu sobotu,
vníma ich v pohľadoch,
milujú slobodu.

Lepidlo na sny

Rozbité sny sa lepiť nedajú,
lepidlo na sny nikto nepozná,
stále prichádzajú a splývajú,
tak že ich nikto nerozozná.

Jeden sen bol o láske,
ktorá vydržala hurikány,
zlomil sa na otázke,
ktorá zakrútila s nami.

Druhý sen bol o dôvere,
ktorá nás spolu držala,
jedno áno o nevere,
už zdravím nesršala.

Tretí sen bol o želaniach,
v sne mal každý všetko,
rozbil sa však na prianiach,
mať viac ako niekto.

Všetky sny sa dolámali,
ani jeden nemal suché oči,
lepidlo na sny nemali,
svet sa prirýchlo točí.

Spomienka

Ona ho milovala srdcom,
on ju mával rád,
spomienka bola jej sudcom,
on po nej už nemal hlad.

Priala si jeho dotyky,
on chcel od nej mlčanie,
ona bola ako žolíky,
za to jej vracal vrčanie.

Spomienky mala ružové,
on ako najčiernejšia noc,
túžila po každom jeho slove,
slovo od neho bolo moc.

Dievča vyberá zo spomienok,
on ukladá na dejín smetisko,
túžila večne po zložení ramienok,
mal výhovoriek desať či sto.

Nakoniec pochopila lásku,
on ju cítiť nepotreboval,
doprial jej nejednu vrásku,
spomienku na ňu pochoval.

Človek a čerešňa

Najkrajšie je rozkvitnutie,
u čerešne i u človeka,
dlho je nezabudnuté,
ostane silná spomienka.

Veľa spoločné a blízke,
nielen prvé písmená,
city vysoké i nízke,
keď spoja svoje ramená.

Príde jar a zeleň sneh nahradí,
v lete sa kvety zmenia na plody,
naberú skúsenosti v rovnakom poradí,
nadíde zima a zanechá škody.

Čerešňa nebude kvitnúť večne,
zoslabnú ruky každého človeka,
berie všetko smutné i smiešne,
raz príde cesta veľmi ďaleká.

Dovtedy ostáva more času,
človek je mladý aj jeho strom,
zasadený možno zavčasu,
poklad ktorý vtedy nebol snom.

Lastovička

Bola raz jedna lastovička,
mala výborný zrak,
videla každý kúsok sklíčka,
aj každučký mak.

Videla ľudí a všetko ich snaženie,
pozorovala ich každý deň,
málo lásky a samé utrpenie,
egoizmus a smútok preň.

Videla hádky a ich výsledky,
každý sa chcel cítiť víťazom,
citové vojny mali dôsledky,
deti cestovali súdnym príkazom.

Potom odletela na juh,
ďaleko od týchto ľudí,
veľmi rýchlo zmenila vzduch,
ktorý tu stále blúdi.

Vrátila sa a nič sa nezmenilo,
ľudia si nerozumeli vôbec,
kto kedysi miloval chodí na pivo,
ľudskosť za opačný koniec.

Vianočná

Vianočné slnko hľadá cez mraky,
díva sa čo sa s nami deje,
nemá tie svoje typické znaky,
neusmieva sa a nehreje.

Musíme sa zahriať my ľudia,
prisnúť si najkrajšie dni roka,
škoda, že naše sny blúdia,
premena dávneho otroka.

Darčeky z obchodu so zľavou,
darované do nesprávnych rúk,
slávime sviatky svojou povahou,
miesto kolied hádok hluk.

Stromček z výkladu stojí,
ponúka balenú prázdnotu,
každý si siahnuť dovoľí,
aj keby šlo o besnotu.

Vianoce pominú a prídu o rok,
znovu prídu nekonečné volania,
povieme si potom či je pokrok,
máme odvahu na zmenu správania?

Zablúdená duša

Blúdila duša medzi dvomi telami,
nechcela opustiť pôvodné telo,
princezná mala byť medzi myšami,
žiť iný život sa jej nechcelo.

Nič nedokázala, ale nebola sama,
stále ju niekto chválil a chcel,
namiesto rozumu bola v hlave slama,
prihovoriť sa jej len kráľ smel.

Spadla z koňa, ktorý ju ledva niesol,
ten sa poranil a zomrel v bolesti,
v jeden okamih spolu s ňou klesol,
ležali vedľa seba na námestí.

Duša princeznej bola hriešna,
zopakovať si musí život na Zemi,
každá jej výhovorka je smiešna,
bude myšou, ktorá žije v podzemí.

Teraz uteká po malých chodbách,
čo by dala za syr i malý kúsok,
mala inú tvár ako na fotkách,
hodvábnu perinu nahradil obrúsok.

Žena bez srdca

Zablúdil rýchlik plný pocitov,
odvtedy je bezcitná,
ženu za bodkou ukrytou,
zhrýza jej vlastná vina.

Neľúbila a nepoznala,
nikoho nenosí v srdci,
jej láska je ako vrana,
len blázon to s ňou skúsi.

Vyčiarknuté sny z denníka,
nikdy nebudú skutočné,
kým iné sa tešia zo psíka,
ona má svoje šaty smútočné.

Rozdáva slzy kadiaľ chodí,
nikto slzy nechce do duše,
pláva slzami na deravej lodi,
ďaleko od najbližšej súše.

Ženu bez srdca hodilo o skaly,
stratila vedomie, ktoré nemala,
stopy na skalách po nej neostali,
posledná smrť nebola pomalá.

Rieka

Plavia sa vody do mora,
odnášajú všetko staré,
nič v ceste nakoniec neodolá,
možno je odnášané práve.

Rieka je silná a odolná,
nikto ju celkom nezotročí,
sama je so sebou spokojná,
nemení sa niekoľko storočí.

Príde človek a rieky sa zhostí,
stane sa pánom vody v nej,
prebrodí brody a postaví mosty,
energiu pre seba stvorí z nej.

Rieka sa sfarbí odpadmi,
olej pláva po jej hladine,
človek ju zabije nápadmi,
za všetko bude na vine.

Odíde človek a ostane rieka,
obnoví svoj svet plný života,
dievča ktoré pri jej brehu narieka,
je slepá ale netrápi ju slepota.

Nádej

Zablatená nádej sedí pri chodníku,
stratila lístok na posledný autobus,
oči má zahĺbené do špiny na pomníku,
vyblednutá je celá ako biely obrus.

Nádej všetci pýtajú pred každým krokom,
inak sú nesmelí a nehľadajú zmysel cesty,
dobře vedia, že sa stávajú jej otrokom,
z obrazov veľkých ľudí sú detské kresby.

Túžby a sklamanie prekonáva stále,
aj keď je kdesi pri ceste zabudnutá,
pomáha babrákom ktorý majú na mále,
po nádeji túži nejedna hlava padnutá.

Nedoleť na koberci rýchlosťou blesku,
každý ju musí v sebe hľadať sám,
Pandorinu skrinku zmenia na drevotriesku,
ak ustúpi nádej - takmer ľudským hráť.

Raz bude na moste spolu s tebou,
budeš sa s nádejou držať za ruku,
odpovie ti rada a s veľkou nehou,
raz aj ty nájdeš pravý uhol v oblúku.

Osud

Pýtala som sa osudu,
prečo aj myšlienka biela,
osamotenú obludu,
pri srdci pobolieva.

Osud sa chytil za hlavu,
prečo môže on za všetko,
hlavu silnú a zdravú,
nepočúva srdiečko.

Pozná myšlienky všetkých farieb,
spisuje ich a všetko riadi,
predpovedá nakreslenie malieb,
aj to, že sa dvaja budú mať radi.

Niekomu Osud nadiktuje,
ako rád bude niekto žiť,
svet, kde každý niekoho miluje,
prepáč, ale ty nie si jedna z nich.

Odišla som od Osudu sama,
tak som k nemu aj prichádzala,
ako hlúpe dievča a nie ako dáma,
svoje sny som do ďalších snov dala.

Veverička

Tak vzdialená od ľudí,
živí sa orieškami,
vždy sa rýchlo zobudí,
keď je trafená kamienkami.

Veverička je ďaleko,
ale pre kamene blízko,
spadne hlboko ranená,
keď ju trafi Miško.

Najväčší z malých chlapcov,
rýchle sú jeho kamene,
nie je múdrejších od vrabcov,
keď si na silu spomenie.

Môže písať svojej mame,
že zabíjal lesné veveričky,
namiesto pochvaly pokarhanie,
do rúk miesto kameňov knižky.

Kým však chlapec dospeje,
umrie nejedna veverička,
na ňu si on nespomenie,
prišiel kameň a zmizla výška.

Láska a priateľstvo

Bojovala s priateľstvom láska,
večný boj o ľudské city,
cez ústa išla lepiaca páska,
nemí vojaci pred svetom skrytí.

Láska oveľa viac riskovala,
bolela i trápila celé noci,
priateľstvo podľa nej upadáva,
len láska má city v moci.

Bojovali stále o človeka,
ktorý sa učil milovať,
pre neho nebola diaľka ďaleká,
stále však mal čo ľutovať.

Láska v ringu zvíťazila,
priateľstvo skončilo na lopatkách,
vít'azstvo, aké si vysnívala,
slávila ho na plných obrátkach.

Priateľstvo sklonilo smutnú hlavu,
uznalo porážku a všetko bolelo veľa,
spoznalo lásku, takú tú pravú,
a aj ju si praje za priateľa.

Priateľ

Priateľ nie je človek na parádu,
niekto kto s tebou čaká na iných,
chápe malú lož - ale nechápe zradu,
pochváli víťaza a zastane sa vinných.

Priateľ nemá niekedy priateľov,
môže ostať sám na lúke,
nik sa mu nevyhráža neverou,
nemáva nikdy oči kruté.

Vysoký alebo nízky,
ak má v topánke dieru,
stále skúša byť blízky,
ponúkne poslednú košeľu.

Môžeme žiť bez nich navždy,
starostí však bude veľa,
aby to zvládol každý,
nutná je rada od priateľa.

Nezabudne pozdraviť ráno,
s obedom rád pomôže,
večer bude tvoj kámo,
v noci nechce byť s tebou na nože.

Zakliata

Padajú malé rany vo veži,
každou nocou viac zjazvené,
kričanie do steny bez mreží,
hriech, na ktorý si nik nespomenie.

Čierne myšlienky silnejú,
sme sami proti zrkadlám,
tí druhý si na nás nespomenú,
nevenujú sa zaklínadlám.

Zakliata na veky dávno minulé,
hlúpo očakáva facku do mamy,
slzy nestíhajú, už nie sú plynulé,
skončil sa svet naplnený hrami.

Zúfalá rozcvička úsmevu nevyšla,
nespomína a obrázky nenájde,
krysy zožrali žabu, ktorá podišla,
princ si novú formu nájde.

Spomínala na lúče slnka nádherné,
vtedy pred tmou a dekou temnoty,
svet bol iný a zmysly boli zmyselné,
dala svoje srdce za návrat temnoty.

Zbytočná láska

Zbytočná polovica,
zbytočnej dvojice,
zbytočné sfarbenie líca,
zbytočná fotka do police.

Zbytočné krásne okamihy,
zbytočné spoločné zabúdanie,
zbytočne sme k sebe milý,
zbytočný bozk po ráne.

Zbytočne zaspávame,
zbytočne sa budíme,
zbytočne sa spolu hráme,
zbytočne spolu blúdime.

Zbytočná dôvera medzi nami,
zbytočne sa v sebe strácame,
zbytočne bojujeme s problémami,
zbytočne sa každé srdce poláme.

Zbytočné ahoj ako sa máš,
zbytočné slová posledné,
zbytočne odháňame plač,
zbytočne žijeme zbytočne.

Chcela som ti povedať

Chcela som ti povedať, čo pre mňa znamená,
nepoviem nič a už ťa nikdy neuvidím pri sebe,
nechal si ma samú v lese, neviem či spomínaš,
ostali mi spomienky a čo som cítila k tebe.

Moja duša za nič nemôže a ty jej dáš facku,
kladivom na kúsky rozbiješ dievčenské srdce,
mrazí ma pri túžbach poznať s tebou lásku,
snažím sa zabudnúť a nemyslieť zas nabudúce.

Ale myslím a zožieram to, čo ostalo z môjho ja,
ty vyjedáš krém z koláča a napchávaš sa čipsami,
mala som ťa v srdci, ale nie ako netvora,
teraz mám tvoju fotku za milión zipsami.

Viem, že si na mňa nespomenieš a ani ja na teba,
keď sa stretneme v domove dôchodcov,
dovtedy budem rozmýšľať a márne hľadiet' do neba,
celé dni a celé roky spomínať pred polnocou.

Aké krásne boli slová, keď som bola skúmaná,
vedel si farbu mojich očí a ja tvojej náušnice,
ty si bol princ z rozprávky a ja láskou spútaná,
teraz dávaš do kozuba odo mňa listy a pohľadnice.

Neľúbi ma

Po polnoci vychádzajú strašidlá,
nie vždy práve tie rozprávkové,
prebúdza sa ich celá krajina,
niekedy sú celkom návykové.

Zatvoriť oči a snívať,
neskutočné veci si priať,
so svojimi snami splývať,
na hru sa stále hrať.

Snívala som o tebe,
o odmietnutých túžbach,
maslo, čo nedrží na chlebe,
srdce bez krvi na skúškach.

Najťažšie skúšky života,
sú tie veľmi jednoduché,
bodka na hrnčeku ukrytá,
ktorá všetko vysvetľuje.

Lúbi ma či neľúbi ma,
ani tarot to nevie presne,
do rozprávky z môjho sna,
nepríde a dverami tresne.

O mužoch

Na druhej strane lúky plačú ženy dojatím,
všetky sú v ženskom svete otvorené,
poštu od mužov ihneď odpečatím,
hlavne moje srdce je popletené.

Roztraseným rukopisom písané myšlienky,
rálne slová odvahy a presvedčenia,
v niekoľkých vetách sú silné spomienky,
na časy lásky i časy odlúčenia.

Padla mi do rúk pohľadnica,
neznáma krajina s jazerami,
ten svet pohladil obidve líca,
obrátim stranu a hľadám medzi riadkami.

Neviem čo hľadám a možno nenájdem,
všetky tie listy sú iba letná túžba,
som naivná a hlúpa keď si prajem,
lásku strieda medvedia služba.

Otváram schránku a vidím pavúka,
žiadne listy a pohľadnice nepribudli,
je sám a náhoda ho prifúkla,
aj na neho všetci zabudli.

Dokonalosť

Zabudnúť a spomenúť,
odprášiť minulosť,
dokonalú napomenúť,
z kostí a kože len kosť.

Túžba po dokonalosti,
v človeku dávno ukrytá,
každé srdce nazlostí,
keď chodí chytat' do žita.

Objavenie raja sa odkladá,
do posledného západu ďaleko,
hriešna túžba ty a ja,
bola som z lásky namätko.

Túžiť po niečom neskutočnom,
cítiť okamihy dlhých čakaní,
dokonalosť nie je len snom,
niekomu leží na dlani.

Až ju raz stretneš na ulici,
možno bude pre teba netvor,
pocítiš bozk na líci,
môže za to láska a vietor.

Srdce v rieke

Srdce pláva v delte rieky,
veľmi sa bojí veľkého mora,
zabudlo ho jedno z detí,
tá, ktorá je v láske nová.

Nemôže ísť proti prúdu,
má strach ďalej pokračovať,
na mieste spoznáva nudu,
už vie, čo je to banovať.

Srdce ostáva v rieke,
v okolí fliaš a odpadkov,
na jednej spomienke,
keď bolo pevné ako kov.

Dievča ho zahodilo,
chcelo sa riadiť rozumom,
bez srdca je jej clivo,
aj v hlave je stále on.

Keby on o tom tušil,
že srdce dievčaťa pláva,
vybral by ho a usušil,
ale to sa aj tak nestáva.

Vlčí mak

Odtrhol chlapec kvietok,
rástol na lúke pri dome,
zobral ho bez námietok,
už nerástol pri strome.

Nepodareným darčekom,
stal sa červený vlčí mak,
rozlúčka s bračekom,
z elegána úbožiak.

Nerozumie láske ľudí,
odtrhnúť a ponúknuť,
strach zo spánku ho budí,
nedal sa odfúknuť.

Kráska sa dotkne minulosti,
toto bol kvet krásne červený,
vedľa obalu na sladkosti,
nepodstatný a zlomený.

Odpočíva za životom,
jeho vrcholom bola záhuba,
pre zlaté vlasy za plotom,
odtrhnutie od Jakuba.

Na hodine lásky

Pýtala sa učiteľka,
detí, čo je to láska,
porozmýšľať do pondelka,
akú odpoveď má otázka.

Malá slečna napísala,
svoje ľúbi mačiatka,
slová trochu domotala,
vždy ich rada pohladká.

Chlapec v zadu zahlásil rázne,
on na žiadnu lásku neverí,
všetko v nej stále viazne,
to vedia nielen dospelí.

Lenka priniesla svojho macka,
jemu všetko rozpovie,
nikdy jej neskriví vláska,
ľúbi ho, aj keď neodpovie.

Spýtali sa deti učiteľky,
či ona spoznala lásku,
nepovie definíciu z telky,
pozrie na stole na sedmokrásku.

Správa vo fľaši

Skončila ďaleko od ľudí,
túžila po ľudskom dotyku,
zistiť prečo nespí a čo ju budí,
zbaviť sa svojho smútku a ostychu.

Do fľaše vložila papier,
citlivo napísala svoje pranie,
hodila do mora vedľa handier,
raz ho niekto nájde - alebo je to zdanie.

Na všetky smery unikajú,
vo fľašiach adresa záhadná,
súradnice trochu naľavo neprilákajú,
smútok bude pánom, alebo radosť spontánna.

Písala od srdca a úprimne,
nevie či to niekto dobre preloží,
túžby a želania sú možno pochybné,
ešte jednu fľašu teraz pred seba uloží.

Namiesto známky odtlačok,
obidve ruky správu dvíhajú nahor,
hodenie z rozbehu k ďalekému prístavu,
tam, kde majú spravodliví ľudia svoj tábor.

Na štyroch nohách

Nohy máme štyri,
keď sme žiť začali,
hneď nám ich umyli,
vtedy vo februári.

Prvé dve spevnili,
už sa neboja kľučiek,
písanie spoznali,
aj včielky od učiek.

Začala tvrdohlavosť,
nepochopené bytie,
život len pre radosť,
miesto slnka prítmie.

Zrodilo sa niečo nové,
ruky sa stretávajú,
túžba po inom dome,
pohľady neprestávajú.

Na štyroch nohách,
príde ďalšia štvorka,
v rozdelených úlohách,
počkajú do utorka.

Ruža

Mladé dievča na schodíku,
drží v ruke krásny kvet,
nepozná vojny a politiku,
tírne ruže pozná naspamäť.

Ruka bolí len na ruke,
srdce myslí iba na neho,
všetky pocity sú hluché,
stratila priateľa u cudzích brehov.

Ruža krásne rozkvitnutá,
vie z ktorej je záhrady,
červená i trochu žltá,
tajomstvo jej zlej nálady.

Nechcela po ňom veľa,
ale láska už skončila,
stojí vedľa kontajnera,
rozmyšľa, čo s ním zažila.

Myslí, že jej umiera v rukách,
ruža čo zdravím žiarila,
dievča sa topí v mukách,
milovanou sa byť snažila.

Sirota

Postáva pri majáku,
chce vidieť svoju záchranu,
príde za ňou na oblaku,
kto keď stratila mamu.

Tehly na dom ukladá,
bude v ňom bývať osamote,
otcove fotky hľadá,
bez neho je ako kôl v plote.

Zbytočne čaká na zázraky,
modlenie jej lásku nenahradí,
ani smietku nedonesú plné vlaky,
nie sú tu tí čo ju mali radi.

Kľáčí na prázdnej koľajnici,
hranica veľkej temnoty,
pohlí ju na polovici,
prejde cez posledné ploty.

Na konci života nie je svieca,
niť stretne ostré nožnice,
vtáča sa nevráti do svojho hniezda,
Smrť jej dá jediný bozk na líce.

Cesta

Po ceste kráča Sklamanie,
víri svoj prach pochybností,
dobre pozná naše konanie,
posilňuje ho čo nás zlostí.

Prešlo veľa krajín sveta,
kde smútia matky za synmi,
šepká slová pomsta a odveta,
bojujeme s veternými mlynmi.

Na svojej ceste stretá Nádej,
teší sa na svoj slávny čas,
rád si utáhuje z Nádeje malej,
do priekopy sotí nie prvý raz.

Vidí, že Nádej znovu vstáva,
ignoruje ju veľké Sklamanie,
aj tak sa s ňou len zahráva,
vie ako raz všetko dopadne.

Sklamanie stretlo dievčatko,
povedalo jej, že je škaredé,
Nádej ju nazvala káčatko,
bude biele a nie hnedé.

Na hranici

Na hranici,
tragédie,
spoločnosti,
kde to žije.

Rozcestie snov,
vľavo smutné,
vybrať zo slov,
bude nutné.

Pre druhého,
z iných svetov,
rozum hlúpeho,
svorke levov.

Túžim po tom,
jeden dotyk,
blesky a hrom,
zvláštny zlozvyk.

Na hranici,
teba a mňa,
strach na líci,
máme obaja.

Leto

Nad krásnou krajinou zapadá Slnko,
už dlho žiarilo na polia a potoky,
unavené zalieza rýchlo a prudko,
len aby sa zajtra dalo do roboty.

Svojimi lúčmi sa dotklo srdce ľudí,
pošepkalo im ako milovať,
vysvetlí čo to má každý v hrudi,
všetko pozná a nechce sľubovať.

Raz začala letná láska maličká,
ona sa pozrela na neho a on na ňu,
za dedinou padla pusa na líčka,
išlo o lásku skutočnú a nie hranú.

Slnko sa usmialo a nebolo tíško,
na to leto stvorilo aby bol život plný,
po krásnu Luciu prišiel milý Miško,
vznikla láska kde všetko prehrmí.

Skončilo leto a slnko stále prialo,
na jeseň sa dotýkali srdcami stále,
obidvom do rúk všetko hralo,
ukryli pred svetom tajomstvo malé.

Na hranici lúčenia a posledného bozku

Na hranici lúčenia a posledného bozku,
oči v jedno splynuli a vidia jeden svet,
mala rada svojho princa a on ju trosku,
čakala jedno zbohom ale dostala kvet.

V mobile stále pozerala jeho meno,
ten sa zatriasol a zahral melódiu,
nevedela čo povedať tvárila sa nemo,
on povedal že sa teší na krásku milú.

Neverila si a on jej veril stále,
držal ju za ruku v hustom lese,
nikdy sa nebála že mu klame,
aby bola pokojná on bol v strese.

Myslela, že nie je pre neho dost' dobrá,
on sa nezdal dost' dobrý pre ňu,
nadávala na lásku, že je ako kobra,
túžil ju vidieť šťastnú a zaľúbenú.

Raz odmietla svojho strážneho anjela,
na ceste ju niekto zbil a okradol,
chápal ju a vedel, ako jej duša bolela,
túžbe po jej blízkosti nakoniec podľaťhol.

Značka trochu doľava

Mladé dievča bez mena,
prekračuje most pocitov,
slabá nie je z kameňa,
čaká na dobu úsvitov.

Pomaly prešľapuje,
bojí sa hadov asfaltu,
je žena a tak narukuje,
do lásky po prvú penaltu.

Spoznáva svet rozumných,
kde jej srdce nemá miesto,
légie v láske posledných,
ktorých stvorilo iné cesto.

Stratila sa na prvom kilometri,
pri značke trochu doľava,
nie v saku alebo starom svetri,
v rovnošate sebe zamáva.

Sedí pri značke celkom bosá,
hady jej topánky zobrali,
je ráno a padá na ňu rosa,
zabudla kde priatelia zostali.

Spojenie pier na obrázku

Srdce kráča popri rozume,
chladné a smutné zároveň,
šťastné, že všetkému rozumie,
odváži sa postaviť pred hlaveň.

Celé roky života sa kamaráti,
spoznáva svet detských hier,
nevie o láske a nevie o dojatí,
na obrázkoch vidí spojenie pier.

Raz úplne odíde od rozumu,
poháda sa s ním citovo,
po lásku pôjde do konzumu,
postačí jediné slovo.

Rýchla cesta niekde ďalej,
úspechy vedľa neúspechov,
zo srdca v slečne malej,
nádyh v kraji výdychov.

Rozum sa zastane srdca,
pochváli jeho snaženie,
nie je kat alebo sudca,
praje mu pracovať blažene.

Mamičke

Keď som nepoznala lásku,
poznala som ťa naspamäť,
bola som dieťa na povrázku,
tam kde nič inakšie niet.

Prišiel svet a v ňom si bola,
mojim strážnym anjelom,
vravela si mi krásne slová,
kým som hádzala tanierom.

Prišla nová etapa života,
začala ju tvoja smrť,
stratila som svojho pilota,
chcela som tiež zosadnúť.

Ostala som vytrvalo,
spomienky sa precedia,
vďačím ti aj za to málo,
čo mi fotky povedia.

Teraz píšem o tebe báseň,
je len krátka a maličká,
dala si mi život i kázeň,
navždy budeš moja mamička.

Strúčky sklamanía

Strúčky sklamanía,
zaschnuté túžby,
minimum poznania,
do večnej služby.

Prichádzajú sny,
jeden za druhým,
osud je prísny,
robí srdce tuhým.

Také nemiluje,
nepozná radosti,
smutne si osciluje,
tvrdšie je od kosti.

Nenájde rovníčné,
na strúčku sklamaní,
skúsenosti nemenné,
získava po vlámaní.

Na druhej strane,
len vlastná minulosť,
smutné písmená pri mame,
sú jediná spoločnosť.

Čiernobiela

Čiernobiele okamihy,
sfarbilo jedno dávne zlo,
o ňom sú piesne i knihy,
my mu dávame žezlo.

Nieкто by ho nazval láska,
ten kto ľúbi sa ho nebojí,
niekde je mladík a kráska,
inde sú dvaja v súboji.

Dlaždice sú čiernobiele,
medzi svetlom hranice,
tma kradne myšlienky smelé,
odchádza chuť navštíviť líce.

Na ružovú zafarbená,
sivá a bez farieb života,
či je láska opotrebená,
rozhodne sudca a porota.

Čierne vrany sa zasmejú,
vraj jedna k druhej sadá,
u ľudí sa temné veci dejú,
plače tá, ktorá mala rada.

Spomienka

Zdoláš sto poschodí,
spoznáš sveta každý kút,
spomienka sa raz zrodí,
na niekoho nemožno zabudnúť.

Dajú sa zdolať poschodia,
aj keď je to námaha,
činky slz ak sa neodhodia,
je viac ako odvaha.

Aj dotyky raz pominú,
niekedy aj miliónkrát,
spomienky však nehynú,
aj takú hru možno hrať.

Všetko sivne nenávratne,
Smrť si berie bez pýtania,
protesty sú málo platné,
je to jej výkon povolania.

Zoberie aj časť spomienok,
tomu sa nedá zabrániť,
do staroby už od plienok,
každý deň skúsme ochrániť.

Čo je najväčšie?

Najväčšie sú oceány,
hovori prvý chlapec,
vody sú jeho brány,
rád si v ňom zmočí palec.

Najväčšie sú Himaláje,
príde názor ďalšieho,
odtiaľ vidno mnohé kraje,
no skrátka nič malého.

Najväčšie sú veľkomestá,
kde nikto ľudí nezráta,
kúpi všetko vojak i nevesta,
zem čo je nami posiata.

Najväčšie sú hviezdy,
aj keď sú veľmi ďaleko,
odletieť tam... kiežby...
odvieť sa k nim raketou.

Najväčšie sú lásky,
hýbu životmi a snami,
radšej ako otázky,
mám koláče od mamy.

Sviečka

Na kraji ulice,
horí jedna sviečka,
zdobí dve police,
a straší škrečka.

Už dávno zlomená,
iba jedna časť horí,
ona vie čo to znamená,
až tento knôt dohodí.

Vymenia ju za inú,
nepoškodenú krásku,
na niekoho dajú vinu,
na tú plavovlásku.

Raz sviečku chytila,
hodila silno o stenu,
ľahko ju rozbila,
stvorila opustenú.

Sviečka teplo dodáva,
aj keď sama zaniká,
kyslík je jej potrava,
kým ju nechytí panika.

L'adovec

Na ľadovci spolu s tebou,
ďaleko od tepla domova,
bola som silnou i slepou,
z teba som bola chorá.

Vyliečiš ma a ochoriem,
si moja večná choroba,
ľúbim, aj keď neviem či smiem,
medzi nami chýba podoba.

Si iný a ja som iná,
meníme sa úplne rovnako,
najsilnejšia hornina,
dostane náruč bodliakov.

Mrzneme konečne spolu,
chýba mi krásna pahreba,
strácam svoju silnú vôľu,
odtrhnúť sa od teba.

Viem, že ma rád zahreješ,
rada ti to vrátim zas,
odídeš a už nerozosmeješ,
mrzneme spolu posledný raz.

Spomienky a činy

Odkedy sú spomienky,
silnejšie ako činy,
nekladiem si podmienky,
chcem od života prázdniiny.

Žiť a nechať na pokoji,
klamstvo generácií,
to, ktoré si osvojí,
skladník na munícií.

Veľká rana osudu,
vybuchne duša človeka,
prestrihne sa bez súdu,
nitka života odveká.

Pre tvrdú hlavu, ktorá,
stretáva mäkké srdce,
prepáčiť vie iba niektorá,
bolesti často mätúce.

Podmienky nie sú vítané,
povolený je len smer vpred,
nikto nebude večne pri mame,
posledné slovo na poslednú z viet.

Zatvorené oči

Zatvorila oči keď ľúbila,
ilúziu krásnej polopravdy,
keby vtedy tušila,
ako osud zamiešal karty.

Pred očami iné oči,
taktiež sa zatvárajú,
bol svet kde sa všetko točí,
myšlienky sa spolu zahrávajú.

Niesol ju po celom svete,
na staručkej lavičke,
bol nežným princom na výlete,
k svojej krásnej mačičke.

Nie je to príbeh o ľuďoch,
aj keď aj tí poznajú lásku,
nedotýkajú sa s kožúškami,
nenosia si sedmokrásku.

Pri mesiaci všetko chladne,
aby sa iné pekne zahrialo,
náznak a každého napadne,
zavreté oko sa usmialo.

Vina osudu

Skús byť mojim priateľom,
ak tvoje rameno vydrží,
dám ti čierne na bielom,
niečo čo rada dodržím.

Ak máš silu obetovať,
niekomu voľnú chvíľu,
nebudeš slzami sprchovať,
ani sám ťahať pílku.

Treba chcieť a snažiť sa,
príde práca aj s koláčmi,
raz príde nálada pod psa,
kutá najlepšími kováčmi.

Skús svoju ruku ponúknuť,
možno sa aj poláme,
na bolesť sa dá zabudnúť,
keď sa lepšie spoznáme.

Nepríde však žiadna odpoveď,
inzerát sa stratí v hlbine,
žiadne rameno na spoveď,
človek či osud je na vine.

Z dvojice polovica

Smutné je schodisko, ktoré nikam nevedie,
na križovatku dávno prekrútených citov,
koniec z kameňa i začiatok ako páperie,
láska na námestí je teraz ukrytou.

Z križovatky je cesta na mantinel,
kto sa dobre nepozera, narazí,
zo zvuku orchestra ostal činel,
láska čo hriala má stopy námrazy.

Po schodoch utekalo šťastie,
všetkými smermi sa ponáhľalo,
zastalo, odišlo a už nerastie,
z toho čo bolo, je dnes už málo.

Z dvojice polovica a z nej len kúsok,
láme sa osobnosť ako na kolese,
ten kto vedel všetko, prepadá zo skúšok,
čo bolo milované smútok odnesie.

konkrétne slzy za pravými menami,
ktoré nahrádzali vtipné prezývky,
koniec je teraz stenou medzi nami,
úder blesku do srdca väčšej citlivky.

Lastovička

Odletela lastovička,
jej krídla sú už dospelé,
láka svojim obsahom trička,
každý ju chce do postele.

Ale ona rada lieta,
užíva si krásne výšiny,
pracovitá v strede leta,
ona nepatrí medzi menšiny.

Dôležitá i naivná,
spoznáva cestu vpred,
tú, ktorá je povinná,
i tú, ktorú nevidel svet.

Už nie je dievčatom,
v skrini sú plyšáky,
zaspáva s poznatkom,
zajtra prídu mraky.

Svoju dušu netrápi,
jej dnes patrí všetko,
až do rána party,
plná radosti i zmätkov.

Namiesto lásky záplavy

Láska navždy pretrvá,
stále je trochu iná,
príde prvá i druhá,
ukáže sa vina.

Za srdečné zástavy,
keď je iné srdce ďaleko,
namiesto lásky záplavy,
sú len titulky z A je to.

Láska nie je žiadna veda,
kruto klamala Kofola,
bez nej sa žiť ani nedá,
bez nej by radosť nebola.

Ak odídu jej dotyky,
nastane ľudská doba ľadová,
netreba na to slovníky,
spomienka sa už neschová.

Aká bola a aký bol on,
to vie len súhra sklamaní,
ona ľúbila srdce ako zvon,
on ju má vyrytú do dlaní.

Rozprávková minulosť

Skončili rozprávky,
už žiadny zlý vlk,
zapadli do obálky,
možno ju otvorí vnuk.

Časy sa zmenili,
na rozprávky sa kliká,
vlk s babičkou skončili,
každý si so Shrekom tyká.

Starší len krúčia hlavami,
ich reč nahradia repráky,
už nepovedia slovami,
čo nikoho netrápi.

Rada si zoberiem do rúk,
knihu čo mám po babičke,
s ňou vstávam i zaspávam,
vážim jedlo na lyžičke.

Asi som už z inej doby,
keď prajem deťom rozprávky,
naš svet zaplňajú hroby,
v žiackych knižkách poznámky.

Každý deň túži byť dieťaťom

Na srdci malé svetielko,
svoj zmysel života hľadá,
už dávno nie je iba bielko,
dospelá, čo všade vidí hada.

Aj keď jej chýbajú slová,
stále má svoje pocity,
z nikoho nerobila voľa,
už mala úsmev rozbitý.

Každý deň túži byť dieťaťom,
býť pánom krásnych hračiek,
v svete chaosom posiatom,
nezbalí sa rýchlo do tašiek.

Nemá kam odísť túto noc,
po dni s hlavou medzi kolenami,
dospelým hlasom volá o pomoc,
je ako dievčatko bez mamy.

Hľadá deti ktoré poznala,
teraz majú šaty a obleky,
prosí o život, keď bola malá,
ale ten jej už roky odvliekli.

Recept na lásku

Dva litre nádeje,
jeden ešte do zásoby,
po soli a chlebe,
čo z cudzích priateľov robí.

Jediné objatie,
každú pol hodinu,
udrží napätie,
bezpečie pre rodinu.

Na malom plameni,
pomalé priblíženie,
na lásku premení,
rešpekt i pobláznenie.

Veľa trpezlivosti,
nikto nevie množstvo,
neustále zlostí,
ľudí i každé božstvo.

Nakoniec balenie,
ktoré oči poteší,
trochu na zbláznenie,
základný cit človečí.

Septembrové ráno

Pod krásnou oblohou,
žilo nežné stvorenie,
vstávalo správnou nohou,
nikdy nečakalo dvorenie.

Raz ju jeden oslovil,
mal v očiach niečo nové,
do lásky sa pre ňu ponoril,
v jedno ráno septembrové.

Nevedela čomu veriť,
ale on chcel veril jej,
pohádať sa i zmieriť,
nech ich život má dej.

Nepustila ho z náruče,
on jej líca tajne miloval,
láska do paláca i chatrče,
nezmenil nikto čo sľuboval.

Jeseň len začala,
nemajú podnájom,
viac ako pochvala,
hrejú sa navzájom.

Vypadnutá

Vypadnutá z okna,
do duše a záhrady,
raz ju niekto spozná,
dá kvietky do náhrady.

Vypadnutá zo zoznamky,
zrušená žiadosť o lásku,
spozná iba život krátky,
zostane bez vlásku.

Vypadnutá zo snov,
už žiadne šťastné konce,
život nebude hrou,
iba na konci zvonce.

Vypadnutá zo života,
náhla tma na námestí,
nerozumie výške plota,
už sa nikam nezmestí.

Vypadnutá z básne,
ktorá zrazu opeknie,
svet je miesto krásne,
keď ona sama onemie.

Dievča na zabitie nudy

Uznesenie unesením,
dievča na zabitie nudy,
trápi sa svojim trápením,
za bludom ďalšie bludy.

Vybral ju ten super chlapec,
ukázal na ňu okamžite,
navrhol nech idú na vec,
nech majú niečo prežiť.

Dievča sa triaslo od radosti,
jej tajné sny ožívajú,
ten najkrajší sa jej zhostí,
už cíti, ako spolu splývajú.

Ďalšie ráno jej nedvíha,
číslo získala tajne,
sama smutne večer líha,
jej snaženie je márne.

Uvidela ho s inou,
s ktorou zabíjal nudu,
nie celkom jej vinou,
zmenila sa na obludu.

Dvere medzi životmi

Otváram dvere naposledy,
zhrdzaveli a zoslabli,
som iba človek bledý,
ktorého od nich odškrabli.

Zatváram celkom potichu,
malá bodka posledná,
dvere čo zastavia pýchu,
akú má žena nezbedná.

Výzvanie v mysli silnie,
myslím že ho všetci počujú,
všetky otázky miznú pilne,
na zbierku otáznikov putujú.

Počujem údery neznámych rúk,
neviem čo mi chcú povedať,
asi to že som mala veľa múch,
keď som chcela seba rozpredať.

Stratil sa kľúč od dverí,
zmizol v hmle menom utrpenie,
pravdu sýty hladnému neverí,
za dverami si už nespomenie.

Krátka

Kráska,
sladký hlas,
láska,
na mesiac.

Túžba,
plnená,
služba,
súžená.

Malé oči,
veľký svet,
ten sa točí,
mŕtvy kvet.

Prianie,
zakázané,
máme,
čo nemáme.

Zmysel,
nám uteká,
uvidel,
človeka.

Skladačka

Láska je skladačka,
malé kúsky zapadajú,
keď sa dvaja spolu hrajú,
na líšku a na macka.

Bez veľkej škatule,
tá sa rozbalila,
prišla dobrá víla,
opretá pri múre.

Chýbajú niektoré kúsky,
musel ich niekto ukradnúť,
ten kto vedel odhadnúť,
všetky mínusy i plusy.

Stratil sa kúsoček tváre,
nikto však nevie ktorej,
nikto nehľadá chybu na svojej,
ak sú všetci v práve.

Až sa zahodí celá skladačka,
tak sa zas uvidí,
kto ako závidí,
a kto dal jeden kúsok do vačka.

Čarodejnica

Bola z veľkého mesta,
taká jedna čarodejnica,
nemala červené líca,
stvorená z dobrého cesta.

Sama kráčala popri rieke,
silný krok oproti vetru,
keď nemala svoju metlu,
robila kroky veľké.

Kráčala do diaľky,
nemala žiadny strach,
cez lesy i hustý prach,
niesli ju topánky.

Lapili ju na križovatke,
nevedela ktorým smerom,
za pomstou a Luciferom,
podobala sa matke.

Postavili silný stĺpy,
zapálili jej nohy,
je tu koniec slohy,
aj jej talent trpí.

Milovaná

Z polovice milovaná,
v polovici milovania,
ľúbiť jej city bránia,
zraňujú ju i bránia.

Pred pocitom samoty,
z mesta do samoty,
kde zablúdila láska,
ten čo blúdi ju láska.

Zablúdi kto počuje jej slová,
nájde cestu a zmizne bez slova,
muž uvidí iné sukne pekné,
kopačky vedia kopat' pekne.

Ale ona bola milovaná,
nad chudákom zmilovaná,
jej priateľkou je posteľ hrana,
skutočná a nie len h(rana).

Keď na poslednú večeru,
ráno vhodnú i k večeru.
príde silné vytriezvenie,
sú milované triezve? Nie?

Vyvolený

Na dvere klope muž,
chce odpísať vodu,
otvorím dvere do záchodu,
"tak si poslúž".

Tento je však iný,
túži po letnej láske,
mať srdce na retiazke,
tak ako na prázdniny.

Zoznámenie pri doske,
on sa pýta veľa,
ne'ahá do kúpeľa,
neznejú slová sprosté.

Necháva mi číslo,
pre divné predtuchy,
prípadné poruchy,
hlavou mi blyslo.

Sestra príde ani z neba,
vôbec sa jej nelení,
"aký je môj vyvolený",
"zvykol si... na teba?"

Pohľad do neba

V nebi na obláčiku,
pozerá na Zem,
kde cítim jej vnem,
položený na konáriku.

Nedotiahnem do tej výšky,
na nebo ani nedovidím,
všetkým ale závidím,
pohľad malej myšky.

Lieta vo výšinách,
vidí a všetko počuje,
žije a nič neľutuje,
v sviatočných končinách.

Ale na Zemi je bieda,
prepletené sklamania,
chýbajú rúk podania,
aj tmavá kráska je bledá.

Škaredá a zronená slečna,
pozerá do nebička,
kde je jej mamička,
výnimočná a nie bežná.

Dve kométy

Niekedy sklopíme uši,
počkáme na novinky,
meškajú presne ako hodinky,
hovorí to čo každý tuší.

Všetko máme všetko vieme,
dokážeme zamávať fyzike,
nemáme strach hovoriť v lyrike,
o tom že sa už nepohneme.

Ostaneme prikovaný,
na rohu dvoch nešťastí,
spolu padáme do pascí,
kto nám príde do rany.

Raz nájdeme aj seba,
možno v novej tabuľke,
ja budem pri Bambulke,
opretá o kúsok chleba.

Neviem dobre kde budeš ty,
prehľadávať nádeje,
možno nás dokopy zaveje,
dve zablúdené kométy.

Oceľové slzy

Oceľové slzy planú,
dvojica na obrázku,
práve spoznáva lásku,
skutočnú i hranú?

Ale slzy stekajú stále,
niekedy len tie sú pravé,
skončili letné a hravé,
spoznávaní pomalé.

Teraz ju mrzí fotka,
pri nej krivé nožnice,
vytiahnuté z police,
kde začala láska krotká.

Rozprúdila sa krv v žile,
narazila na žiletku,
darovanú vo zmätku,
za jablko dávno hnilé.

Teraz sa modlí k Márii,
za možnosť vrátiť čas späť,
namiesto princa ľudská smet',
aj jej slzy si ho vážili.

V zasneženej náruči

V zasneženej náruči,
potichu čaká sklamanie,
očakáva krátke stonanie,
pod papučou v papuči.

Aby prišlo potešenie,
musí prísť rana cez sny,
keď sú hrdinovia nervózni,
nikto nečaká na zlepšenie.

Dvojica v náruči spolu plače,
tak ako jeden stratili chuť žiť,
nastúpiť na vlak a preč ísť,
strach zakryl všetko dračie.

Jedna snehová vločka,
nepodstatne schúlená
spojila mladé kolená,
priblížili sa troška.

Na dotyk líc to nestačí,
odvaha sa skryla do skrine,
hádajú sa kto je na vine,
ten kto miloval sa mračí.

Smutná sviečka

Na hornej chalupe,
ticho svieti posol správ,
tu nekrčí sa celý dav,
len svetielko na kozube.

Zapálená za dušičku,
maličký pán sveta,
návštevník prvého leta,
má tu svoju poličku.

Hračky bez odtlačkov,
medvedík pripravený,
už sa nikdy nezmení,
koniec bez začiatkov.

Prázdna izba bez pavučín,
takmer bez života,
smútok a porota,
ktorá spravila jeden čin.

Odvtedy svieti sviečka,
hrdosť jej vždy chýbala,
aj by s večnou tmou splývala,
ale nevie byť herečka.

Odísť preč a zamávať

Podľahla pokušeniu,
odísť preč a zamávať,
všetky diaľky prekonávať,
pre tú chvíľočku blaženú.

Byť sama a opustená,
na pokraji svojich síl,
tam pri kraji krásnych víl,
kde niet miesto iba pre ženu.

Odísť pre svoj veľký návrat,
pohnevanie s udobrením,
pohnevaná s udobreným,
hľadať výhľad i závrat.

Srdce stojí a nevie kam,
roztrhnúť sa nemôže,
ani na lepenie sa nezmôže,
určená k nudným hrám.

Na správnych a zodpovedných,
s úsmevom zo žuly a uhlia,
vzplanie rýchlo kde sa dvaja túlia,
králi dotykov posledných.

Na moste

Na moste sedí smutný klaun,
ten čo tešil všetky deti,
teraz plače o preteky,
mlčaním pripomína chrám.

Môže sám za mlčanie,
však hovoril veľa,
keď vtipy z iného pera,
nasledovali ho spontánne.

Teraz mlčí celkom sám,
kde už nikto nechodí,
zastal čas a smiať sa nehodí,
iba on a kŕdeľ vrán.

Tmavé ako svedomie,
keď ho zahodil za túžbu,
urobil sám pre seba službu,
prvýkrát a vedome.

On nemôže do cirkusu,
ktorý sa volá Život mladých,
preto pozdravuje pozostalých,
ktorým sa netrafil do vkusu.

Padajúci list

Medzi snehovými vločkami,
padá zožltnutý list,
pokrytý malými bodkami,
nevedel kedy má ísť.

Čakal až na záverečnú,
postupne strácal priateľov,
nechcel na cestu nebezpečnú,
sťažoval sa na listov zlodejov.

Zelené listy dávno odišli,
zo žltých je posledný,
je to dlho čo na cestu išli,
ako prvý tí nezbední.

Ostali len nerozhodné,
listy neoblíbené,
nevedeli čo je vhodné,
klamstvá čo boli sľúbené.

Teraz padá ten posledný,
do kaluže i do blata,
nebude čistý ani smädný,
jeho posledná komnata.

Najkrajší sviatok roka

Kde bolo tam bolo,
bol raz jeden domček,
v ňom robila stromček,
sama a nesmelo.

Namiesto salóniek jablká,
pekné iba z jednej strany,
mala taký zvyk od mamy,
pod tanierom posledný dukát.

Nešetrila papierom,
darčeky sú tak väčšie,
aby čas rýchlejšie prešiel,
rozbaľovaním so zásterou.

Vo veľkej krabici,
teší sa na pero,
môže sa rozprávať nemo,
s fotkou na polici.

Aj z mála vie mať dosť,
nič jej viac nechýba,
veď v konzerve ryba,
jej robí spoločnosť.

Smutní vlci

Ide dievča cez čistinu,
hľadá liek choroby,
ukuté do podoby,
ktorá hádže vinu.

Vykračuje celkom sama,
zronená a zhrbená,
s prezývkou no bez mena,
skôr dievča ako dáma.

Stretne iba smutných vlkov,
ktorí nevedia čo so sebou,
nepatria do slávnych príbehov,
sú len zmesou hladných krkov.

Hladní ale nie zúfalí,
nepoznajú nenávisť v svorke,
ani chorobu v ponorke,
ju by si na večeru nedali.

Učila milovať smutných vlkov,
vysmiali sa potichúčky,
prešli cez lesy a lúčky,
do novučkých útulkov.

V tvojom jedinom sne zablúdiš

Začala som snívať,
keď som prestala žiť,
tvoje pery sú len trik,
nechcem už viac splývať.

Zakazuješ moje sny,
a ja mám byť v твоjich,
v šatách žiadnych i mnohých,
za omrvinky dve či tri.

Nemôžem nič iba čakať,
na tvoj odpor k milovaniu,
bez tela vraj k zaplakaniu,
nebudem ako žaba skákať.

Poznám všetky tvoje tváre,
v snoch sú stále inakšie,
dávaš ma medzi tie pomalšie,
a preto nie som nikdy v práve.

Odchádzam a ty sa zobudíš,
nebudeš si vedieť šnúrky viazať,
utopíš sa keď budeš cez lži plávať,
v tvojom jedinom sne zablúdiš.

Pod lampou

Stojím pod poslednou lampou,
na najtmavšej ulici,
kde hladil si ma po líci,
keď sme prechádzali tmou.

Teraz cítim tmu v hrudníku,
keď stojím pod lampou sama,
očakávam či príde z tmy rana,
a ja budem ležať na chodníku.

Prajem si trochu ochrany,
pred tým hrozným svetom,
zakázal si ju svojim vetom,
nemôžem plakať pri hrobe mamy.

Už nie, lebo už som veľká,
pre teba len maličká,
dáš mi ruky do trička,
chodíš s inou od pondelka.

Má krajšie oči a pery ako ja,
o ďalších veciach pomlčím,
pod lampou sa rozlúčim,
týždeň mešká vychádzka tvoja.

Cesta vpred a zostávanie

Zahodiť starosti sa niekedy nedá,
každým krokom padáme do blata,
nepochopenie je naša výplata,
láska tak ružová je zrazu hnedá.

Spoliehame sa na cudziu pomoc,
tam kde nepomôže desať anjelov,
môžeme sa hrať na kráľov a frajerov,
súdiť len seba máme právomoc.

Stále sme na kraji iných priepastí,
nieto človeka, čo vie rýchlo vstávať,
pripraviť na cestu a z mostu mávať,
znamenie mešká a nás bolia kosti.

Nepohneme sa z miesta,
tak prídu starosti hneď k nám,
ukáže sa, ktorá je dáma z dám,
kto zastane sám seba trestá.

Od blata sme od hlavy po päty,
malá túžba byť na silných rukách,
vrcholí v najväčších mukách,
kde nie je vzduch, tam nie sú kvety.

Roky

Roky stále pribúdajú,
nemáš silu zastaviť,
to čo je zlé napraviť,
vymeniť chaos za slávu.

Míňaš život umieraním,
dlhá príprava na nič,
ty si vláčiš svoj kríž,
malé úspechy na dlani.

Primalé na zamyslenie,
priveľké na chápanie,
ako tenisové podanie,
chceš odhodit' svoje snenie.

Sny sú iba prepichom,
vedľajší produkt spánku,
strela celkom mimo bránku,
nadanie zdedené po nikom.

Snívam lebo som strelená,
starnem ako ktokoľvek,
hodím šípku smer stredovek,
aj tam zostarnem nepochopená.

Vysychám

Na srdci mám veľkú púšť,
duny starých spomienok,
vody ani pramienok,
od vlahy len ujst'.

Vlaha od Alaha nestačí,
nebude balzam na chlopne,
do zrkadla silno kopnem,
dúfam že mi to prepáči.

Nepáči sa mi obrázok,
ktorý nikdy nebol pekný,
ty máš ovládač tak prepni,
bez zbytočných otázok.

Starnem a z vnútra vysychám,
nič neponúkam svetu,
iba jednu krátku vetu,
s ktorou si nepotykám.

Príde iná a bude žiť,
kráčať do blízkej diaľky,
donesie vôňu fialky,
bude ihla a ja jej niť.

Dievča stretlo anjela

Nespadni do tej mláky,
radí mi anjel dobre,
nemám to brať osobne,
ale život už býva taký.

Prečo by som nepadala,
nepoznám toho anjela,
nechce od mňa priveľa,
ale vždy som sa v mláke hrala.

Spadnem a rada,
budem mať prečo žiť,
každú sekundu osláviť,
ale život nie je záhrada.

V skutočnosti je jedna mláka,
do ktorej pád si zapamätám,
nie som krásna a nelietam,
ale život sa mi stále ráta.

Umyjem topánky neskôr,
aj krídlo toho anjela,
voda sa svetom rozlieva,
ale pre niekoho som netvor.

Závislosť

Dýcham temno ktoré mi,
zapĺňa moje pľúca,
necítim sa byť súca,
bojovať o problémy.

Zapaľovať túžbu stále,
vo vrecku chýba zapaľovač,
nechutí od babky koláč,
keď sa na dospelé hráme.

Obet' vlastného prekliatia,
dobrovoľne z dôchodku,
však netreba dobrôtku,
keď stenčuje sa výplata.

Smrším sama sebe práve,
bojím sa zlého zrkadla,
možno by som odpadla,
ako sa to deje stále.

Neviem či chcem bojovať,
tak sa ticho v kľbku zvižiam,
sama seba preklínam,
komu na seba samú žalovať?

Bojujem

Nemôžem sa nadýchnuť,
necítim svoju skazenosť,
som škriatok a horenos,
musím si na seba zvyknúť.

Nie je to ľahká bitka,
diera v duši sa nevzdáva,
tá za svetom zaostáva,
hlboká je zrazu plytká.

Jeden kúsok nikotínu,
prosím si i nenávidím,
odvtedy už patrím k iným,
kto chce nech si hádže vinu.

Smrdia mi sny a utekajú,
zafajčená fotka mojej mamy,
aj som rada že nie je s nami,
čerti v hlave nezaspávajú.

Ešte dieťa a maličká,
voniám čo je tá láska zač,
milovať nikdy nechcem plač,
teší ma, som tvoja krabička.

Nikotín

Šťastne trpím na prechádzkach,
kde zháňam staronový vzduch,
navždy opustiť bludný kruh,
ktorý mi v hlave robí krach.

Sťažujem sa internetu,
hovorím mu tajomstvá,
najlepší priateľ miesto psa,
pre seba samú robím osvetu.

Pribúdajú dni a hodiny,
na tvári úsmev blažený,
som vzácny prípad ženy,
trpí zvnútra bez modriny.

Viem na koho hádzať viny,
môžem ukazovať prstami,
haniť sa silnými slovami,
keď chutili prázdniny.

Chladnem a kašlem naďalej,
neviem čo som to vyhrala,
verím že funguje odvaha,
po prstoch nikotínu a tej malej.

Zaspávanie osamote

Sama zháša poslednú lampu,
nik ju v tom roky nenahradil,
pomaly vypínač hľadá,
cíti neschopnosť i hanbu,

Tma je všade rozosiata,
dostala sa jej aj do hlavy,
keď sama večery trávi,
oblíbená ako malá výplata.

Otvára knižku pri posteli,
spamäti si vraví prvé riadky,
láska a iné neporiadky,
nemá zápalky čo by ju rozhoreli.

V snoch On a za ním ešte traja,
Vino, bozky, zábava a romantika,
krásny svet, kde sa s láskou tyká,
ale chýba jednotka do čísla dvaja.

Veľké rande s ovládačom,
viac lásky je v reklamách,
skrehnutá zimou a v obavách,
ďalšia vlna boja s plačom.

Prekročiť svoj tieň

Prekročiť všetky svoje tiene,
dostať sa za všetky limity,
keď človek životom rozbitý,
nespráva sa k žene ako k žene.

Je tak ťažké odpúšťať,
keď je v zrkadle nepriateľ,
vankúše slzami poliate,
nútia ťa "tú lásku vráť!"

Potom zabudneš mať rád,
zabudneš to tajné heslo,
ktoré celý život nieslo,
bez neho nemá čo hriať.

Zobudíš sa zasnívaný,
pocit pravdivý i hraný,
keď si blázon ustráchaný,
máš kúsok spomienky na dlani.

Zabudneš na tieň a rýchlosť,
ktorú si chcel prekročiť,
seba i všetkých zaskočiť,
hlupák s titulom jeho výsosť.

Hľadanie cesty

Kráča temnou ulicou,
zahalená s maskou,
je netvorom či kráskou?
Rebelkou budúcou?

Videla svoje nové vzory,
z vyšších hlbín poznania,
kde sa ľudia ubránia,
nevyhľadávajú nory.

Cez ruky má tmavé stuhy,
ukradnuté z cintorína,
smrť ju celú obopína,
život žije zatiaľ druhý.

Pre ňu sú všetky cesty biele,
ďaleké od nových ideálov,
kde niet mravcov vidí hadov,
plaziacich sa do postele.

Ostáva len zhodiť masku,
vidieť znovu celý svet,
hneď to bude! Teraz hneď!
Len keby nebola na povrázku.

Studňa

Do studne hádže mince,
dievča s očami z oblohy,
pred zlodejmi slobody,
ukrýva svoje líce.

Zdobí ho rana nenávisťou,
keď láska zmizla ďaleko,
vtedy bola celkom namätko,
nevrátila úder ani myslou.

Už nevráti okamih,
ale kŕmi vidinu šťasteny,
ktorá pri nej nič nezmení,
sedí na vlasoch slamených.

Bývalá otrokyňa,
hodila do studne poklady,
dala by mince i hrady,
aj keď je nevinná.

Previnená koncom lásky,
ukončením spolužitia,
jeho ruky ju zas chytia,
vybičujú ju z krásy.

Mačka a myš

Neodchádzaj stále drahý,
pomeníme udalosti,
tak sa už toľko nezlosti,
láska z dediny a z Prahy.

On veľký a ja maličká,
vodič auta pre drsňákov,
dievča ukryté do teplákov,
sviečok plná polička.

Chcela som maľovať na oblaky,
srdce veľké ako celý svet,
nedostala by som odpoveď,
ani ak celú hlavu stratím.

Stratila som a už nenájdem,
pod bahnom vlastnej ľútosťi,
ktorá nikoho tak veľmi nezlostí,
ako tanečník bez slova smiem.

Nenarátam do počtu dní,
čo ma už nechceš uloviť,
pomilovať a v citoch snoriť,
ty máš svoju realitu a ja svoje sny.

Zbohom na stanici

Zbohom na stanici,
mávajú mladé ruky,
zas prídu muky,
upálenie na hranici.

Taký je život odlúčených,
stretajú sa aby odišli,
na chvíľu chóry odvisli,
do hudby pre hluchonemých.

Aj ona kývala oboma rukami,
vlak odchádzal pomaličky,
bagrové lyžice a nie lyžičky,
sa z jej srdca strácali.

Mal sveter od svojej mamy,
ona kabelku od tej svojej,
pre ktorú je on zlodej,
na ňu nešetria slovami.

Zakázalo sa stretávanie,
spolu písali tajne,
ľúbili sa krajne,
za úprimnosť pokarhanie.

Mama mi zakázala

"Mama mi zakázala telku,"
tvrdí nešťastná Jula,
chcú z nej dievčinu veľkú,
nie takú čo sa gúľa.

"Mňa nechce pustiť na futbal,
ale mňa škola vôbec nebaví,
koniec učenia by som bral,
raz sa to iste podarí."

"Nemôžem si kúpiť sladkosti,
sú to však moje zuby,
beriem aj vápnik na kosti,
chápe kto nie je celkom blbý."

"Rada by som išla na chatu,
ale mama ma nepustí,
vraj nespravím ani desiatu,
nemôžem nikde priviesť hostí."

"O svojej mame nič nepoviem,"
povie posledné dievča bezhlasne,
"bola krásna, to z fotiek viem,
nič nechcela, kým odišla predčasne."

Pololáska

Pololáska v polotieni,
z polovice spoznaná,
plavovláska na prameni,
do kelu žabiakom poslaná.

Málo lásky v prvej sekunde,
tesne mimo prístroje,
nedostatočné žmurknutie,
zložitú životnú postoju.

Potom prišiel iný hrdina,
už nebol taký zelený,
dodnes na neho spomína,
však bol ňou zmenený.

Od A po Z celkom iný,
keď mu veriť odmietla,
nemal na tom žiadnej viny,
len ho nesprávna stretla.

Nepozrela sa do zrkadla,
zaliateho slanými slzami,
zo skúšky života prepadla,
milovať vedela iba slovami.

Polovica z polovice

Posudzujes dve polovice,
podľa krásy a všetkého,
tak ako tvár nemá jedno líce,
nechce byť milá bez milého.

Ty si najdeš inú milú,
premeníš na svoju polovičku,
počkáš na tú správnu chvíľu,
túžiš po kráske v mokrom tričku?

Polovica z polovice,
štvrtinové pohoršenie,
malý pozdrav na líce,
to považuj za skončené.

Ak nevidíš obidve stránky človeka,
ani na diaľku vystretej ruky,
bude vzdialenosť medzi vami ďaleká,
lásku zožerú náramné muky.

Lúbiš naozaj či z polovice?
Z polovice neodpustím,
z romániku neupravené skice,
nebudem tvojim zajkom pokusným.

Vietor hladká tvoje telo

"Vietor hladká tvoje telo,
a ty ako križovatka,
doľava doprava a smelo,
skrývaš sa ako kozliatka."

Chlapec volá od hlavnej brány,
jeho túžba nie je zložitá,
dotknúť sa a dostať do hlavy,
či už bude triezva alebo opitá.

Priblížiť sa a ukázať líca,
pre facku alebo pobožkanie,
či je prvá alebo tisíca,
práve od nej si neželá nie.

Vietor ustal po zavretí okna,
vyhrala boj s prievanom v byte,
sama seba však nepozná,
za stenou slušnosti všetko skryté.

Rada by pozvala ďalej,
samotu zaliala vo dvojici,
ostáva jej však byť samej,
alebo poslednej v trojici.

Cítim sa ako na spovedi

Nedobrovoľne na spovedi,
vysvetliť detaily blúznenia,
všetko čo v príbehu nesedí,
o mne a chlapcovi bez mena.

Neprezradím ani hlásku,
chcem žiť trochu slobodne,
krútenie hlavou na otázku,
čo to bolo na balkóne.

Zakývala som a čo je?
To som hriešna klamárka?
Nikom som neukradla more,
však sama som len mláka.

Na spovedi teraz sedím,
počúvam rady do života,
stávam sa nešťastím bledým,
ja a dvojčlenná porota.

Urobiť úlohy a ísť spať,
lieky brať a vodu piť,
zákaz lásku vyhľadať,
červeným je "Zákaz žiť!"

Ned'aleko od Trenčína

Ned'aleko od Trenčína,
nie sú všetky Katky krásne,
tá čo bola už spomína,
je námetom tejto básne.

Neviem ani celé meno,
ani váhu netipujem,
poznám iba jej bremeno,
dotyk rúk jej poskytnem.

Nemusí byť krásne telo,
stále môže byť krásny duch,
z trojice i sám a smelo,
srdcom zahreje letný vzduch.

Teraz hľadá svoju mamu,
bez priateľov a prístrojov,
sama má ale nádej malú,
veľký sen na málo slov.

Srdcom nájde súradnice,
plus mínus celý vesmír,
mám ťa rada a bozk na líce,
jej pranie nikto nezmenil.

Láska je retro!

Retro sú dotyky,
aj všetky bozky,
zbytočné sú jazyky,
je jedno kto s kým.

Máme už inú dobu,
ako vravia starší,
ako zemiaky nás škrobú,
čo hamburger, dáš si?

Nevieme čo milujeme,
lebo nevieme milovať,
stále len opakujeme,
ako vraj ideme skonat'.

Krajšie ako ruky milej,
sú fotky rúk herečiek,
keby len ruky, prílej!
Už vidíme červený koberček.

Na ňom láska celkom malá,
nikto ju nepolieva už roky,
zmenila sa a starosti nabrala,
za nami počuť tiché kroky...

Jin a Jang

Budem tvoj Jin,
ty môj Jang,
potichu sním,
o hĺbke jám.

Budem tá maličká,
ty môj veľký obor,
mávanie bieleho trička,
aby si sa ku mne zohol.

Nebudeš sám v láske,
budú pri tebe moje stopy,
tak malé a krátke,
keď sa na nich sneh topí.

Ty si môj priateľ i protipól,
opačná časť skladačky,
vyložené nohy na stôl,
kým ja pracujem na hračky.

Dcérka sa opýta,
čo je to Jing a Jang,
na prstoch spočítam,
to sme my, ob-traja!

Ešte stále dieťa

S maličkým plyšákom,
akurát do dlane,
rozmyšľa nad právom,
byť či nebyť po mame.

Rovnaké starosti,
v celkom inej dobe,
pre trochu presnosti,
nevie komu to povie.

Najlepšej kamarátke?
Tá je celkom neskúsená,
aj keď kvôli oplátke,
prestane byť žena.

Rodičom? To určite!
Zabijú dva životy,
však mala vypité,
nepripravená... na nehody.

Až bude dospelá,
už v ďalšiu sobotu,
dodá jej niečo elán,
žiť pre tú novotu?

Odísť od problémov

Odísť od problémov,
vytiahnuť kotvy,
ujst' pred ťažkou témou,
s výkrikom do tmy.

Na všetko zabudnúť,
strhnúť všetky nálepky,
pred všetkými uhnúť,
zavrieť sa do klietky.

Spomínať na mladosť,
ktorá tu nebola,
nepriniesla radosť,
bola len potvora.

Keď bol človek malý,
a chcel byť veľký,
každý dôvod bol pravý,
na zbabelé spomienky.

Uteč ak to dokážeš,
budeš na svete prvý,
žiť za múrom si prikážeš,
nikdy sa nedotkneš dúhy.

Čo ťa ťaží, dievča krásne?

"Čo ťa ťaží, dievča krásne?

Však je celý svet nádherný!"

Pýta sa ten čo číta básne,
v starom vytáhanom svetri.

Dievča ticho odpovedá,
menuje mu celý deň,
čo ťaží a prečo je bledá,
skutočnosť ale i vnem.

Pán sa pozrie neveriacky,
toľko zla v niečom maličkom,
z odpovedí ma nové vrásky,
podíde bližšie s vozíčkom.

"Prečo plačeš keď píšeš,
o čom iní ticho mlčia?
A či nevieš, že ty smieš,
žiť inak ako v papučiach?"

Dievča odišlo z domu,
lapalo do siete zážitky,
cez búrky i väčšiu pohromu,
zmokli jej predstavy do nitky.

Najskôr iba na líce

Prišiel si keď som odchádzala,
nová vlna za tými starými,
spočiatku žiadna veľká sláva,
nehral si sa s vlasmi hravými.

Zisťovala som vlastne prečo,
však si na mňa pozeral očkom,
spoznala som o tebe iba niečo,
a ty si ma odbil nákupným bločkom.

Na ňom kvety na vyhodenie,
vraj len pre mňa zlacnené,
pýtala som na to povolenie,
tvoja pýcha to nepripomenie.

Dať som ti chcela srdce na dlani,
ale ty si mi ruku nepodal,
gesto ako facka od mamy,
ktorým si mi srdce prebodol.

Potom si nazbieral odvahu,
dostala som najskôr iba na líce,
po facke aj na nohu dlahu,
hrdina akých sú teraz tisíce.

Préria

Pomaly kráčam prériou,
bez kovbojov a indiánov,
boj medzi vinou a nevinou,
všetko padá jednou ranou.

Keď sú myšlienky zbláznené,
čo je a čo nie je hriech,
štítky pri tom a onom mene,
správne je prvé, no nech!

Z každej strany týranie,
ktoré mladú dušu ničí,
v žalostných slovách plávanie,
namiesto snov o Paríži.

Uprostred veľkého ničoho,
nemôžem sa pýtať na smer,
mám mapu ale čo z toho,
keď so svetom nemám mier.

Hranice môjho malého sveta,
uzavierajú míle sklamaní,
ľúbim ťa či iná veta,
pod kameňom byť nezabránia.

Priepasť

Kráčam nad priepasťou,
ktorá je tak hlboká,
ostávam stále s tou,
myšlienka padla do oka.

Skočiť a padat' sekundy,
ukončiť roky bez začiatku,
zabudnúť na život krutý,
nemám to v hlave v poriadku.

Pozrela by som za priateľmi,
ktorých by som pádom zabila,
cez potoky slz v herni,
neplakať som sa snažila.

Padla by som naposledy,
bez pokračovania na konci,
len priepasti do biedy,
rozhodni kto v nej skončí.

Najradšej zakopať priepasť,
nosiť zrnko za zrníčkcom,
čaj namiesto slz na stôl klásť,
nekráčať po ľade tenkom.

Bež, významná

Nová pieseň hrá v mojom prehrávači,
o radosti ktorá je v každom z nás,
ide len potichu ale aj tak mi to stačí,
všetko je nádherné a netreba vrátiť čas.

Striedajú sa v nej speváčky krásne,
prvá je z detského domova,
druhá píše texty trochu otázne,
už tretíkrát je z nej vdova.

Spievajú o rozkvitnutých lúkach,
po ktorých v piesni nikto nešliape,
skutočnosť je prechod žihľavou v mukách,
boľavé nohy celkom zodraté.

Refrén je o tom, ako si oči otvoriť,
aj keď niekedy vidia viac beznádeje,
od smútku a problémov sa odpojiť,
prebudiť v sebe čo nás dopredu ženie.

Na ďalší deň ju pustím znova,
aj keď je vraj bezvýznamná,
na ráno, keď skončila nočná mora,
začína pieseň „Bež, významná!“

Pavúk bez pavučiny

Pavúk bez pavučiny,
smutne čaká na muchu,
zničili ho iných činy,
teraz mu škvŕka v bruchu.

Matka bez svojich detí,
kráča po detskom obchode,
účel prostriedky vraj svätí,
bez nich sníva o pohode.

Nad horami uvažuje,
orol narodený bez krídel,
aspoň v jazere sa otužuje,
no kto to kedy videl?

O chlebe si hladný myslí svoje,
aj jemu niekto krajec odkrojí,
dostať sa k nemu budú boje,
ak ešte mesiac v rade postojí.

Láske nemá čo chýbať,
ale chýba niekedy každému,
k ruke druhú ruku treba pridať,
podať ju svojmu blížnemu.

Aj ja mám svoj svet

Aj ja mám svoj svet,
kde ma tlačia kamene,
chcel som všetko hneď,
poznáte ma po mene.

Aj ja mám svoj svet,
kde sú steny skrútené,
labyrint za mnou i pred,
na Kréte postavené.

Aj ja mám svoj svet,
kde je boží zásah odplata,
neviem tkať slová do viet,
Francúzsko s mečom dievčaťa.

Aj ja mám svoj svet,
kde sú ľudia slobodní,
bez ľudskej tváre je žiť hriech,
prišli tanky namiesto pochodní.

Aj ja mám svoj svet,
dávam ho do každej básne,
silný ako skala či ako kvet,
srdcom čo je plné alebo prázdne.

Len ty a ja na lavičke

Len ty a ja na lavičke,
asi sme na ňu prit'ažki,
veľký chlapec a to maličké,
ale priveľké na hračky.

Nikto nepozera na hodinky,
čas dnes nie je dôležitý,
krásne je všetko bez výnimky,
život zrazu nie je zložitý.

Potom prišla tragédia,
autobus do jeho dediny,
vytratila sa harmónia,
z dvoch ostal jediný.

Pozerám sa na jeho ruku,
ktorá mi máva odmerane,
prerušovala večnosť hluchú,
nikto nevie čo sa stane.

Prerušila nás zákruta,
ďalšia a ešte jedna,
blíži sa realita krutá,
v kúte po láske smädná.

Hlúpe čakanie

Opretá o železnicu,
očekáva svetlo a hluk.
príde až k jej lícu,
smrť a nie opuch.

Posledná hranica,
ďalej sa nedá kráčať,
bez vody hadica,
silou sa začne stáčať.

Nedrží ju lepidlo,
ale väčšia sila,
posadila ju nakrivo,
beznádej spanilá.

Tisícky dôvodov,
nemá ich spísané,
ľacky od rodičov,
aj smutné priznanie.

Hanbí sa pred sebou,
boj s vlakom ako vlani,
nahradila múdrosť nehou,
sedí na nesprávnej koľaji.

Ak ju pre tvoj svet nezrušíš

Odišiel do šeroprázdna,
dokonalosť išla s ním,
za lásku len cesta prázdna,
za grilovačkou len dym.

Zdvihol kotvy ako sa čakalo,
keď kotvil pri tebe večnosti,
šťastie ho len na chvíľu ovialo,
chvíľu za strávenie mladosti.

Ani sama nevieš či plačeš,
máš vždy všetko na háku,
do reči aj svojim snom skáčeš,
samotu polievaš v baráku.

Pritom netreba tak veľa,
ani otvárať srdce nemusíš,
každý deň môže byť nedeľa,
ak ju pre tvoj svet nezrušíš.

Predsudky sú na vyvracanie,
slzy na vyčistenie duše človeka,
každý môže ľúbiť a nie?
Lož alebo pravda odveká.

Nekonečné hľadanie

Márne hľadáš odpustenie,
ako mesto na mape,
namiesto života snenie,
o tom kto ťa nechápe.

Môžeš ho všetko naučiť,
dať mu manuál na seba,
informáciami ho mučiť,
ak chápať niekoho netreba.

Nenaleješ rozum lievikom,
to by bolo príliš ľahké,
nepomôžeš ani so slovníkom,
stratenému na križovatke.

Môžeš mu dať navigáciu,
ktorú nezapne ani raz,
narazíš na situáciu,
sama pomyslíš na povraz.

Raz ťa nájde na cintoríne,
keď bude hľadať celkom inú,
opojený pravdou vo víne,
za všetko ti dá vinu.

Fľaky na vankúši

V teple ma trápia zimomriavky,
neviem pravdu čo sa smie,
namiesto lásky hlúpe stávky,
kto kedy komu povie nie.

Ukrytá som pod perinou,
aj keď horím túžbou žiť,
bez života svojou vinou,
pod vankúšom tichý vzlyk.

Plačem nad tým veľkým šťastím,
čo som poznala iba malú chvíľu,
keď som bola s chlapcom krásnym,
on nosil kvety pre svoju milú.

Ale všetko dobré končí,
inak ako sa začína,
svet sa zas dokola točí,
keď pribudne ďalšia modrina.

Nemám slávnu modrú krv,
iba podliatiny snád' i na duši,
podpis so srdiečkom bol prv,
teraz už len tmavé fľaky na vankúši.

Na druhom brehu radosti

Stále hľadáš utrpenie,
na druhom brehu radosti,
ani anjel si nespomenie,
že si dobrák od kosti.

Raz ho nájdeš priviazané,
v ruke budeš mať meč,
ako Damokles v svojej sláve,
konaj alebo odíď preč.

Nemá meno táto ťarcha,
ale váži priveľa,
za dobrotu silno karhá,
v núdzi nájdeš priateľa.

S ním nájdete utrpenie,
do trezoru ho zavriete,
ukončíte hrozné snenie,
len tak za ním mávnete.

Priateľ nepríde celkom sám,
musíš pohnúť svojim srdcom,
otvoriť ho svetu dokorán,
nájsť stabilitu v svete trasúcom.

S iným

Hovoriš o láske,
aj keď ju nepoznáš,
život v peknej maske,
ktorú s láskou odovzdáš.

Prečítaš celé knihy,
navštevuješ stránky,
dokonalá bez ryhy,
bez chuti muchotrávky.

Nikdy si ma nemiloval,
nepočula som „mám ťa rád“,
za poučky si sa schoval,
nechcem túto hru hrať.

Chyť ma raz za ruku,
bez zjavnej príčiny,
nehľadaj poruchu,
vo mne keď chcem činy.

Aj tak to nespravíš,
ja ostanem sama,
raz ma celkom stratíš,
budem sa s iným tešiť z rána.

Horiace záclony

Za horiacimi záclonami,
ostávam stále studená,
šetrím dychom a slovami,
v malom kľbku schúlená.

Hlava medzi kolenami,
nevidí ten tmavý svet,
rozsvietený plameňmi,
ktoré sa volajú hriech.

Všimla si ma len Samota,
podala mi svoje dlane,
zatrasiem ako bez života,
zvedavá som čo sa stane.

Nič sa ale neudialo,
stále som tu sama,
deň ktorý nemáva ráno,
večer povie „To sa stáva“.

Zápalky drží trasúca sa ruka,
dobré viem čo to znamená,
srdce ani rozum ma neposlúcha,
som sama zo seba zmätená.

Bolo jedno smutné srdce

Bolo jedno smutné srdce,
v dievčenskom tele zamknuté,
naľavo i napravo pľúca,
tiché a pre prosby hluché.

Chcelo objaviť krásy sveta,
nestáť pred žiadnymi mrežami,
ako to spraviť, to sa nedá,
nevedelo narábať so slovami.

Uväznené len s ideálmi,
ktoré poznali kruté reality,
v dievčati medzi ženami,
žiadni princovia a poníky.

S pocitom stratenej loďky,
ktorá je medzi búrkami,
deravá a skazené dosky,
ktoré ju podporovať prestali.

Srdce klesnúť nemôže,
nikdy nebolo na povrchu,
zlietnuť mu nikto nepomôže,
nepovie „je to v suchu“.

Básne na stenách

Kreslila básne na steny,
konkurovala grafity,
nežiadala žiadne zmeny,
len nechcela sedieť na...

V básničkách veľa otázok,
medzi riadkami odpovede,
vzdialené morom prekážok,
zamyslieť sa je povolené.

Raz niekto doniesol farbu,
zmenil steny na ružové,
zakryl tak klamstvá i pravdu,
myšlienky málo tuctové.

Znovu písala na steny,
a znovu prišlo maľovanie,
nemajú byť žiadne zmeny,
nebolo po nich ani zdanie.

Dievča odišlo ďaleko,
ružová sa stala sivou,
keď sa vrátila po vekoch,
videla mladého básnika s milou.

Možno je len možno

Neprídeš o dom,
keď ho nemáš,
zostane však ston,
na kolenách.

Budeš plakať mesiac,
stále o tom istom,
chtiac alebo nechtiac,
na papieri čistom.

Raz prídeš i o srdce,
pre búrku v mozgu,
signály mätúce,
nepoznajú odozvu.

Možno nájdeš na ceste,
ktorá pôjde cez lávu,
zahodíš ju za plece,
tam nájdeš lásku pravú.

Ale možno je len možno,
jedným možnom ostane,
postav sa životu rovno,
bozk či facka ti pristane?

Berlínsky múr

Postavili sme medzi sebou,
zátarasu z odlišných svetov,
ani s láskou ani s nehou,
bodka za poslednou vetou.

Berlínsky múr je naša hranica,
som tvojim vzdialeným východom,
tvojimi slovami neschopná samica,
žiť začínam až s tvojim odchodom.

Ty si bol môj slobodný západ,
prislobodný na krásne milovanie,
stále sa v spomienkach špárat',
namiesto života dlhé premýšľanie.

Oddelila som sa od teba a rada,
keď vojna citov zasiahla hrude,
hlavné mestá života pod sekerou kata,
ži sám, nechcem žiť s tebou v blude.

Nepoznáš a nepochopíš moju stranu,
pre teba je čiernobiela a pre mňa farebná,
labuť tam kde hľadáš čiernu vranu,
plakať budem rada na dotyk iného ramena.

Minulosť

Odpočíva človek dávno minulý,
nepoznal lásku cez esemesky,
bez lyží a kolieskových korčulí,
počúval len dážď a hromy blesky.

Nič nemal a nič mu nechýbalo,
bol so svojim svetom spokojný,
všetko sa s človekom zahrávalo,
na studenej zemi bol spánok pokojný.

Dnes tomu aj tak nikto neuverí,
aj sama som dlho na pochybách,
nežili v blahobyte a sladkom mieri,
umierali a mrzli na svojich chybách.

Nezmenili sme sa ako ľudia,
stále máme aj to čo nepoznáme,
výčitky a beznádej nás budia,
aj keď sa na mocných bohov hráme.

Pri hrobke stojím s novou píšťalou,
skúšam tú najstaršiu melódiu,
ako v mori som len kvapkou malou,
zmenená a nová na prázdnom pódiu.

Na bielom koni

Na bielom koni prichádza muž,
cvála celkom sám a odhodlaný,
silný ako strom, ktorý prežije púšť,
už dávno nie maznáčik svojej mamy.

V tvojom okolí hľadá nevestu,
krásnu a ochotnú byť šťastná,
pri tvojom dome sa pýta na cestu,
aj keď je jej hlava stále masťná.

Vyjdeš von ako s vetrom o preteky,
kto ťa bude rešpektovať stále,
schopná žiť naveky s niekým,
nezabudne na teba už pri rannej káve.

Načas no neskoro vychádzaš z domu,
pri iných dverách našiel svoje šťastie,
čakáš radosť ale priprav sa na pohromu,
všade vôkol teba už rastie.

Volal sa Martin a nesplietol si adresu.
nedoniesol sneh ale príležitosť,
dokonalý ako pán z pekného nákresu,
ukázal odvážnejšej, že je krásna bytosť.

Celoslovenská

Spoznávame mesto Košice,
hlavne ty a moje líce,
aj tam za kostolnou vežou,
v nádhernom meste Prešov.

Keď ideme cez Žilinu,
ty odrazu myslíš na inú,
ešte ďaleká cesta do Bystrice,
ale ty už máš jej skice.

Facka ostrá ako britva,
keď hlásia stanica Nitra,
hádžeš zrazu na mňa vinu,
keď sa blížime k Trenčínu.

"Ale ty si len taká hravá,
pozri sa, tu je Trnava."

"Nie som, ty hlava deravá,
pozri lepšie, Bratislava."

Udobrujeme sa a nie biedne,
keď vlak zabrzdí kus od Viedne.

"Máš v hlave navyše koliesko,
s tebou rád znovu prejdem Slovensko."

Asi nie som žena

Nemám drahé topánky,
nezdajú sa mi byť nutné,
ani výzor pani hrobárky,
stvorenia, čo je stále smutné.

Nemám v kabelke vôbec nič,
neviem tam dať celú drogériu,
maľovanie je pre mňa kríž,
nemám rada červenú ani sivú.

Nakupovanie je státie v rade,
to čo chcem tam nikdy nebude,
radšej so zlou postavou ako o hlade,
nech je spokojná náplň do hrude.

Prsia mám ako žehliaca doska,
nechápem zmysel plastiky,
ani foťák presviedčať, že som kočka,
nevadia namiesto vankúšov špendlíky.

Pri romantických filmoch dávno spím,
však čo že je to nezvyčajné,
až s reklamou za filmom sa zobudím,
asi nie som žena, mám to po mame.

Nenávist'

Trháš moje fotky na kúsky,
zahadzuješ prsteň daný z lásky,
zaraďuješ ma medzi húske,
žiješ život bez jednej otázky.

Fotky došli, aj moje listy,
z ktorých si vysypal písmená,
nezahreje v peci prvý ani stý,
posledná pusa ozaj posledná.

Nemyslím na teba, ty na mňa áno,
živí ťa nenávist' veľkou silou,
nepôjdem s tebou tou bránou,
aby som bola ako hruškou hnilou.

Rozhodol si sa ma nenávidieť,
neviem či ťa do toho niekto nútil,
tak ako čas vo večnosti plynie,
ty si v svojom svet zablúdil.

Raz zistíš že to nemá cenu,
vybíjať energiu na čisté zlo,
preň nestretneš tú správnu ženu,
namiesto lásky sa budeš predierať tmou.

Láska a iné zverstvá

Už... by aj stačilo,
láska a iné zverstvá,
slnko tvoje sa mračilo,
si jediná alebo šiesta?

Vraj zmysel nášho života,
idea nášho slávneho bytia,
čakať čo povie porota,
od ľudí, niekde do prítmnia.

Schovávať sa pre pocit,
že si niekto zaslúži dôveru,
o kúsok života prosiť,
potom prečo máme neveru.

Hovoril ako veľmi ľúbil,
ten čo na to zabudol,
jedno urobil a druhé sľúbil,
viac ako jeden rok mu pribudol.

A ona na tom nie je lepšie,
celý život čaká na toho pravého,
ukrytá v ulite a jej šance sú menšie,
zverstvá veku už dávno nie zlatého.

Splnený sen

Splnený sen je na spadnutie,
už snívať len desať životov,
také kratučké pobudnutie,
alebo z polotovaru brechotov.

V prístelke vedľa nepochopenia,
ktoré kradne ilúzie naberačkou,
tam je splnený sen iného znenia,
naopak, ale s lepšou omáčkou.

Splní sa sen ten či ktorý?
Ako sa medzi nimi vyberá?
O láske, čo vôbec nikdy nebolí?
O čokoláde, z ktorej sa nepriberá?

Alebo sen o tom, že sme sami sebou,
nikto nám nedáva na zápästia číslice,
žiť spokojne s láskou a nehou,
alebo umierať ako veľké prasnice.

Raz sa mi splní jeden konkrétny sen,
snívam o tom že bude ten pravý,
či sa nepomýlim a rozhodnem preň,
poteší, povzbudí. Alebo - len - otrávi?

Odišla nenávisť

Odišla nenávisť,
zdvihla svoje kotvy,
stačil jediný hvizd,
stratila sa do bodky.

Neposlala žiadnu správu,
mobil aj Facebook čuší,
nie pre ľudí alebo stravu,
dala pokoj (aj) mojej duši.

Možno odišla na taxíku,
keď sa stratila tak náhlo,
nechce byť nablízku,
určite mala naponáhlo.

Neviem kde ju nájdem,
zamietla za sebou chodník,
škoda, niečo pekné jej prajem,
krásny život alebo pomník.

Potom prišlo prebudenie,
nenávisť sedí na mojej posteli,
za srdce ma chytilo podozrenie,
kedy sa nenávisť vo mne osmelí.

Hrdina

Ako hasič čo hasí plamene,

ty hasíš len svoj smäd.

Si hrdina, čo má srdce kamenné,

akých nemôžem povedať že niet.

Ako dieťa, ktoré zachráni rodičov,

niekedy aj pred požehnaním,

medzi hadmi malou jaštericou,

s mottom „bez chvosta sa zachránim“.

Neľúbiš, lebo sa to neoplatí,

v hlave dobrú kalkulačku máš,

neporátaš tú hromadu objatí,

keď sa na niekoho len hráš.

Dám prednosť inému na motorke,

ktorý sa rúti z rána záhubou,

si zablúdený hlupák vo svorke,

ignorovaný ešte aj potupou.

Si hrdina, ale čo poviem deťom?

Ako vychovám k láske a životu?

Natieral si každé slovo medom,

zabralo to... na chudobnú sirotu.

On Svetlo a ona Tma

Boli dve nádherné deti,
potomkovia iných rodičov,
v mladosti čas rýchlo letí,
ako leto prikryté pšenickou.

Kliatba sa na nich dovalila,
on sa stal pánom svetla,
tma si zas ju podmanila,
rozchod ako kúsok pekla.

Chceli byť spolu celý život,
ale svetlo pretína temnotu,
inokedy ustupuje necitlivo,
samé čaká na mráкотu.

Keď on odišiel, ona prišla,
zobrala žezlo do dlaní,
on čakal na svoj signál,
vrátil sa na svitaní.

Nakoniec k sebe našli cestu,
stretávali sa večer a ráno,
cez deň i noc čakali na prestup,
prekliati prechádzali bránou.

Pod' so mnou

Pod' so mnou a uvidíš more,
modrejšie ako nebo nad nami,
len sa pozri tam úplne hore,
a my sme pri zemi schovaní.

Chyt' ma za ruku, ktorú ti podávam,
je plná starostí, ale teba zvládne,
pri chôdzi ťa držím, pri páde naprávam,
čakám na otázky, jemné či chladné.

Poznám tvoju adresu,
aj tvoje tajné miesta,
kam ťa s barlou odnesú,
aj kde je tvoja siesta.

Myslíš, že ma nepoznáš dobre,
celé roky na mňa nepomyslíš,
nezahrnieš ma nikdy do viet,
iné ruky na tvári pocítiš.

Som a vždy budem tvoje druhé ja,
len pre teba som stále zapnuté,
veľa toho zvládneme spolu, obaja,
pod' so mnou a držme zlo zamknuté.

Medzi tmou a svetlom

Medzi tmou a svetlom je nič,
ľudia to nič volajú všetko,
niekedy na holý chrbát bič,
inokedy lúka plná kvietkov.

Kompromis alebo rýchly prechod,
revolúcia našich omylov,
namiesto vyznaní len brechot,
za láskou novou i prehnitou.

Krč smutných pier na križovatke,
kde sa dá odbočiť len nesprávne,
biela zástava a odchod k matke,
srdce sa zmení na polárne.

Alebo iná, krajšia cesta,
pre tých čo sa neboja tmy,
alebo sa naučili nebáť,
neboja sa byť poslední.

Len ty vieš čo obkresľuje tmu,
nie je to vždy svetlo samotné,
zahrajme sa na tmu takú hru,
kde aj to temné vie byť dôstojné.

Sama

Priviazaná svojimi pocitmi,
tam kde končí sloboda,
za slnkom niekde v prítmi,
zaseknutá do plota.

Dobre vidno cestu preč,
ale je ťažké sa odraziť,
nemá ako Frodo meč,
nevie samú seba poraziť.

Keby prišiel jeden krôčik,
všetko by bol iný príbeh,
stačí niekde zabočiť,
dopriať si lepší výbeh.

Ale ostáva celkom sama,
zranená a bezvládna,
žiadna úchytká či hrana,
bude viac smutná a oválna.

Krásny princ pôjde okolo,
ona bude kývať zástavou,
na happy end by to nebolo,
umrie sama smrťou pomalou.

Zachránená

Už nepotrebujem tabletky na depresie,
zachránila ma milovaná hudba,
pomaly zisťujem ako sa žije,
pomohli tí najobyčajnejší ľudia.

Žiadne celebrity slávne,
vavríny patria starým rodičom,
život riadime sami a to je hlavné,
bez toho vedomia je žitie o ničom.

Môžem byť stokrát zatratená,
ak mi má kto podať svoje lano,
hladná, smädná a zranená,
príde večer, noc a ďalšie ráno.

Hovor si, že sa nič nedá,
ale nečakaj že ti uverím,
realita vie byť bledá,
ak sa ukrývaš do perín.

Môžeš počúvať pravdu z kazety,
ale hlavné je sa postaviť zlu,
dospelí nečakajú na deň detí,
daj depke facku poslednú.

Pod'akovanie za šancu písať

Sedela ticho v zásuvke,
Zablatená princezná,
mala svoje uši hluché,
myslela si, že je posledná.

Čakala tam na svoj koniec,
aj keď nepoznala začiatok,
chystala sa padnúť do vriec,
nesúcich posledný zostatok.

Stal sa zázrak alebo niečo,
vystúpila na svetlo stola,
ani sama neviem prečo,
nadšená som nebola.

Nepoznala som nádheru,
ktorú som volala temnotou,
celkom som dala na poveru,
že princezná trpí aj slepotou.

Uvidela som svet bez tabletiiek,
kde hrá len hudba ktorú milujem,
radosť už nie je vecou momentiek,
za to a veľa ďalšieho ďakujem.

V bielej tme

V bielej tme čakám na čierne lúče,
chytia ma za srdce a odvedú.
zatlačia ma domov a dajú papuče,
do ktorých potoky slz potečú.

Dočkám sa, už ostáva iba hodina,
možno biologická a možno nie,
zväzuje mi členky a bolí ma,
bojím sa, keď čakám na svitanie.

Dobre viem, že všetko raz skončí,
ako korálky padnem na dlažbu,
budem atraktívnym cieľom, či?
Pre hlaveň aj pre pažbu.

Ako ukrižovaná ticho stonám,
okolo chodia druidi s kosákmi,
kladivom mi otvárajú srdce dokorán,
dostávam objatia žihľavou a bodliakmi.

Už neviem akej farby je sneh,
myslím na prebudenie z nočnej mory,
mrznem i horím na vrcholoch striech,
v bielej tme, okolo čiernej hory.

Láska je slepá

Láska je slepá,
dýchať ti nedá,
zvyšuje tep, a?
Učíš sa predat'.

Aby si bola ľúbená,
prehádžeš šatník,
nik na teba nemá,
si princezná vadných.

Vyskúšaš všetky šaty,
ktoré v obchode ostali,
neľutuješ trináste platy,
nohy nevládku pomaly.

Aby si očarila pravého,
dáš si piercing na ľavé ucho,
chudnutie do plaviek bolelo,
čokoládou na prázdne brucho.

On prišiel a buchol do teba,
nie srdcom ale bielou palicou,
nebol slepý na rozdiel od teba,
za lepšou išiel s kyticou.

Zimná láska

Hreje keď je najpotrebnejšia,
láska zimných mesiacov,
dvoch ľudí spolu vymieša,
oproti letnej je ako kov.

Láska kdesi zo severu,
pomáha spolu nezamrznúť,
zanechať v ľade hlúpu poveru,
silná, ale i ohybná ako prút.

Tak ako polárna noc rýchlo nekončí,
rozbieha sa opatrne a pomaly,
nezvonia zvonce na jej konci,
začína tam, kde je cit schovaný.

Umožní plávať cez zástup vločiek,
držať sa za ruky pri námraze,
vo vetre odísť domov i do Čiech,
prechladnúť ale i tak byť v obraze.

Tam sú dvaja s červeným nosom,
ako Eskimáci si dajú pozvanie,
zaľúbená? V zime? Hej, no som,
zima chce lásku a nie sklamanie.

Strach

Utekám medzi kvapkami,
vyhýbam sa priamemu stretu,
strach je v každom schovaný,
ničí zo života každú vetu.

Keď strach sa stáva priateľom,
lebo je stále v tvojej hlave,
prestaneš ho nazývať spoilerom,
dobré vieš, že sa niečo stane.

Príde dotyk ktorý zabolí,
nedá ti dýchať dojatie,
strach do každej kapitoly,
prepichne každé objatie.

Kto strach nezažil, nepozná,
aká je hodnota života,
si zlá, bojíš sa, si hrozná,
dievča čo sa vždy namotá.

Ak sa priznám že je mojím pánom,
tak sa hanbím a mám z ľudí strach,
menší, ako vo filme hranom?
Neviem, zo mňa ostáva iba prach.

Váza

Som váza bez kvetov,
stratená za hrncami,
ako lietadlo bez letov,
predbehnuté ponorkami.

Stratená v bezvýznamne,
zamknutá kľúčom zo zlata,
retiazka sa z neho stane,
šanca odísť bude odviata,

Vetrom i hurikánom,
ktoré mi tunelujú srdce,
nik nerieši akým právom,
keď je aj tak trasúce.

Ako váza v nedohľadne,
bolo by sa treba zohnúť,
aj tak raz isto spadnem,
nebude pri tom mokrúť.

Budem totiž bez vody,
kvety nepoznám dotykom,
len si vypočujem hlody,
určené morským koníkom.

Život je príliš krátky

Život je príliš krátky,
na premárnenie čakáním,
cez bežné dni i sviatky,
čakáš tempom pomalým.

Na ďalší koláčik,
niekedy prvý bozk,
rýchlik či babráčik,
čakáš až dosť.

Možno príde dokonalý,
a možno práve dnes,
pevnejší od skaly,
bude iba tvoj stres.

Čakáš a on nechodí,
ani ty sa nepohneš,
na dvestom poschodí,
na všetko čakať chceš.

Treba vpred vyraziť,
zvýšiť svoje obrátky,
na smútok dať povrazy,
ale aj tak život je krátky.

Túžim po detstve

Vrátiť sa po dlhom živote,
do dávneho detstva,
oberať černice pri plote,
nemôcť s tým prestať.

Po lesoch naháňať sa,
zobrať hríby útokom,
predbehnúť svojho psa,
v behu a i brechotom.

Zaspávať na brehu rieky,
pri slnečnom západe,
bozky dostávať o preteky,
nezáleží kto je na rade.

Ale teraz je všetko vzdialené,
aj keď sa rieka nezmenila,
všetko ostane len pri nápade,
spomienka srdce rozčarila.

Pes tu nie je a ja sama,
brechot som celkom zabudla,
černica je odpísaná,
a aj mne vek pribúda.

Rodina

„Ty tam vedľa okna,
čo je pre teba rodina,
v akej si a či si spokojná,
máš mamičku i tatina?“

„Mamičku nemám dávno,
stále ju mám veľmi rada,
nikdy na ňu nehodím bahno,
s ňou je svet ružová záhrada.“

„S otcom som sa nepoznala,
aj keď máme oči podobné,
o to viac som sa s mamou hrala,
preto mi je na svete spokojne.“

„Neodpovedala si na otázku,
nevadí, spýtam sa niekde inde,
kto nemá svet v smutnom obrázku,
uvidíme, čo z toho vyjde.“

„Na mamu mám len krásne spomienky,
pre mňa bude naveky živá,
otca stretnem keď prejdem svet ďaleký,
dobré viem čo je krásna rodina.“

Amor a jeho šípy

Amor letí nad ľuďmi,
pripravuje svoje šípy,
čaro málokedy zablúdi,
nie je to drevo z lipy.

Ak niekedy netrafí,
nevadí, nie je Legolas,
rád priletí do debaty,
chce trafiť každého z nás.

Jeden sa schoval pod postel,
neverou proti láske bojuje,
iný navštívi nový bordel,
tam sa len ťažko zľutuje.

Dievča sa schová za počítač,
myslí si, že ju nik nenájde,
pravdu má a žiadny pytač,
nenavštívi ju v jej podnájme.

Amorovi dochádza munícia,
ostáva len pre tých čestných,
ktorý do neho nenakričia,
„traf do mňa a nie do hentých.“

Nenávidím snehové vločky

Nenávidím snehové vločky,
vôbec sa im nedá rozumieť,
nepribližujú nás žiadne krôčky,
zbytočné boli i sú teraz hneď.

Zoberiem ich pár do dlaní,
ale z nej dezertujú rýchlo,
nič tomu nezabráni,
ako keby sa mi len kýchlo.

Skúšala som ich dať k ohňu,
výsledok bol stále smutný,
otvorili svoju dušu vodnú,
potichu sipeli "nezabudni!"

Zabudla som čo som mala,
alebo čo robiť nesmiem,
rada som sa s nimi hrala,
vrátia sa na neskorú jeseň.

Alebo nevrátia a majú strach,
myslia že nenávidím vločky,
zo snehu sú jemné ako prah,
ktorý prekračujú moje topánočky.

Chlapi

V srdci nosím neporiadok,
nemám to kedy upratať,
veľký chlap či malý škriatok,
stále sa chcel so mnou hrať.

Hrať alebo zahrávať sa,
už ani rozdiel v tom neviem,
špinavé či čistotné prasa,
po ktorom si srdce periem.

Mám pocit ako veža v Pise,
padám a držím sa silou vôle,
svedomie a to všetko ma hryzie,
v doline i na vysokej hore.

Zrazu si na hory nespomeniem,
srdce ma ťaží a vláči dole kopcom,
hodím ho do mlynčeka a pomeliem,
zvyšok hodím niektorým škodcom.

Napríklad tým čo spravili,
neporiadok na dva životy,
prišli, odišli a mňa zranili,
ako vždy, žiadne novoty.

Odvaha

Kráčaš pomedzi tiene,
len ty a tvoja odvaha,
v hmle kde všetko bledne,
si ako vyzlečená do naha,

Nemáš vetrovku do dažďa,
ani štít proti silnému vetru,
možno by to vzdala každá,
ani by neskončila vetu.

Ty však ideš pomaličky,
tam kde by sa báli stáť,
opustená vidíš nápisy,
musíme si pomáhať.

Nepozvaná búchaš na okno,
pred tebou je iný svet,
opakovane i keď nie rovno,
až ti šikovnosť závidieť.

Otvorí ti akási láska,
ty ju hravo premôžeš,
bez slov a žiadna otázka,
lebo keď chceš všetko smieš.

Anjeli od mamičky

Len jeden bozk,
na vybrané líce,
jediný skvost,
vytiahnutý z krabice.

Anjeli maličký,
spučený hračkami,
patrí do poličky,
ako všetko od mami.

Zaprášené má krídla,
nevyletí nad mraky,
nepomôžu bubliny mydla,
čaká na jedno z objatí.

Anjeli kovi chýba z krídla kus,
aj svätôžiar je nakrivo,
spomienka nepotrebuje vkus,
keď zvierá srdce bláznivo.

Keby mohol vyletieť vysoko,
pozdraviť svoju mamičku,
objať ju naozaj divoko,
pohľadiť ju tam po líčku.

Nel'úbená

Nel'úbená,
stratená,
zasnúbená,
zlomená.

Nesvojprávna,
dokonalá,
šéfka hlavná,
sama ostala.

Priviazaná,
skrotená,
rozmaznaná,
zbalená.

Vystískaná,
zobudená,
obohraná,
padá na kolená.

Opretá o zrkadlá,
vzpriamená,
pevne spadla,
mimo ramena.

Voľný pád

Kráľovstvo natiahnutej ruky,
ty si kráľovnou dotykov,
prinesieš pre všetkých muky,
alebo dáš seba do okov.

Nemusíš mať korunu na hlave,
tá v peňaženke postačí,
už nikdy nebudeš v práve,
ktokoľvek na teba pritlačí.

Prejdeš svet prstom po mape,
do depiek sa zas utopíš,
šťastie zaspalo a chrápe,
kým ty si rany posolíš.

Darmo budeš hľadať lieky,
ktoré ťa spravia zeleninou,
na to ani netreba tablety,
stačí len chuť nebyť inou.

Po rokoch aj tak nespomenieš,
na mesiace čo ťa mal rád,
iba jedno srdce stále perieš,
keď zažíva na zem voľný pád.

Kráľovná s ľadovým srdcom

Kráľovná s ľadovým srdcom,
do snehových vločiek odetá,
rozpráva o princovi súcom,
ktorý ju zoberie do sveta.

Niektó kto pozná lásku,
všetky hlavné kapitoly,
uloží ju na retiazku,
len pre ňu si srdce otvorí.

Tam, kde sviečky chýbajú,
zahorí krásne objatie,
hrkocú dva hrnčeky čaju,
všetko smutné je odviate.

V láske nie sú reklamné pauzy,
iba tie vážne a skutočné,
príde posledná až navždy,
pre svetlo je všetko polnočné.

Ostane navždy kráľovná,
jej umelec bude mráz,
hudba navždy iba komorná,
milencom ostane iba čas.

Ukradnutá básnička

Ukradnutá básnička,
z nezamknutej izby,
odteraz iná polička,
jej pobyt zaistí.

Zmizla keď to nečakali,
rýchle ruky berú písmená,
iné sú ťažké ako skaly,
ako kusy kremeňa.

Báseň má svoj malý výlet,
do izby za sklenými dverami,
služobná cesta, alebo úlet?
Teraz odpočíva u mamy.

Dcérina básnička je slávna,
sťahuje sa malými podrazmi,
bola v zásuvke prachom zasypaná,
teraz je na stene medzi obrazmi.

A čo na to dcéra vraví?
Nič, iba čaká kým bude sama,
poriadok s básničkou spraví,
hodí ju do izby, kde ju nenájde mama.

Namaľujme spolu sen

Namaľujme spolu sny a túžby,
vysušme tuš dávno vyliaty,
dajme mu čas, nech si blúzni,
vyliali sme ho kedysi ja a ty.

Temné sny prosím na ružovú,
pošlime čiernu do ďaleka,
urobme z nej farbu snovú,
pre každého človeka.

Pridajme aj peknú fialovú,
na zamyslenie z ríše snov,
klasickú alebo celkom novú,
inú na spln a inú na nov.

Žlté kvety na pekných lúkach,
nie je treba žltý sneh,
nech odíde od nás strach,
ty ho odohnať vždy smieš.

Spravme dúhu zo spomienok,
z fantázie a smelých túžob,
pošlime hlúpy svet do plienok,
maľujme výšiny do hĺbok.

Slnko na dlani

Ponúkaš mi Slnko na dlani,
aby ma zohrialo v dlhé noci,
aj ty sám si však schovaný,
netúžiš aj ty po pomoci?

Ale si chlap a chlapi neplačú,
aj keď plač bolí viac nás,
keď sa vyplačeme i koláču,
si ďaleko, alebo to tak hráš.

Vlastne Slnko ani nechcem,
postačí mi tvoja dľaň,
tvoja blízkosť a tvoj vnem,
aspoň jedna, keď ťa mám,

Iné veci vedia zahriať v zime,
aj poslať zimu veľmi ďaleko,
netreba vedieť kde skončíme,
keď sa stretnú dotyky prstiekov.

Nechaj si slnečnú sústavu,
neujdeš zo silného objatia,
ber ma radšej za svoju pravú,
tu iné zákony príťažlivosti platia.

Spomínaš si na tie slová?

Bolí ma srdce keď tu nie si,
spomínaš si na tie slová?
Ruka v ruke cez hory a lesy,
bola som vtedy bez teba chorá.

Horúčka medzi pľúcami,
schladiť si ju iba ty chceš,
nebolo ty a ja, len my,
každý na ulici závidel.

Ale ako utieklo každý večer Slnko,
aj ty si uvidel sukňu celkom inú,
prosila som, ťahala za rukáv prudko,
Prométheus stratil svoju hlinu.

Teplo vystriedala dlhá zima,
od januára do decembra mrzlo,
srdce plné lásky pomaly zhasína,
len minulosť živí naše kúzlo.

Až si raz spomenieš tak sa ozvi,
slová vďaka nie sú na programe,
život mladých nech nie sú len prosby,
má oči po tebe, nie po mne, po mame.

Chlieb s maslom a na to yperit

V ústave drevených ľudí,
čakám na smotanu bez kávy,
srdce, neprevráť sa mi v hrudi,
ešte ticho príde slávik spevavý.

Zaspieva na krásnu nôtu,
silou ústavnej väčšiny,
zatiaľ čo blázni stále klopú,
na dvere školy cez prázdniny.

Možno sa to v živote hodí,
ak zistím, čo znamená žiť,
so smädnou ťavou na jednej lodi,
chlieb s maslom a na to yperit.

Predala som včera kormidlo,
už ani dobre nevoňalo v zime,
rútim sa na púšť, more zmizlo,
všetci na povel s plienkach stojíme.

Zaklopem aj ja, nech prejde čas,
ten voľný vymením za lístok do stáda,
dajte mi sekeru, navštívím aj vás,
rýchlo si niečo želaj, padá nám vláda.

Odkaz pre seba v zrkadle

Bojuješ za krásne pravdy,
aj keď máš v duši opak pekelný,
hlúpa si a nemáš hanby,
priznať sa sama sebe nevieš, ver mi!

Nestvoríš nič v tomto svete,
si pre neho celkom maličká,
zahabaná v citróne a mäte,
aby ti zima nesfarbila líčka.

Bojíš sa hovoriť a úsmev nepoznáš,
nečudujem sa, však si zabudnutá nula,
zaujímavá nie si, ani jeden vlas,
kde bývaš? Tamto je tvoja škatuľa?

Počmárala si zrkadlo rúžom,
taký by ti nikdy nesesedel,
škaredá si, skrytá za vankúšom,
ako keby to dávno každý nevedel.

Schovávaš sa a tak to aj ostane,
Nightwish dookola je len pre kravy,
ani úsmev, nič, to je tvoje vyznanie,
terč smiechu pre krysy a potkany.

Lepšie sa padá vo dvojici

Láska, tá ťa odbremení,
ak vláčiš srdce za sebou,
prinesie len veľké zmeny,
ber ju vynútené či hrou.

Ak neberieš ty tak berie iný,
ocot bude mať kamarátku,
voči sebe sa dopúšťaš viny,
sadneš sama na lavičku vratkú.

Ak sa pod tebou rozpadne,
nemá ťa kto vziať na ruky,
sama skončíš dole na dne,
sú to pravdy, alebo podfuky?

Nevieš čo nájdeš ak nepadneš,
je jedno či padnúť nadol chceš,
prídeš tam v starobe či dnes,
netreba dovolenie, sama smieš.

Ak nechceš padnúť, nevádí,
ale lepšie sa padá vo dvojici,
boľavé koleno niekto pohladí,
láska je v srdci, nie v šperkovnici.

Na Valentína som sama

Na Valentína som sama,
so sebou čakám na zázrak,
nie som krásavica či dáma,
iba jeden ľudský vrak.

Nevhodná do zberu železa,
vraj som z mäsa a kostí,
krajšia je Matka Tereza,
mňa sa nik nezmocní.

Vytrhávam z kalendára dátum,
alebo začiaram na čierno,
spomienky sa na mňa kladú,
v duši mám z toho veterno.

Bola som ľúbená,
mala som všetko,
žiadne odreté kolená,
ani od pekných kvietkov.

Ale to som nebola sama,
bola pri mne moja mamička,
Valentín je pre mňa dráma,
jej fotku nesie moja polička.

Ja a pavúk

Po ruke mi kráča pavúk,
nebojí sa že som veľká,
nepozná ešte moju hlavu,
tmavú a bez svetielka.

Nemám nad ňou žiarovku,
dobré nápady zobrať čas,
na Slovensku aj v New Yorku,
nepobrala som veľa z krás.

Pavúk spoznal moju ruku,
postupuje kde len chce,
dýcham bez veľkého vzruchu,
neviem kam ho odpracem.

Ak by sa to obrátilo,
určite by ma nezabil,
možno by sa zasvietilo,
pred svetom by ma ochránil.

Nebála by som sa sveta,
ani on sa pri mne nemusí,
tak znela veta praveká,
miluj čo sa ti práve nehnuší.

Ozvena ticha bez zvonca

Kľáčim pri malom kríži,
na ňom meno priateľa,
jedného dňa cestu skrížil,
bola to tuším nedeľa.

Tá, v ktorú sa objavil sneh,
videla som cestárov pracovať,
pýtal si sa ma kde je vlek,
na rovine si sa chcel lyžovať.

Potom som sa spýtala ďalej,
vlek na kopčeku bez mena,
kde začína mesto a končí alej,
a ja som bola s tebou stratená.

Odvtedy až do konca,
na ktorý sa nik nepýta,
ozvena ticha bez zvonca,
menovka do kríža vyrytá.

Prešmykol si sa cez moje prsty,
teraz si stále pod nimi,
môj život je znovu pustý,
tvoj je šesť stôp od roviny.

Príbeh

Na konci začiatku,
ukáže sa svetlo,
ale po poriadku,
aby sa to nevlieklo.

Spoznali sa dvaja,
malé párne číslo,
poznali sa od mala,
a potom to prišlo.

Malá letná pusa,
slnko zapadá neskoro,
láska dvere skúša,
otvorí ich každý po svojom?

Tu nekončí príbeh,
ale končí začiatok,
spoznávanie a prvý výbeh,
plný rôznych prekážok.

Vozíky prejdú cez prach,
ale schody zvládnuť nevedia,
pre lásku na miskách váh,
urobili veľa spoloční susedia.

Viera v zlo

Volaj to viera,
aj tvoje všetko,
keď srdce zvierá,
za tvojich predkov.

Veriť v niečo chcem,
ty nemáš odpoveď,
veľmi dobre to viem,
rýchlo seba podveď.

Všetko je spísané,
v veľkej knihe kníh,
myšlienky do dlane,
nevšímaj si otáznik.

Bez nich som slepá,
ty taktiež nevidíš,
teším sa z každého leta,
vravíš že ti závidím.

Spíšeš veľkú petíciu,
že ľudia musia byť ako ty,
mňa označíš za maláriu,
kto z nás je vetrom odviaty?

Modlitba za utrpenie

Ukrytá medzi riadkami,
ktoré sa zlatom ligocú,
slobodu potichu mámi,
ako trávu pre ovcu.

Naveky bude stratená,
kto by ju hľadal významy,
tam je bez čísla a mena,
zakliata krásnymi slovami.

Nikto ju nikdy nevytiahne,
rebrík sa k nej neskloní,
môže mať myšlienky chladné,
alebo horiace ako záclony.

Prežehná sa pred spánkom,
modlitba za utrpenie,
v srdci sa rozpráva s mankom,
iba to ju niekam ženie.

Raz sa znovu otvorí príbeh,
z myšlienky bude celý svet,
pre ňu sloboda a výbeh,
za láskou útek i let.

Si a som

Si ako smrť ktorá prichádza pomaly,
za každým rohom máš svoje hniezdo,
pre nás nie, lebo hviezdy nám nepriali,
iné srdce je napĺňané piesňou.

Prichádzaš a nikto nevie kedy doraziš,
potichu šeptáš, že poznáš moje sny,
tie čo mám na strašidelné pretavíš,
z prechádzky boj v ktorom sme obaja zlí.

Chcela som zaklopať na tvoju úprimnosť,
nenašla som ju, tento život má dovolenku,
mám ťa rada, ale ty mi zopakuješ dost!
ako socha čakajúca na svoju volenku.

Zabúdam aký si a neviem aká som,
niekedy ani ja neprichádzam rýchlo,
nespoznám ťa očami ako kompasom,
odsál si mi vôľu žiť, ani ma nemyklo.

Našla som zoznam a dvesto mien,
dostala som sa do poslednej trojky,
najsťô lásky a potom už len hlien,
odsaté do nitky, do poslednej bodky.

Lámeme sny na kolene

Máme storočie celkom iné,
lámeme sny na kolene,
ani sami seba nespasíme,
za úspechom sa každý ženie.

Predbiehame svoje tiene,
aj na pravé poludnie,
kto sme a čo vlastne chceme,
to každý z nás zabudne.

Ak už vypršali naše sny,
darmo kúpime dáždniky v akcií,
nemáme ich a sme nervózni,
aj bez nich sme sa zbláznili.

Môžeme sláviť miléniá,
pridávať roky a storočia,
utiekla by aj lesná víla,
máme potu celé obočia.

Buďme radi že tu ešte sme,
znovu budeme nepodstatní,
veľké svetlo, nech nie sme v tme,
nesvieti na nás, ale to nevadí.

Túžby a sny

Nakvapkaj mi prosím lásku,
na nás treba ísť pomaly,
vykašli sa si lásku z obrázku,
nie vždy sa všetko podarí.

Krok za krokom, pomaličky,
neboj sa zdvihnúť nohu z plynu,
každý deň iba pol lyžičky,
inak odplašíš každú blondínu.

Nemám ani blond'avé vlasy,
ani chuť dobyť celý svet,
mám ťa rada, myslím, asi,
netreba od teba Chevrolet.

Niekedy postačia korčule,
ani rovný asfalt netreba,
všetko sa dá aj na žule,
možno padnem na teba.

Priviň si ma k sebe milo,
nerozpuč ma v prvé dni,
nebudem ti púšťať žilou,
len mi dopraj túžby a sny.

Moderná básnička o nás

Budujeme Európu,
otvárame hranice,
znovu ideme na kopy,
kto dnes nastaví líce?

S otvorenou náručou,
jeme bryndzové burgery,
na trh aj s dušou blšou,
hľadať v ľuďoch charaktery.

Postavme most cez Moravu,
potom aj cez potoky,
topiacim polejme hlavu,
hlboko do ľudskej stoky.

Zabudnime kto sme boli,
v časoch dávno prítomných,
kto nekráča ticho stojí,
čaká na jemu podobných.

Hráme sa na slepú babu,
majme ostré ploty z olova,
k stene dajme pannu nahú,
nech pózuje hlúposti dokorán.

Nezabudnem

A čo chceš? Prémium?

Mám ti poďakovať?

Vstával si pre inú,
a ja sa mám schovať?

Schovám sa za ľudí,
s ktorými sa tak rád hráš,
viem, že ťa to neprebudí,
láska je pre teba guláš.

Slovička z príručky,
v abecednom poradí,
kopačky, nie papučky,
nikto ťa nepohladí.

Ešte ma prekrúcaš,
toto som nikdy nevravela,
neveríš a skúšaš,
nerozoznáš čerta od anjela.

Vraj je všetko moja vina,
tak prepáč, že aj ja žijem,
tvoja pýcha nepokorí ma,
tebou zametá. Nezabudnem.

Sľúbili stenám

Sľúbili stenám mier,
zafarbený propagandou,
myslíme to dobre, ver!
Dohoda je s inou bandou.

Mierite nám na domy,
a to stenám zatajili,
bojovať má kto? My?
Zas ide o naše žily?

V rukaviciach podané ruky,
úsmevy po školeniach,
na prosby sú znovu hluchí,
bez zmeny v pokoleniach.

Sľúbili stenám život,
my sme vám nesľúbili nič,
konáte veľmi presvedčivo,
zaútočíš, alebo pochopíš?

My ale nie sme len steny,
nemôžeme stáť na mieste,
osud i človek všetko mení,
my vám stojíme v ceste?

Nesmejte sa smutným

Nesmejte sa smutným,
tichý je ich smiech,
životom ukrutným,
behávajú dlhý beh.

Aj oni vedia ľúbiť,
srdcom celkom rovnakým,
nemožné dokážu sľúbiť,
pomáhať nohám vratkým.

Smútok ide bez pozvania,
celú náruč uchmatne,
odmietne ho pravá dáma?
Ako niečo podstatné?

Až budeš smutným človekom,
môžeš škrtnúť zápalkou,
horieť pod lyžiarskym vlekom,
láskou tvrdenou diaľkou.

Nikdy sa nesmej bez príčiny,
miska váh stúpa a klesá,
súdiť môžu aj celkom iní,
aj dostať smutných pod kolesá.

Vstupenka k šťastiu

Snívaš o krásnych okamihoch,
len ty a ten najpravejší,
šaty v tých úžasných strihoch,
tvoj smútok je stále menší.

Snívaj o pohode v sieti,
bez ohľadu na tie káble,
slnko od teba neodletí,
len ti uchmatne trable.

V každom dni bez neho je chyba,
nevieš kde nájdeš správny kľúč,
zbytočne sa za ním prehýbaš,
pomôže ten tvoj vysnívaný muž?

Nezabúdaj na tých, čo sú doma,
aj keď ty vraj domov nepoznáš,
vstupenku k šťastiu zisti kto má,
poznáš to, počúvaj vnútorný hlas.

Ak chceš, polám niekoľko rekordov,
buď najlepšia aj keď sa to nedá,
buď kráskou tak známou z bilbordov,
budeš opálená šťastím, alebo bledá?

Naháňame sa za kosťami

Vieme žiť na mesiaci,
ale nie medzi sebou,
nahodíme vak spací,
kde ešte pštros nebol.

Zabudnime na ostatných,
teraz sme tu predsa my,
porezaní od fliaš vratných,
súčasť jednej trápnej hry.

Kto hodí pod nohy väčšie poleno?

Požiadá o oslovenie svätý,
ostatní s hlavou sklonenou,
správame sa ako malé deti.

Naháňame sa za kosťami,
patria do nášho sveta,
aby neplynul pomaly,
cesta nie je ďaleká.

To sme, ľudia obyčajní,
smiešne ako sme na smiech,
pozrime do svojich dlaní,
ktorý čin znamená hriech?

Pod'me spolu lietať

Pod'me spolu lietať,
zabudnúť na sklamaná,
spolu sa vzduchom metať,
len radosť rozdávať.

Skoncujme so zemou,
povedzme čau oblohe,
odíd'me od známych brehov,
nájdime si iné, nové.

Láska hory prenáša,
možno aj Himaláje,
čo dokáže tá naša?
Viac ako stavať máje?

Aj tak ľudia nelietajú,
lásky je príliš málo?
Alebo gravitáciu majú,
nič sa medzi nimi nestalo.

Na ľúbenie netreba hrdinov,
ani energetáky niesu ono,
možno ak iný pôjde za inou,
pôjdeme srdcom a nie vôňou.

Ešte jeden krôčik

Prídem k tebe na centimetre,
nech cítim tvoje trápenie,
všetky dni nech bývajú svetlé,
nie ako holubice ranené.

Mier a láska spred desaťročí,
to už nie je, dávno odplávalo,
svet je iný, inakšie sa točí,
veľa slov, alebo snád' málo?

Skús aj ty jediný krok,
ku mne, do môjho náručia,
nebojím sa spomienok,
je krásne keď srdcia búšia.

Bude tvoje, bude moje,
skúsme to krok za krokom,
zapáľme všetky otcove role,
slobodný sa stane otrokom.

Porozprávaj mi, čo ťa bolí,
spolu nájdeme na to liek,
láska utopená asi nezahorí,
urobme spolu míľu vpred.

Deviata brána

Prečo sa ľudia toľko vraždia,
načo zahadzujú životy iných,
ďalšie generácie tým nakazia,
prečo sa slabí bolia silných?

Od dnes nepozerám správy,
strkám hlavu do pieskoviska,
z toľkého zla mi netrávi,
človek je prasa dozaista.

Vidím ženu čo chráni dieťa,
s rukou proti guľometom,
toto je tá bezpečnosť sveta?
Potom ďalší zomrie smädom.

Za vlajočky na tvrdej palici,
ktoré slúžia na bitie v nedeľu,
moslimov trestajú katolíci,
alebo to inak dnes zomelú?

Nadáваме na náš osud,
ako je krutý a proti nám,
ak si múdrejší tak odstúp,
alebo zaklop na deviatu z brán.

Dolámaná z veľkej lásky

Dolámaná z veľkej lásky,
hľadá seno v kope ihiel,
z tmy si berie samé vrásky,
šedivé duše na prídel.

V zákrute diaľnice do raja,
stopuje Smrtku na bicykli,
veselšie je keď sú dvaja,
rýchlo si na seba zvykli.

Maratón za zlomené nohy,
pravidelne celkom nasilu,
prehrala na mínovom poli,
pre jej lásku spanilú.

Hlboko zakopal jej ideály,
aj malú mínu do cesty,
za city Smrtku chváli,
hľadá šedivé nevesty.

Musí splňať kritériá,
hlúpa v správnej mierke,
zákaz žiť a bývať milá,
hľadať lásku po uzávierke.

Ako vták bez krídel

Ako vták bez krídel,
narážam do obrazov,
kto také niečo videl?
Utekám pred spásou.

Pozerám na modré nebo,
prináša čierne myšlienky,
iba mne podhodí poleno,
prečo? Toto nepoviem ti.

V obraze vidím iba obraz,
v dlaniach nie je budúcnosť,
púšť pod očami a na nej mráz,
koža, kosť a posledné dosť.

Neodletím ani neodplávam,
pripútaná k svetu dospelých,
bozk milujúcim mamám,
pre princov zatiaľ nesmelých.

Pridám si číslo na ruku,
nebudem pípať v obchode,
stačí len v hlave a v duchu,
otroka prezradí (nielen) odev.

Hľadám svojho zlého chlapca

Píšem inzerát do novín,
hľadám svojho zlého chlapca,
nie je tu? Nevadí, dovi,
s náladou pod i nad psa.

Takého čo vôbec nepije,
fajčiť nech ani nezačne,
smútok snád' niekde zašije,
ľúbiť musí vedieť senzačne.

Prajem si aby bol u rodičov,
postaral sa o nich vždy rád,
nemal zlého slova na polišov,
na všetkých dobre spomínať.

Prečo ale zlý chlapec?
Sama sa cítim byť zlá.
V svete kde sa ide na vec,
na krásne veci sa spomína.

Mal by mať srdce otvorené,
potom bude menej zlý ako ja,
nech vie žiť aj po dlhej smene,
odíde odo mňa skôr ako sa zdá.

Predám Ti svoju dušu

Predám Ti svoju dušu,
všetko čo z nej ostalo,
zašeptám iba tiché šu-šu,
neboj sa, bude za málo.

Dám akciu aj dvojnásobnú,
len si ju zober so sebou,
zabalím Ti moju dušu drobnú,
nafúkne sa a bude s polevou.

Nepoškrab sa od nej, dobre?
Má hrany ostré zo sklamaní,
každé si do nej silno zobne,
zatmelo sa Slnko na dlani.

Čuduješ sa tomuto obchodu,
kto normálny by dušu predával?
Nie každý prepláva až za vodu,
ak pred túžbami stavia val.

alebo môže byť iná cesta,
keď to s mojou dušou prežiješ,
ukáž svet tak, ako sa mi nezdá,
počúvam ťa, ty ma počuješ?

Aj dnes

Aj dnes si vyberám stenu,
na ktorú budem pozerat' stále,
moje oči na všetky striehnu,
štyri ma obkľúčili a sú v práve.

Dotknem sa kráľovstva ničoho,
ak neutečie za inou pamiatkou,
žijem svoj život, neviem pre koho,
kráčam sama strechou hladkou.

Spadnem a nevstanem, tentokrát nie,
do stien sa uzavriem s guľou na nohe,
kašlem na dýchanie, nečakám znamenie,
len konce, nešťastné a úbohé.

Zakývam poslednej nemej tvári,
ktorá prežila moje večné stavy,
nespýtam sa, ako sa fotke darí,
ja som tá, ktorá ju otrávi.

Aj dnes plačem nad rozliatym mliekom,
lebo mám ruky krivé a zbytočné,
som ako žltko čo sa pohádalo s bielkom,
mám myslieť na niečo sviatočné?

Láska je ako loď

Plavíš sa do búrky,
nazvi ju ako chceš,
v korábe bez vesiel,
dobrý vietor dostaneš.

Ale len na chvíľu,
búrka sa zosilnie,
odplaví morskú vílu,
nechceš jej povedať nie.

Niekedy zvalíš sťažeň len tak,
hodiš si kotvu pre šťastie,
na plytčine pribudne nový vrak,
od lásky machom zarastie.

Ty len tak s úsmevom,
hodiš slobodu cez palubu,
naberieš kurz na betón,
na ňom rozbiješ si hubu.

Nevadí, raz všetko prebolí,
láska môže byť s krikom,
ľudia pri nej plachtia nesvoji,
ona odíde s iným námorníkom.

Túžba je dcérou nedostatku

Túžba je dcérou nedostatku,
nám ľudom stále niečo chýba,
preto sme dospeli k poznatku,
niekde je v tom celom chyba.

Prečo nemáme všetci všetko?
O čo menej by bolo starostí?
Otvorme dvere koncu zmätkov,
všetci budeme veľké výsosti.

Alebo všetko zaradom pokazíme,
nebudeme mať prečo existovať,
opijeme sa z hľadania vo víne,
za deravé sny sa pôjdeme schovať?

Ukryme sa na dve večnosti,
budeme túžiť po svetle,
príde, ale nás sa zhostí,
a my? Odletíme na metle?

Dlhý zoznam nedostatkov,
tvoje meno zvýrazňovačom,
túžba je dcérou, kto je matkou?
Žime šťastne. Ale na čom?

Ťažko hľadá pokoj v duši

Ťažko hľadá pokoj v duši,
ten, kto dušu vôbec nemá,
až ju dostane tak to skúsi,
rýchlo ju zrazí na kolená,

Ako lovec otáznikov,
nepozrie sa do zrkadla,
s tradíciou lúpežníkov,
príde s fakľou do divadla.

Bude skúmať hĺbku Pacifiku,
dá oceľovú guľu priateľovi,
spozná svet cez narkotikum,
bez dát, bez slov, reč okovy.

Napíše dlhý list mamičke,
zaklame už v oslovení,
dobro netreba, ani maličké,
život je krásny bez zmeny.

Vlajkovú loď večnej nenávisti,
podpíše na desiatich miestach,
o správnosti si je dávno istý,
nevie koho a za čo trestá.

Teraz vážne

Kúpiť chcem jedno objatie,
platím objatím v hotovosti,
k tomu úsmevy, áno tie,
ktoré tak málo dávam v zlosti.

Nepoznám konverzné kurzy,
banky sú v tomto pozadu,
niekedy je aj každý čert drzí,
strážny anjel má dobrú náladu.

Prechádzku ružovou záhradou,
keď sú nesmelé aj prvosienky,
zimou ešte stále pohľadnou,
utekajú nové myši a lienky.

Potom jednu si ulovím z každého,
budem myslieť na lásku celou hlavou,
neviem či skutočnú, žijem nesmelo,
Pre koho budem strednou i ľavou?

Teraz vážne chcem obuť lyžiarky,
nech sa životom tak neponáhľam,
urobím lepší svet, dosypem Podravky,
s postavením mimo hru sa hrávam.

Na ideál treba dvoch

Neslepne, ak nevidí akné,
možno sa mu len páčiš celá,
ak ľúbiť má byť niečo platné,
tak nech je, to si nevedela?

Ospravedlní sa za meškanie,
aj keď mu dôvod neveríš,
on pri tebe rád zostarne,
kým ty sa trochu osmeliš.

Zastane sa ťa pred rodičmi,
z obidvoch strán barikády,
aj keby išlo o tvoje sny,
bláznivé a lámajúce ľady.

Podá ti ruku na rovnej ceste,
aj keď je život v zákrutách,
požiada ťa, drž sa silnejšie,
Keď je odvaha niekde zamknutá.

Keby taký bol každý druhý,
možno aj je, to zistíš sama,
básnik bez papiera a tuhy,
správa vo fľaši, zn. odoslaná.

Romantika v knižnici

Pozerám sa ti do očí,
selfie éra prestala,
dievča sa k tebe otočí,
podľa mamy by nemala.

Potlačíš slzy radosti,
nad hlavami nápis beletria,
pusa na všetky líčne kosti,
prítomnosť vie byť milá.

Len ja, ty a Pán prsteňov,
aj keď žiadny nie je na ruke,
ďalšia pusa za ďalšou stenou,
staré múdrosti ešte v azbuke.

Naučím sa otváracie hodiny,
nech môžem študovať znovu,
každý deň aj cez prázdniny,
veľmi dobre viem že ktorú.

Neutečieš mi medzi poličkami,
cez knižnicu sa ťažko uteká,
buďme múdrejší ako vlani,
študuj vedu, ja budem človeka.

Pravda je v malinovke

Neruš, teraz makám na tom,
hľadám pravdu vo víne,
správny pohár zdobí zlato,
pod'me ju hľadať povinne!

Tak to bude, nijako inak,
človek sa predsa nemýli,
sadni si, dcérka i synak,
aby sme sa nezbláznili.

Možno je vo víne pravda,
v červenom alebo len bielom,
ten čo nevie sa najviac háda,
žije v svojom sne umelom.

Rozhodla som sa konečne,
nebudem vedieť úplne všetko,
budem čím chcem a nie večne,
sama sebou a trochu decko.

Nájdem si pravdu v malinovke,
niekde medzi bublinkami bude,
ako tajničku v osemsmerovke,
odmietam žiť navždy v blude.

Iba biele Slovensko

Prajú iba biele Slovensko,
tí s čiernymi dušami,
v hlave im chýba koliesko,
bohužiaľ sú medzi nami.

K tomu iba biele Vianoce,
aby sa nevyskytla chyba,
žiadny pokoj sa neligoce,
nenávisť a v tanieri iba ryba.

Všetko správne, vyselektované,
odchýlky sa u nich nenosia,
dejiny výhier sú prehrané,
deti pre nich nosí bocian.

Rovnosť vlasov diktujú holé lebky,
asi sa šampónu veľmi boja,
žiadne úprimné city a depky,
proti nim sa duté hlavy spoja.

Chcú svoj priestor a tam dozrieť,
to nám až tak nevadí,
kto by sa šiel na nich pozrieť,
do zoologickej záhrady?

Literárne besnenie

Cítim nedostatok cítenia,
vášnivo túžim po vášni,
prepotená noc od potenia,
otázka na svet otázny.

Prečo sa stále pýtame prečo,
odpoveď ostane bez odpovede,
smerujeme tým správnym smerom,
stratíme sa v stratenej vete?

Strieľame si zo strelených,
na tupú tému tupé odpovede,
dreváky pre ľudí drevených,
boží mäsiar v božom mene.

Mierime na tých čo nesú mier,
pred pravdou ohýbame pravdu,
zverom väčšinou velí zver,
hlavou proti múru, kto nemá hlavu.

Do detailov hádky o detailoch,
kto môže utiecť, ten uteká,
plán žiť na dnes nie je v plánoch,
z ďaleka príde múdrosť blízka i ďaleká.

Bez budíka

Dnes vstávam bez budíka,
už si na mňa nespomenie,
nič mi do uší nepreniká,
žiadne bláznivé znamenie.

Nevidím šestku ráno,
sedmička ma nestraší,
nečistím zuby nad vaňou,
nech sa zrkadlo neplaší.

Nemusím zjesť len polovicu,
niekedy je večera z rána,
nedávam škrupiny pre panvicu,
niekedy bola na zem zoslaná.

Nerátam čo som zabudla,
vždy sa to aj tak mení,
rovina reality a každého sna,
rannú prípravu nedocení.

Taký je život bez práce,
v pondelok vstávam do nudy,
pracovité ruky či matrace?
Ktorá do chladničky zablúdi?

Predstava

Ide leto, aj keď pomaličky,
všetky lásky už sú tu,
žijeme pre krásne sničky,
ktoré všetko sľubujú.

Všetci pôjdu spolu k vode,
v kopačkách značky Niké,
nikto nie je šťastia zlodej,
všetci v novej Amerike.

Nehľadáme len predstavy,
postavme sa životu priamo,
vyberme si čo pôjde do hlavy,
zamotá sa do našich plánov.

Svet nie sú len štyri steny,
nenosme ich na ramenách,
zmeňme sa radšej pri koreni,
aj keď je naša duša ranená.

Predstav si svet bez nenávisti,
ktorý si vycucieme z prstu,
nikdy nevieš čo sa ti prisní,
sme viac ako ruky pre bustu.

Raz

Raz to bude normálne,
farbiť vlasy na zeleno,
hádzat' kocky oválne,
nepoznať vlastné meno.

Všetci v rovnakej krabici,
obed v rovnakú sekundu,
o pol druhej pusa na líci,
v stovke vrásky pribudnú.

Budeme sa učiť učenie,
aby sme vedeli všetko,
až si nikto nespomenie,
obdobie lások a zmätkov.

Implantáty na citovej rovine,
uveríme jednotkám a nulám,
básne o smrti budú povinné,
život dáme rovnakým stuhám.

Raz bude trápne vstať z popola,
aj odísť na výlet bez plánu,
všade rovnaká vôňa domova,
zabije nás... útek k poslianiu.

Inšpirujú ma tvoje úsmevy

Inšpirujú ma tvoje úsmevy,
pád do ticha dorazil dnes,
aj zo smiechu si zronený,
ani neviem, či to smieš.

Môžeš čokoľvek, ži naplno,
ale ty ma robíš smutnou,
medzi nami je zlaté rúno,
olovené, s váhou ukrutnou.

Tak ťažko sa dá priblížiť,
keď odťahuješ svoje ruky,
ľudskosť ťa bije? Poníži?
Nasmeruje do zlej zákruty?

Prajem si úsmev, teraz hneď,
ale ty len o práci a počasí,
Bolo aj bude, je to len smet',
kde je tá naša láska na matraci?

Chcem ti zaklopať na sny,
snívaj dnes pre mňa, prosím,
buď ako vtedy, nie nervózny,
tancujme. Spolu. Na lúke. Bosí.

Bez nadpisu

Dnes nebudú básničky,
odišli do večných lovíšť,
slzy namiesto podkovičky,
život kde ty zas stojíš.

Plačem na brehu potoka,
nech nie je vidno slzy,
nepoznám slová proroka,
viem čo všetko ma mrzí.

Nemôžem menovať stále,
ani začiatok nenájdem,
problémy nové i staré,
odteraz všetkým vládnem.

Depresie, melanchólie,
jedna hlúpa Mária,
všetko veselé sa skryje,
jedna citová havária.

Tak ako vie lietať motýľ,
dokážem byť príťažou,
život bez princezien a víl,
prejde temnou pasážou.

Zdvojené dlane

My dvaja máme,
dlane zdvojené,
ako vrana k vrane,
každý si spomenie.

Horúčava ubíja,
ale samota prehrá,
žiadna harpia,
ale v láske zbehlá.

Podáme si dlane,
prepletieme ruky,
ráno a nie ámen,
nikto nie je hluchý,

Naberme vody,
ochladíme tváre,
citový život nový,
štyri oči hravé.

Neuhasnú city,
prestaneme piť,
osud je vyrytý,
čas sa zaľúbiť.

Tmavé okná

Pozerám na tmavé okná,
svety v nich ukryté,
pohár vyprázdnený do dna,
pravdy v nich... zabité?

Za oknami iba svetlo,
vidím nádej neznámych,
alebo mi už preplo,
v duši veľký otáznik.

Neviem kto som od utorka,
plávam po oblakoch sama,
ako zo starého chleba kôrka,
tvrdá a osamotená fáma.

Ale nie, ja stále žijem,
každý deň si píšem čiarku,
nie na vodku, tú nepijem,
nebol by chaos po poriadku.

Dívam sa a vyzerám ľuďí,
ako za oknom slávia leto,
upratovanie do jesene zablúdi,
kto vo mne uprace zmätok?

O malom veľkom klamárovi

Oklamal si svoju mamu,
nešetril si priateľov,
upadáš do sebaklamu,
s novou lžou ideš na lov?

Koho ulovíš tento týždeň?
Oklamal si už susedu?
Tú, ktorá ráno príde,
lebo nevie čo k obedu.

Dnes skús oklamať ženu,
ktorá ti kedysi dávno verila,
nápadne a jasne pre zmenu,
povedz jej, čo vraj spravila.

Oklam každého po poradí,
čísla na chrbte ako futbalisti,
nevieš o čom? To sa doladí,
aj tak máš úsudok hmlistý,

Teraz pozor, si tu ty,
nastav veľkú prioritu,
klamať seba sa oplatí,
túži niekto po tvojom dotyku?

Ukazuješ na mňa prstom

Ukazuješ na mňa prstom,
za každé tvoje zlyhanie,
chceš žiť na ostrove pustom?
Tam vládnuť je tvoje poslanie?

Vždy som na vine keď nie som,
ale ty sa tak bojíš odpovede,
ryžuješ na niečom pochybnejšom,
všetky tvoje reči sú tak bledé.

Niekedy mám chuť zlomiť ti prst,
v horšej nálade aj celú ruku,
žiadny chrústik, ale veľký chrúst,
za teba už nikto nedá záruku.

Zbytočne kričíš z balkóna pravdu,
keď si triezvy, ani ty jej neveríš,
o polnoci chceš aby tvoj pravnuček,
prišiel a objal ťa, nech ťa posmelí.

Ale ty nebudeš mať ani vnukov,
nečudo, bez detí sa to nedá,
s kým by boli? S ktorou rukou?
Ukážeš prstom aj na medveďa.

Upratovanie v mladej duši

Nezmestíš sa do kože,
máš veľa ideálov,
upratať izbu? Čože?
čiara za nepozvanou.

Nerozumieš áno a nie,
plačeš a skáčeš do reči,
nechceš žiť pre znamenie,
ktoré o pravde presvedčí.

Nepostrehneš detaily,
balené po tisícoch,
tvoj duch nepoddajný,
rozmýšľa len o dvoch.

O šťastí, ktoré lieta,
aj na teba sadne raz,
teší a nezametá,
odletelo. Minulý čas.

Druhý detail je tajný,
pozná ho každý sám,
navždy alebo pár dní,
chyt' ho a leť ku hviezdám.

Šablóna

Odsúdená na dve deti,
a život podľa šablóny,
na teba si princ posvieti,
až tvoja hodina zazvoní.

Každý deň vstať z postele,
dať facku svetu fantázie,
žiadny dotyk nezahreje,
nič zrazu nebýva milé.

Naplánované každé raňajky,
obed, večera i spánok,
život s chuťou muchotrávky,
stereotyp? Tak teda OK.

Zaplatiť si poistenie,
utopiť sa v papieroch,
sledovať čo sa kde melie,
blázni schovaní v kráteroch.

Raz chcem vymeniť šablónu,
prehodiť pár čísiel v zátvorke,
chcem iný vzduch, inú vôňu,
nie byť spútaná v komôrke.

Pravdivý príbeh

Pani učiteľka dala úlohu,
nakresliť svojich rodičov,
priblíži školu k domovu?
Alebo bude škola hrou?

Žiaci sa pustili do kreslenia,
aj keď ich to celkom bavilo,
nič nerobila iba jedna,
doteraz pozerala milo.

Mala ceruzky aj papiere,
aj dve ruky, čo sa neboja,
pýta sa "prečo neprispeješ?
Prečo sa nepridáš do boja?"

Dievča zobralo novú ceruzku,
ale pridalo iba jednu bodku,
smutne sklonilo oči na blúzku,
sama o seba sa mohla potknúť.

Otočilo papier a dala tri bodky.
Nazvala to slovom rodina.
Ocko, mamička a tvor krotký,
ktorý nehovorí slovo mamina.

Kričím gramatické rýmy

Rátam gýčové srdiečka,
keď nemá kto podať ruku,
jedna nikdy nezatlieska,
ako sa žije zo vzduchu?

Nechcem reklamu na jemnosť,
netúžim po fialových kravách,
len to, nech má rozum prednosť,
zbytočne ho nosíme v hlavách?

Kričím gramatické rýmy,
na železnú oponu v nás,
z mäsa a nie z plastelíny,
začnem myslieť, kým je čas?

Polámem pravidlá písania,
žiadne slziace okná do duše,
aj tak mi len vidieť bránia,
slzy a dotrhané vankúše.

Ešte tisíc tých ružových,
nech si realista poplače,
oceán prejdem po svojich,
skrytý most a na ňom bodľáčie.

Z minulého tisícročia

Nefotím si mobilom prsia,
nerobím selfie so zrkadlom,
nepoznám nápoje čo brzdia,
nehádam sa o tom a tom.

Som z iného tisícročia,
občiansky preukaz to vie,
teraz sa aj hlavy inak točia,
majú toho menej prežitie.

Kto mi dá návod na tieto časy,
nebude rozprávka pred spánkom,
vypadol internet, to ľudí zarazí,
bordel v duši voláme poriadkom.

Teraz sa cítim na osemdesiat,
spisujem bod za bodom všetko zlé,
žiadna báseň na tému mesiac,
už nehľadíme tam, kde nie sme?

Vidíme si po špičku nosa,
všetko vieme, načo pokračovať,
Spravodlivosť nemá a bosá,
neušla. Nemá sa kde schovať.

Malý princ

Až sa ráno zobudíš,
začnú nové úskalia,
ešte v spánku blúdiš,
iní už niečo slávia.

Prešli cez ďalšiu skúšku,
postavili most cez detstvo,
už nie pomaly, po dúšku,
rýchlo, aby sa všetko lesklo.

Nehavarovali s lietadlom,
preleteli roky nevinnosti,
nemajú planétu veľkú ako dom,
na ktorej ani sopka nezlostí.

Dospelí majú záhrady,
ruží viac ako treba,
stačí, keď si mladý,
ruža a krajec chleba.

Tí čo ešte nevyrástli,
nesú v sebe Malého princa,
neškodní a milí blázni,
alebo baobaby do blázninca?

Hovor málo, povedz veľa

Hovor málo, povedz veľa,
myšlienka plná ľudskosti,
dobrá rada od priateľa,
podľa srdca, nie známostí.

Poviem ti, ako ťa ľúbim,
nahrám to aj na kazetu,
žiadnu zmena nie je v hrudi,
poznám len teba. A tmu.

Objatie po dlhých veršoch,
nestíhaš posledný autobus,
rýmujem, ty ideš pešo,
láska sa zmení na blues.

Nepočúvala som tvoje slová,
moje meno, keď bolo zle,
ako hora, do ktorej sa volá,
ľúbiš ma, i keď nervózne.

Mlčím na teba od pondelka,
dodnes neviem od ktorého,
láska je úžasná a veľká,
ty rád inú a ja zas iného.

Medvedík so smutnými gombičkami

Pozerá na teba, najskôr jedným očkom,
všetko ostatné ešte nevyšlo zo škatule,
kúpený mamičkou, donesený ockom,
spolu sa dohodli, nie ako minule.

Prišiel do rodiny ďalších dvoch mackov,
majú aj mená, Macko Jeden a Macko Dva,
rovnaké labky a s rovnakou láskou,
poznali ťa a chceli byť súčasťou sna.

Tretí svojho druhu, sú v presile,
ty máš všetkých rada rovnako,
tvoje srdce môže byť zbesilé,
aj vtedy ťa chce vyviešť z bodliakov.

Ešte nemá ani svoje meno,
len na lístku polyester,
stále sa pozerá nemo,
či je leto alebo Silvester.

Má svoje smutné gombičky,
hlavne ak si veľmi ďaleko,
bojí sa návratu do krabičky,
bude priateľom, nie spomienkou?

Počkaj, až budeš veľká

Hovorili mi všetko o čakaní,
že všetko príde v správny čas,
všetci sme na svet poslaní,
veľký cieľ je v každom z nás.

Otvoriť dvere dokorán,
chytiť strach do vreca,
nepustiť ho k slovám,
svet volá, ide sa!

Ale až budeš veľká,
vraj to hovoria mamy,
moja bola rebelka,
strach mala schovaný.

Nesplním očakávania,
nebudem mať dva metre,
strapatá už od rána,
viem, kde sa to berie.

Mala som mať svet v hrsti,
kalendár sa znovu zmýli,
bohatý svet je tak pustý,
nemám mamu. Pochopili?

Odrazy svedomia

Odrazy svedomia,
stopka v plnej rýchlosti,
realita podvodná,
pravda len nazlostí.

Úvahy o chrbtovej kosti,
zaženú sa čriepky človeka,
zradca spieva o vernosti,
pochopenie je čiara ďaleká.

S prešľapom na celej čiare,
ktorý by uvidel aj slepý lord,
ľúbit' dokážeme aj stále,
starý, ale bláznivý šport.

Dobrú noc pre svedomie,
nech si sníva svoje ideály,
všetky totožné, nie podobné,
v svojej šťave sa povarí.

Sme ľudia z kostí a mäsa,
viac rukami ako rozumom,
turisti od horského plesa,
na cestách v čase minulom.

Zlosť

Chcela som dotyk a dostala facku,
tvoje objatie už ani za svet,
hovoril si, že neublížiš ani vlásku,
ja som ti verila. Cesty späť niet.

Dýcham pri starých fotkách s tebou,
aj keď sú moje rebrá pokrivené,
ty si ma urobil slabou a bledou,
zúrim a škrabem pri tvojom mene.

Na prsteník už nedám prstene,
stále sa nanovo učia nebáť,
každý prst na teba spomenie,
zlomené ukazujú práve na teba.

Zranil si mi viac dušu alebo telo?
Modriny sama porátat' neviem,
od začiatku si sa správal smelo,
bez bolesti na teba nespomeniem.

Napriek tomu som celá bez seba,
už ma nebolí tvoja prítomnosť,
učím sa smiať, bodky bola potreba.
Spoznávam život, ty len svoju zlosť.

Pravda o nás, ľud'och

Je to pravda odveká,
mýli sa kto tvrdí iné,
aj farár zmláti človeka,
zatvorí ľudskosť do skrine.

Hádame sa pre utečencov,
stále len islam a teroristi,
chladná hlava je nežiadúcou,
nemeníme sa, sme takí istí.

Zdvíhame ruky pre zverstvá,
tak treba, však sme ľudia,
hlava prázdna od obžerstva,
kde prázdne myšlienky zablúdia?

V mene Boha a blaženosti,
pozeráme Krimi noviny,
kto komu polámal kosti,
neznámy, alebo niekto iný?

A my, všetci za počítačmi,
lajkujeme boj za lepšie pečivo,
deň bez elektriny? Si odvážny!
Niekedy by začať myslieť stačilo.

Dueto

Spievam duet sama so sebou,
nikoho iného nepotrebujem,
rozumiem si s láskou i nehou,
všetko poznám, všetko viem.

Konečne niečo o mojich lícach,
ktoré krásne spievajú do noci,
niekto, kto nevraví svet je špica,
ale vždy je jemný a pomocný.

Duet sa strieda, dva hlasy,
čo na tom, že sú rovnaké.
Zachrípnem, potom hlas stratím,
zaspievam rada jeho pamiatke.

Spievame o nádeji, tej večnej,
ktorá chodí často až posledná,
nebude tu, povedz slečne,
ktorá je po nej tak smädná.

Lásky sú zaradom na jednej oktáve,
playback zachráni vypadnutý hlas,
spievam sama, texty sú pravé,
ty si ku mne neprišiel. Nemal si čas.

Depky bez depky

Máš depku a si sám,
pretože sú všetci ďaleko,
o láske ti zaspievam,
alebo územie zlých krokov?

Nadávaš na depresiu,
nenávidíš sám seba,
nikde nemáš vetu milú,
milovať. to je potreba.

Smútiš za tou pravou,
ktorá nechcela doľava,
ovenčená falošnou slávou,
tvoja duša je zatiaľ boľavá.

Staviaš pevný hrad z piesku,
ten sa zrúti celkom sám,
ty dýchaš, aj keď nie v lesku,
nepovieš „ja sa pozbieram“.

Nieкто ti pomôže, priateľ nový,
ani starých nikdy nie je dost',
nevieš meno do poslednej slohy?
Trápte sa, alebo žite pre radosť.

O ľud'och a prasiatkach

Je zlé ak človek ubližuje,
ešte horšie ak vedome,
 ierne myšlienky na d he,
akej farby je svedomie?

Zbyto n y je deň bez radosti,
keď sa u i  len nenávidieť,
toľko zlomených ľudí sa zlostí,
keď je jeden úspešný príbeh.

Stále bojujeme za blaho ľudí,
nevieme ako, nikto nepomôže,
iba vadiť sa a viniť druhých,
sme veľk ... do vlastnej kože.

Iba z vid me a kritizujeme,
milovať život? Pod pultom,
máme to na erbe a na embl me,
Caesar si bol ist  Brutom.

Budeme sa hrať na neviniatka,
ktor  poznali ten krut  svet,
pre korunu vra d me prasiatka,
kto sme? To sa nezmestí do viet.

Naháňame vlastné tiene

Naháňame vlastné tiene,
znovu dotyky s lampami,
tiché ulice pretieme,
najtichším zo zvolaní.

Stretneme sa v citadele,
samoty a hier prírody,
ktoré sú dávno opustené,
ostal len chlieb a hroby.

Smejeme sa na opitých,
zapijeme ich neschopnosti,
tehotnej žene uprieme city,
nevadí, že sa na nás zlostí.

Podáme pravú ruku Satanovi,
aj keď je práce neschopný,
aspoň ho povolanie baví,
úprimný nie je hodnotný.

Výplata pôjde pre automaty,
ďalšia prehra na výherných,
skončil si, človečik zlatý,
kapitán na lodi priemerných.

Pozri na neho

Pozri na neho, muž činu!

Ten sa práce nebojí!

Neovláda síce Slovenčinu,

vôbec netúži po pokoji.

Pozri na toho so svalmi,

on odťahne plný kamión,

nepoužíva ten hlavný,

ale najsilnejší je on.

Pozri na toho pracháča,

on vie investovať všetko,

pre neho budeš ako vtáča,

predá ťa spolu s klietkou.

Pozri na tamtoho fešáka,

on musí mať veľké zrkadlo,

opustiť kúpeľňu ho neláka,

prečo by mu to i napadlo?

Stále nejaké pozerania,

kto je či nie je Banderas,

tvoje oči ti vidieť bránia,

budeš sama, tak ako doteraz?

(Ne)potrebujem

Nepotrebujem kvety každý deň,
vlastne mi netreba ani jeden,
stačí otázka. Jednoslovná. Smiem?
doniesť kvety vie každý kretén.

Nemám kúpené žiadne vázy,
neverím na hlúpe náhody,
nechcem chlapa, čo sa plazí,
pod radarom osobnej slobody.

Nie som truhlicou na čokolády,
ani sladké básničky nežeriem,
žime svoj život, kým sme mladí,
na čo budem chcieť si spomeniem.

Láska je podanie ruky,
keď sadra upevňuje vzťahy,
istota bez písanej záruky,
stačí srdce a rozum zdravý.

Potrebujem mať chuť žiť,
utekať po lúkach bosá,
tebou svoj život naplniť,
pochopenie, žiadny rozkaz.

Cieľ

Nadáваме, ako sa svet mení,
ale máme priveľa ľavých rúk,
nemáme práve rany po remeni,
len v mozgu nádor, divný zhluk.

Postavíme sochu pre Hitlera,
zakážeme nosiť kríže a šatky,
zoberieme prácu, lebo nedeľa,
predáme sny a kúpime zvratky.

Podpíšeme sa na ruky,
čísla silnejšie od mydla,
budeme ľúbiť podľa ponuky,
zabudneme, čo je to krivda.

Len jedno bude očividné,
vytratíme sa z našej kože,
na koho tá práca vyjde,
ktorý boh nám dnes pomôže?

Netreba nám ani katastrofy,
pri Strachu bude náš podnájom.
Pre pravdu, svetlo a iné topy,
utopia nás v prúde pomalom.

Výnimočná

Niekedy sa cítim výnimočná,
keď si pozriem správy v telke,
mám chuť vykrikovať zo sna,
že je tam len jedno veľké.

Reklamy poznám naspamäť,
už mi nepredá nikto nič,
vraj mám kúpiť všetko hneď,
aj Hello Kitty hákový kríž.

Nebaví ma čakať na filmy,
novinky čo nie sú novinkami,
vyčkávať a krčiť sa v prítmí,
kedy tam už bude Amy?

Smrť je vlastne prvoradá,
predávame ju na minúty,
hlúpa pani dráždila hada,
kyslík zabíja a iné bludy.

Vypínam telku veľmi rada,
otvorím okno a pozriem von,
ktorá babka sa s ktorou háda,
veria len digitálnym snom.

Dievča na plagáte

Pozerám na dievča na plagáte,
modelka, ktorej musím závidieť,
 má šaty s hviezdami posiate,
vymenila by som sa s ňou hneď.

Namiesto krásnej tváre tá moja,
 ukážem svoju tuctovú pleť,
zatvárim sa ako Čierna vdova,
kam môžem od hanby odletieť?

Nikdy nebudem vhodná maketa,
 kto sa za mnou obráti znovu,
 obyčajná, pribraná od leta,
magnet tam, kde nieto kovu.

Niekedy sa jej prihovorím,
nemám o čom, tak o počasí,
 ticho odpovedá, že sa bojí,
tak ako ja, tiež počuje hlasy.

Hlas o tom, že toto neoblečú,
 alebo že sa nič také nehodí,
 chlapi o sexe, sliny im tečú,
žobrák jej stáť pri ňom dovolí.

Labuť

Stretávam nádhernú labuť,
chytenú do pasce na myši,
v svojej bielobe celkom nahú,
nechápe železo, čo ju tíši.

Okolo nej chodia ľudia,
čudujú sa malej pasci,
kam pasce nezablúdia?
Jedna práve labuť vraždí.

Keby mala labuť občianku,
je to zločin proti ľudskosti,
ale my sme ľudia, baránku,
ten je najlepší pri kosti.

Vraj peniaze sa jest' nedajú,
kúpime pasce na hlodavce,
komu dáme smrť pomalú?
Veď my sme dvojnohé dravce.

Dievča zachráni labuť v parku,
a tá šťastne zamáva krídlami,
nedostáva bodku, ale čiarku,
dievča má pokarhanie od mamy.

Človek a okovy

Biblia tvrdí šiesty deň,
evolúcia o tisícoch rokov,
pre iných je človek len sen,
živočích či náplň do okov.

Pre mňa je človek niečo viac,
nemyslím teraz duchovno,
ľudia sa dostali na Mesiac,
aj keď je život niekedy na...

Človek je ten so štetcom,
nakreslí kvety i iných ľudí,
nemusí byť len umelcom,
kam od neho štetec zabľúdi?

Ten, kto dal štetec slonovi,
nespravil z neho umelca,
ukázal ľuďom pohľad nový,
aj bez lietajúceho koberca.

Tisíc krokov urobí človek,
aby sto rokov naozaj žil,
desať okov ukuje do viet,
aby pre zlatý kov víťazil.

Zbohom kamarátke

Cez internet prosím o ticho,
postaviť STOP do cesty,
nech padne ako Jericho,
ako kamenný tyran z námestí.

Dnes sa lúčiť, budem stručná,
ďakujem ti naozaj za veľa,
tichá veta je revolučná,
v núdzi nájdeš priateľa.

Bola si pre mňa niekto,
prepáč, ak som ja nebola,
na radosť, utrpenie, všetko,
anjel, úplná podoba.

Nechcela som držať krídla,
ak chceš vyletieť, tak leť,
obloha je tvoja, moja milá,
Zem už poznáš naspamäť.

Nájdem iného dobrého anjela,
aj ten uletí do bezpečia,
ako víla či neriadená strela,
ktorej len hlúpi protirečia.

Kedysi dávno

Milovala som padajúce hviezdy,
mala som celý zošit prianí,
úprimné, rozumné nie vždy,
život z nich vytrhal strany.

Čítala som romantiku,
blikali mi očka blahom,
ruky túžili po dotyku,
v počasí sychravom.

Oči nevideli, čo srdce áno,
dve šatky cez jedno oko,
zvedavosť, čo je za hranou,
bola so mnou každým krokom.

Ale to bolo už veľmi dávno,
raz to bude len v dejepise,
nebude to látkou slávnou,
ako múr, postavený na líce.

Ideály som vypustila z fľaše,
nahradili ich slané odkazy z očí,
rodinná zbierka, tie sú naše,
nedvíham hlavu, nech sa netočí.

Dovnútra a ku dnu

Všade čítam o inakosti,
ako je všetko iné zlé,
už se perou, velebnosti,
čo je na dne ukryté?

Dost' o tom vie Pandora,
aj ten čo skúma oceány,
budem človek. Potvora.
Nevieme, čo je pod nami.

Vieme vlastne čo je v nás?
Čo skrývame vo vlastnej koži?
Alebo všetko ukáže čas?
Sme ľudia? Alebo barani boží?

Kto dal právo určovať právo,
rátať ceny životov a stráť,
žijeme. Výborne. Bravo.
Brata nepozná vlastný brat.

Ak je nutné podať ruku,
postavíme múr a závoru,
spomienku hlúpu a hluchú,
zamkneme. Dáme novú.

Matematika

Už to máš spočítané,
všetky čísla sedia,
zmestia sa do dlane,
aj keď sú vedľa.

Do zlomkov zapára,
raz si hore, raz dole,
medzi nami čiara,
oddeľujúca naše role.

O dvoch neznámych,
ikská a ypsilony,
odkiaľ poslaných?
kto tú šifru zlomí?

Mala som nekonečne rada,
ty si bol debil na n-tú,
menšie zlo sa ťažko hľadá,
ustlané na ružiach z cementu.

Poznám tvoje plusy a mínusy,
emočne v červených číslach,
nič sa nerovná, zlé pokusy,
rovnica s tebou zmizla.

Čakám na zázraky

Čakám na zázraky,
ešte neviem ktoré,
alebo aspoň aký,
jednotné číslo v pozore.

Komu mám otvoriť?
Za kým prejsť svet?
Kadiaľ mám viesť nit',
keď lásku nevidieť?

Na srdci mám kráter,
väčší nemá asi nik,
kúpim naň náter?
Alebo bude gulečník?

Spýtala by som Filipa,
ale zázrak, nežije večne,
bútl'avá vrba alebo lípa,
kto som? Nevieť presne.

Zatváram dvere Martinom,
s bielymi koňmi vo firmách,
v púšť'a sa cítim byť delfínom,
medzi ľuďmi som čo? Strach?

Striedavo oblačno

Mám chuť objasniť mračno,
odkedy ty si len vzduch,
stále len striedavo oblačno,
máš svoje muchy. Veľa múch.

Striedaš ma s inou už dlho,
Monika z tretieho, prsia D,
prirýchlo si sa na ňu vrhol,
také by si chcel mať aj dve.

Veľký oblak je medzi nami,
Slnko je pod slnečnikom,
mozole bez lásky na dlani,
láska je len filmovým trikom.

Ale ja vôbec nepozerám filmy,
už dlhšie nemám s kým,
pozerám na stenu v prítomnosti,
bol si milý, teraz len nervózny.

Nemusím pozerieť počasie,
prehánky sú stále medzi nami,
aj búrky, krúpy a kyslé dažde,
rovnako zmiznú, až za horami.

O utečencoch na cestách

Nemám rodinu čo chlastá,
vlastne už nemám nikoho,
sama utekám do vyhnanstva,
prežijem? Kto mi dá slovo?

Stojím pred priepasťou citov,
kto má a kto nemá slzný plyn,
obzerám sa za cestou prežitou,
existuje nebo? Raz tam dorazím?

Bežím tak ako cez prekážky,
pomocné ruky i ruky v päst',
nevidím svet, iba jeho podrážky,
koľko toho musí človek znieť?

Cítim sa byť medzi dvomi ohňami,
strach z neznámeho poznám dobre,
život je často krátky a boľavý,
jeden má rád rozkazy, druhý žobre.

Cítim sa byť ako v príbehoch pre deti,
len dobrého kráľa zvrhli tupé hlavy,
hádky o cikaní, kto si na koho posvieti,
stojím pred múrom. Možno z lepšej strany.

O slzách a ľud'och bez sĺz

Silný je ten, kto neplače,
Nehanbím sa, že som slabá,
potrebujem kúpiť stierače,
boj s emóciami prehrávam.

Cítim sa ako v autoumyvárni,
slzami si čistím dušu stále,
zbytočný boj, dlho je márnny,
aj keď sú slzy často pomalé.

Stále neviem depkový slalom,
a to mám dlhoročnú prax,
princezná obhádzaná blatom,
kúpeľ sĺz je jej kamarát.

Mám čistú dušu ako na výstave,
aj keď sa topím v mŕtvom mori,
túžim žiť pre ľudí, nie pre slávu,
zatvorená v sebe, kto ma otvorí?

Rada by som mala slzy čo liečia,
v okolí by nikto nebol chorý,
zásoby vložené do oblečenia,
vyliečim každého, kto mi to dovolí.

Záplaty

Mám záplatu na srdci,
po tom, čo si tam bol ty,
bol si príbeh mätúci,
bohužiaľ nie posledný.

Potom prišla ďalšia rana,
niesla inú menovku,
a ja, smutná a strhaná,
musela som to dať vonku.

Ďalšia záplata za človekom,
cítim sa ako rybárska sieť,
koľko rán je v srdci mäkkom,
aké by bolo na to nemyslieť.

Mám viac záplat ako rozumu,
klince, pripináčiky a pásy,
bola som ovečkou na vlnu,
terénom pre tvoje botasky.

Môžem si kúpiť kalkulačku,
do kalendára pridať nové diery,
až budem mať láskyplnú hnačku,
plátaj seba, keď si tak smelý!

Sila ľudskosti

Pomôžeš aj bez žiadosti,
lebo máš dve ruky,
si človek z mäsa a kostí,
pri srdci dotknutý.

Alebo oplŕuješ topiaceho,
zlomíš jedinú ruku inému,
sto otčenášov na neveriaceho,
alebo hodíš kameňom pre zmenu?

Máš kalkulačku na dobré skutky,
koľko treba na vyšší level?
Aký bude ich nárast prudký?
Kto si, človek alebo plevel?

Za stierače dáš iných hlody,
v mene ľudskosti a aj rád,
kto to po prečítaní odhodí,
už nikdy nebude tvoj kamarát.

Potom príde jedna staršia pani,
podľa inzerátu milá a veselá,
posiela do plynu už na svitaní,
kam sa milosť a ľudskosť podela?

Pretechnizovaná

Vstávame do celkom novej doby,
keď je už aj Ježiško digitálny,
bezkontaktné platíme za hroby,
rýchlo sme do nich poslaní.

Máme žlté a modré zuby,
aby sme boli v kontakte,
cez net vieme kto koho ľúbi,
nič nerobíme spontánne.

Máme priateľov za vodou,
nepozdravíme sa susede,
máme selfie s čiernou vdovou,
na blogu máme svoje spovede.

Vyberáme mená bez diakritiky,
palec hore namiesto úsmevu,
nejdeme tam kde nie je wifi,
ideme online, keď je nám do revu.

Na narodeniny stovka kvetov,
cez kopírovanie a vkladanie,
bez Gúgla sa trápime s omeletou,
digitálne áno a ľudské nie.

Duševný chaos 2.0

Mám v hlave lásku,
v pľúcach nikotín,
na jazyku hlášku,
telo plné modrín.

V ušiach Arch Enemy,
na duši samé modriny,
v srdci kríž drevený,
v žalúdku muffiny.

Môžem písať čo mám,
alebo skôr čo mi chýba,
poznámky si posielam,
kde je v programe chyba?

Pobili sa všetky bity a bajty,
nevyšiel výsledok rovnice,
chyba som ja, tak buď aj ty,
nepoznám pozdrav na líce.

Zapíjam zmätok bublinami,
až prasknú nervy o piatej,
mínové pole je medzi nami,
a ty máš patent na objatie.

Ked' budeme všetci rovnakí

Ked' budeme všetci rovnakí,
utopíme sa v tej istej mláke,
budeme mať Achillove päty,
na tom istom mieste, rovnaké.

Budeme priemer v mnohom,
každý bude vedieť praženicu,
zaviazať šnúrky, dať zbohom,
pridáme si fotky na policu.

Rovnaké police a rovnaké fotky,
ani obraz v zrkadle sa nemení,
budeme klony, všetci do bodky.
Oko za oko, vytrhnuté z dejín.

Umenie rýchlo zapadne prachom,
koncert rovnakých pre rovnakých,
každý bude každému bratom,
ako vojak v rade, vedľa tých...

Vlna depresí na celú planétu,
a my s tým nevieme urobiť nič,
každý bude mať hlavu vymletú,
kto nás zachráni? Rozum či kríž?

Stvoriteľove inštrukcie

Poviem ti čomu budeš veriť,
kto bude vedúci tvojho života,
koho môžeš vpustiť do dverí,
čo musíš, smieš, čo sa dá.

Limitujem tvoje možnosti,
zakážem ti bočné chodníčky,
viem, čo ťa kedy nazlostí,
budeš môj človečik maličký.

Dám ti poradové číslo,
zapíšem ťa do zoznamu,
musíš poslúchať a rýchlo,
pre seba nechám smotanu.

Prisľúbim život po živote,
odmeny, aké nevidel svet,
stratené pri inom plote,
ktorý nesmieš uvidieť.

Dávajú mi rôzne mená,
dvojnohé ovce zo Zeme,
som Boh, socha kamenná,
zároveň Satan. Ver či nie.

Evolučné štádium

Necítim sa byť človek zručný,
rozumná som nikdy nebola,
vzpriamene vidím dav hlučný,
v ktorom bývam vždy nesvoja.

Nehodím sa do žiadnej tlupy,
tento život som človek sklamaný,
možno nový druh, človek hlúpy,
vyrastám sama, bez mamy.

Malá hračka veľkej evolúcie,
klopú na dvere, že neplatí,
nechcem Biblické indície,
len život, ktorý sa vyplatí.

Nájsť si svoje miesto na podlahe,
bojovať s vedrom o centimetre,
vyhrala som prvé kolo, ale...
Čo ak ma druhé ja odmietne?

Neviem kým som a kým budem,
ani tá evolúcia to nevie presne,
výsledku rovnice odpapučujem,
som ponorka, pred sebou klesnem.

Hlavou proti múru

Niekedy stačí trocha úcty,
aby bol človek človekom,
myšlienka, ktorá nepustí,
tak ako nádych pod smrekom.

Nemusia byť smrek a duby,
na chvíle, čo nám berú dych,
stačí, ak nie sme celkom blbí,
nebuďme poslední z posledných.

Nielen Facebook je o priateľoch,
raz zistím, čo to celé znamená,
spomienky, čo ako veľmi bolelo,
odchody známych, plač bez ramena.

Vraví sa, že máme dve tváre,
žijeme za maskou z titanu,
nechráni srdce, mäkké a boľavé,
nevzlietnuť, iba zosadnúť.

Hlavou proti múru bojujeme,
asi len za dieru do sveta,
za samotu, netúžiacu po zmene,
ktorá si bolesť hlavy pamätá.

Dokonalý

Pozerám na večerné Slnko,
neviem, kde si ostal stáť,
vedel si bozkávať, ľahunko,
aj to, čo je to mať rád.

Dokonale upravený,
voňavý a taký svieži,
silný ochranca ženy,
ktorý preč nepobeží.

Vidím ťa pred očami,
ty ma cítiš dotykom,
si ako z neba zoslaný,
kalich šťastia hore dnom.

Ten, čo sa nebojí práce,
ktorá vždy šľachtí aj jeho,
kladivo a nie matrace,
máš problém? Zvládne ho!

Neprišiel, falošný poplach,
čakám na Godota či Rómea,
do dvestodvadsať som koplá,
blúznim, teraz poriadne veľa.

Zmrzlinár

Debatujem so zmrzlinárom,
dnešná téma: Život po živote,
čo na to komár zabitý snárom,
s muchou utopenou v kompóte?

Zajtrajšia téma: Utečenci,
utekám domov, nemám čas,
preskočím ploty na kredenci,
kto ich tam dal? Kto z vás?

Potom globálne otepľovanie,
ale len pekne pod dekou,
vraj láska hreje, planie,
Golfský prúd randí s raketou.

Až znovu príde téma rodičov,
diskotéky i preplakané noci,
Komenský vravel škola hrou,
anjeliky a kto má koho v moci.

Môžem veršovať o vanilkovej,
ale radšej budem o mame,
o každej, ale hlavne o mojej,
spomienky mám hlboko schované.

Kormidlo bez kapitána

Cítim sa ako kormidlo na lodi,
ktorá už dávno nemá kapitána,
pomaly sa po jazere brodí,
bojí sa mora, plaví sa sama.

Niekedy chcem byť ovládaná,
prajem si trochu zmeniť smer,
spoznať more či jazero z rána,
večer byť niekto, to mi ver!

Ale mňa nechytia pevné ruky,
nepríde nikto s kompasom,
kysnem, ako pečivo z múky,
sama so seba chorá som.

Môžem len pozerat' do atlasov,
snívať o krajinách mimo dosah,
nemám odvahu, ani dar Pegasov,
pred ostrými klincami stojím bosá.

Možno raz chytím správny vietor,
ktorý ma nehodí na skaliská,
nie kontakt so zovretou päťou,
ale ruka, čo vedie a vystíška.

17. November po rokoch

Stojíme na kábloch,
s nápisom sloboda,
už je to tak, kámo,
dnes je iná doba.

Načo tie možnosti,
keď sa zapredáme,
príručky z ľudskosti,
komu dáme? Mame?

Utekáme po svojich,
zraziť vlak na stanici,
lebo myslenie bolí,
už je na inej polici.

Odovzdáme sa zlu,
priložíme do ohňa,
lajkujeme vraždu,
hlúposť je bezodná.

Necháme si diktovať,
aj pevne zviazať ruky,
Stalinovi vinšovať,
a tým, čo nosia muky?

Nočná mora o vzniku života

Vypĺňam svoj profil na Zemi.

Podľa smernice a vyhlášky,
štatistika mi káže telo ženy,
už z toho sa cítim na prášky.

Prvá otázka, homo či hetero,
rozmyšľam a nedávam nič,
a ja sa na to dívam nesmelo,
akú otázku ešte položíš?

Zvoľte si krásu na stupnici,
len nos mám vybrať hodinu,
aký dostanem? Po opici?
alebo sa už všetky minú?

Mám vybrať typ pórov v pleti,
všetky mihalnice zvlášť,
som ako polotovar do smetí,
chcem neviditeľný plášť.

Zobudím sa z krutého sna,
tak rada, že som sama sebou,
živá, čo z toho že nervózna,
nočná mora na druhom z brehov.

O viere

Neviem na čo sa zas hráme,
asi znovu na stred vesmíru,
denne čítam bludy o islame,
ako chcú vnucovať Šariú.

Dookola tie isté tváre,
bojovníci za xenofóbiu,
všetko nové a neznáme,
nenávidíme, šírimo lož dusivú.

Nech zadrhnú sa všetci iní,
kto nie je náš je terorista,
grafy spred rokov a bubliny,
lebo rozum nechceme vystáť.

Vyhľadáme to zlé, čierne bahno,
zo samovrahov spravíme moslimov,
naši hlupáci to žerú už dávno,
netreba myslieť, rátaj s posilou.

Asi už nikdy nechcem veriť,
odsúdeniahodný stále súdia,
iné sošky, obrazy a smery,
pre mňa sú všetci stále ľudia.

Posledný deň

Dnes žijem vraj posledný deň,
nikto mi to však nepotvrdí,
čo sa dá? Čo všetko smiem?
Aké na mňa čakajú bludy?

Asi treba dať všetkým pusu,
to by bolo veľa cestovania,
čo mám, písať po Fejsbúku,
dočkať sa odignorovania?

Už nestíham obehať svet,
ani keby sa mi zrazu chcelo,
iba k chladničke a spať,
na prázdno sa dívať nesmelo.

Za deň sa nestanem misskou,
nezaprajem svetový mier,
začínam s myšlienkou plytkou,
tá raz skončí, tomu ver!

Žiadne zanechané milióny,
len básničky v jednej mierke,
zážitky? Len hlavu skloniť,
stratiť sa vo vlastnej kabelke.

Na konári

Sedím si na konári,
ale nie je mi dobre,
v ničom sa nedarí,
tak od rána šomrem.

Na chlapov a chlapcov,
pre ktorých som vzduch,
na tvrdosť matracov,
ja nie som dobrodruh.

Potichu kričím pre seba,
zabúdam slová v rade,
starnem, nedospievam,
každý deň po nálade.

Neplačem nad Parížom,
stačia slzy nad dušou,
neoháňam sa krížom,
zas nebudem poslušnou.

Zoberiem pílu so sebou,
lepšie spoznám voľný pád,
na hlavu. A s akou nehou?
Je to tak ťažké, mať rád.

Expert na život

Nebudem expert na všetko,
ani múdrejšia od internetu,
schovaná za poviedkou,
v mene dopadu či doletu.

Zariadiť tvrdý pád na hubu,
pre všetkých obyčajných,
nechcem sa dívať na obludu,
ktorú znenávidia za pár dní.

Radšej sa cítim bezradná,
v ruke netúžim mať bič,
asi som iný druh blázna,
a ty, človek, zúfaj a krič!

Viem, že kričať nedokážem,
v zúfaní som na jednotku,
netužím byť sama v oáze,
zakázať iným sa vody dotknúť.

Skrátka nechcem vedieť všetko,
byť mimo radu, celkom sama,
strojcom šťastia či zmätkov,
len aby bola nejaká dráma.

Vysvetlenie?

Aj dnes píšem zlú poéziu,
trápim myšlienky veršami,
posielam spať tvorivosť milú,
nepíšem medzi riadkami.

Kamošia sa mi slovné druhy,
na konci veršov sa stretajú,
hľadajú zmysel, koniec dúhy,
v bubline slov až do varu.

Utekli mi všetky metafory,
niečo podobné metonymia,
dobrý verš? To je ktorý?
Utekla mi škola do kina.

Nerýmujem o láske k vlasti,
ani iné lásky nestretám,
ty, čitateľ, pokojne zaspi,
prečítať to môžem tapetám.

Možno sa to zmení včas,
pridám si nálepku normálna,
ak to stihnem, tak len o vlas,
alebo je to snaha márna?

Skutočne zdola

Ležím si na dne,
noha cez nohu,
brucho mám hladné,
vôbec nič v batohu.

Pozerám hviezdy,
na všetko majú čas,
vidím ich nie vždy,
vec ľudí a ich trás.

Myslela som nahlas,
bude mi to osudné,
ja nebudem pátrač,
keď padám do studne.

Popíjam dnešné menu,
vodu a k tomu nič,
nie som plná hnevu,
som tichá, ako myš.

Raz niekto hodí vedro,
možno ma vytiahne celú,
alebo ma čaká peklo,
keď zlacnia vodu balenú.

Inštinkt lovca

Máš inštinkt lovca,
rád lovíš holubice,
začínaš od konca,
od poslednej číslice.

Nechcem byť číslo,
jedna v zozname,
ako k tomu prišlo?
Na čo sa to hráme?

Nerozumieš sám sebe,
ako potom môžeš mne?
Si ako diery v chlebe,
pre myšičky náročné.

Navrhujem podať ruky,
ty chceš vykopať sekeru,
nech ťa počuje i hluchý,
s krvavou vlajkou mieru.

Túžim ráno po objatí,
ty mi vraciaš do postele,
trpezlivosť sa vyplatí,
alebo je to zle celé?

Poznáte aj vy?

Vidím dievča v autobuse,
plače, keď je jej svet zlý,
a ten je zlý v jednom kuse,
stále ponorený do tmy.

Bez lampáša a baterky,
noc je pre ňu stále noc,
uteká do jednosmerky,
aj po diaľnici, po pomoc.

Nikto jej však nepomôže,
kabelka je slaná úplne,
ukrytá v koži mrožej,
v čiernej noci či pri splne.

Niekedy plače na klávesy,
cez ktoré píše spomienky,
výmysly a všetky stresy,
tóny básne ničia kamienky.

Prestávam ju vidieť stále,
keď príde jej záverečná,
jej kroky sú vždy pomalé,
nesie zrkadlo, táto slečna.

Samota

Křmim samotu slzami človeka,
márne hľadám ostrov v oceáne,
ostáva len moja túžba odveká,
pochopiť, čo nám bolo dané.

Zatváram bráničku len za sebou,
jeden pohár postačí dokonale,
aby sa sny neukryli pod posteľou,
aj tie, ktoré sú ako pravda nahé.

Samota nie je len o slovenčine,
viac ako jednotné a množné čísla,
všetko krásne, čo býva na vine,
problémy, do ktorých by som išla.

Aj dnes vyhrala ďalšiu veľkú bitku,
o ovládač od zbytkov samej seba,
komu dať bozk? Kvetu? Nábytku?
Samota býva silná a neposedná.

Bábiky zízajú na tie isté slzy,
už ich ani nehádzem za posteľ,
dlhý zoznam, čo je zlé a čo mrzí,
rýchlo utiekol dôvod na úsmev.

Som kto som

Som dievča? Som žena?

Človek s tvárou ducha.

Láska mlčí, je u mňa nemá,
dotýka sa ma realita krutá.

Žijem bez korenia života,
abstinujem od chýbania,
ako zablúdená nota,
melódia tichého sklamania.

Vidím tiene na pochode,
ako besné čiarové kódy,
žiadne slová o slobode,
každý chce v zime jahody.

Krčím plecom nad osudom,
aj ten raz padne únavou,
neverím, že zrazu nie som,
poslednou a podradnou.

V zrkadle ten istý obrázok,
akceptujem, že iný nebude,
tykám škaredým káčatkám,
ktoré hádžu skaly do labute.

Kvety z osamelej lúky

Rátam kvety z osamelej lúky,
voniacej po túžbe milencov,
pre odvrhnutú lásku z druhej ruky,
jemný dotyk od boxerov.

Nepoznám slovo plná náruč,
miesto na ďalší sa nájde hneď,
nový kvet a jeho váhu odhadnúť,
koľko ich je? Nepoznám odpoveď.

Zaklopem na dvere prvého domu,
vymením nové kvetiny za vázy,
nečakám peniaze alebo poklonu,
len reťaz citov, ktoré neustrážim.

Nečudujem sa nepochopeniam,
nerozumiem ani odrazu v zrkadle,
žijem, napriek všetkým zraneniam,
krváca srdce, teraz obradne.

Raz zoberiem so sebou posledný,
zabudnem na jeho pevné korene,
zvädne mi v rukách, nepotrebný,
kto si naň potom spomenie?

Definícia

Láska je stav bez tiaže,
ktorý funguje aj na Zemi,
rada nenávisť zakáže,
hovoria o nej nemí.

Pomaly sa ponáhľajú,
nech mešká posledný vlak,
vtáčatá, ktoré nepoznajú,
z výšky a neznáma strach.

Láska je slovo v krížovke,
bláznovstvo mladých na päť,
pomôcky netreba, všetko OK,
cestu k druhému vieš naspamäť.

Raz sa nezmestíme do tabuliek,
prestanú platiť sily dostredivé,
na to možno nenájdeme liek,
ani keď potrápime bunky sivé.

Neurologicko chemické procesy,
vďaka nim nervy občas v pokoji,
alebo v búrke, keď tu nie si,
chémiá, ktorá srdce zahojí.

Žena s tvárou anjela

Žena s tvárou anjela,
ktorý je pánom v pekle,
túži, aj keď má priveľa,
nikdy nebude v kletke.

Sila hlúpych slov a trápení,
ktoré znesie niekto iný,
nevadí, že ju nik nezmení,
ona vie rozdávať modriny.

Až udrie na srdce kladivom,
tak sa neboj, nie si jediný,
nemôžeš dať stopku snom,
ani rok čakať na prázdniny.

Keď príde jej falošná láska,
nebudeš vedieť smer vetra,
ani prečo každá žila praská,
keď aj teba pod stôl zamietla.

Raz pochopíš tú tvár anjela,
ktorá sa ti otočí každý deň,
pre lásku, ktorá sa preposiela,
narazí do múrov. Verte mi, viem.

Slovenská

Všetci stále nadávajú,
že sú všetci rovnakí,
akú potom šancu majú,
skĺznuť z blata do mláky?

Závidíme si aj klamstvo,
kto dnes viac zabudol žiť,
povieme aj pravdu, za sto,
nech sa dá na to pripíť.

Nevieme podávať ruky,
ružové okuliare zmizli,
ku svetu sme radi hluchí,
svet, v ktorom sa nemyslí.

Bojujeme za rýchly net,
čo nás je po čistej vode,
stále všetko chceme hneď,
čo nás vlastne po slobode?

Zakývame si vlajočkami,
zdvihneme svoje pivo hore,
srdce nemáme, čo už s nami,
sami pred sebou na pozore.

Hlava vo veršoch

Mám hlavu vo veršoch,
srdce pláva v kalendári,
bolí ma bolesť nôh,
aj to, že svet je malý.

Hľadám krásne metafory,
tričko od snov spotené,
klopem Diablovi, či otvorí,
dúfam, že si spomenie.

Keď padali maličké hviezdy,
našej malej predstavivosti,
hľadáme zámená v piesni,
ja tie moje, ktoré zas ty?

Zrazu hlava v kalendári,
pre verše mi srdce netlčie,
odišiel večný hlad uznání,
ostávajú len myšlienky vlčie.

Mám prázdno medzi riadkami,
modlím sa k prázdnote mysle,
viem, že si tam niekde schovaný,
kedysi dávno si ty na mňa myslel.

Eurové bábiky

Pozerám sa na bábiky,
ktoré si nemôžem dovoliť,
na baterky či do električky,
nech dookola niečo hovorí.

Žiadne myšlienky o láske,
načo, to sa dnes nepredáva,
skôr prázdno v novej maske,
ktorá verzia dobre obstála?

Láska sa dnes ráta na eurá,
začína niekde pri stovkách,
hlavne nech kurz nenabúra,
v zatočených bankovkách.

Eurá bez dvoch centov,
teda bez teba a mňa,
neprešiel limit, zmeň to!
Inak nemáš prístup do sna.

Bábiky ostro pozerajú na mňa,
nechápu, čo to znovu chcem,
a ja odchádzam, stará dáma,
myslieť si svoje ešte smiem?

Čierna diera

Mám v hlave čiernu dieru,
ktorá neustále hladuje,
zožrala zážitky, veru,
ale aj tak ju nenaduje.

Mám si zapamätať bozky,
jeden z júla, druhý tiež,
vtedy si bol iný, ostrý,
dnes s tebou nie je reč.

Pomenujem tú čiernu dieru,
vie o tebe oveľa viac, ako ja,
s ktorou si na druhom brehu?
Kde je tvoja láska, doslova?

Pohádali sme sa o dovolenke,
nemôžu za to hory a kopce,
len tvoje sny o plnej peňaženke,
a moje city, roztrhané na franforce.

Mám v hlave čiernu dieru,
a vraj si robím ťažkú hlavu.
prehltna holubicu mieru,
milú, ale veľmi málo dravú.

Bez stromčeka

Tieto Vianoce sú iné,
o to viac si ich vážim,
nemám nohu na plyne,
smútim a mám za čím.

Nielen za čím, oveľa viac,
pozdravujem do nebička,
stromček nemám, iba plač,
lebo tu nie je moja mamička.

Nepotrebujem stromčeka,
jedna sviečka mi postačí,
zahreje, aj keď nie na veky,
viac ako fotka pri koláči.

Rozbaľujem dar Ježiška,
aj tak na neho neverím,
poteší však moje líčka,
keď sa trochu zdôverím.

Viac ako po ozdobách,
pozerám na staré albumy,
nevidím samotu a strach,
len lásku, ktorú dodajú mi.

Depresívna súčasnosť

Pozerám sa z rána na holuby,
usilovne skúmajú majú špaky,
homo debilis, človek hlúpy,
malé srdce a veľké mindráky.

Nemám na hlave okná do duše,
len oči smutné a červené,
pasívne, tiché, ako od hrdze,
každým dňom viac sú zhrozené.

Machuľa v zrkadle, spomienky odišli,
už som veľká, zodpovedná a zrelá,
hlúpejšia od osla, bojím sa myši,
cítim sa ako bez nástrojov kapela.

Raz budem iná, hovorím zo zvyku,
iný zvyk mi vkladá nikotín do žíl,
idem k môjmu vlastnému pomníku,
aby ten zvyšok môjho ja ožil?

Len ja a Che Guevara na tričku,
všetky dnešky idú na zajtra,
ani malíček nemám v malíčku,
som v sedme. Tá zbytočná karta.

Tanec dvoch duchov

Tanec dvoch duchov,
tancujú stále spolu,
žiadna facka rukou,
kto komu nosí smolu?

Dve rovnaké farby,
spestrujú iné pohyby,
jeden sa stále hanbí,
druhý by išiel na ryby.

Majú jeden druhého,
medzi nimi nie je múr,
keď ide do tuhého,
ak mrzneš, tak sa pritúl'.

Nezavadzajú si navzájom,
nevadí, že vidia do seba,
svet môžu nazývať rajom,
vraj ľúbiť je ľudská potreba.

Pretancujú spolu celé noci,
aj pod lampou býva tma,
takí celkom priehľadní cvoci,
báť sa duchov? To nevedia.

Byť iným človekom

Nechráni, má plné gate,
vo vreckách dve dýky,
myslenie má na špagáte,
s mozgom žiadne prieniky.

Dohody sa všetky rušia,
čierne na bielom ohnedne,
darmo udierať do vankúša,
keď bude na tom život biedne.

Nasleduje výlov ľudskosti,
ako v lete na sánkach,
nejde to? Tak to nazlostí,
hľadá rovník v Polárkach.

Ľudia odsúdia zbabelosť,
nič to, im nepatrí svet,
do hĺbky, až celkom na kosť,
kto bude komu rozumieť?

Niekedy netreba veľké činy,
prepnúť hlavu z OFF na ON,
dať nenávisti prázdniny,
byť na chvíľu iným človekom.

Dni

Sú dni, keď sama vláčim stoly,
nikto sa ma na chrbát nepýta,
pomocné ruky? Je tu, niektorý?
Koho odtiahnem od koryta?

Dni schované v uzavrení,
za oknom mi kýva Beznádej,
ani tá neverí, že sa zmením,
mám sa vlastne? Je mi hej?

Ak si sama poradím so svetom,
všetko sa mi zdá zbytočné,
sama zajedám pôst mäsom,
mám titul, strašidlo polnočné.

Cítim sa byť vládkyňou stien,
tých štyroch, okolo mojej hlavy,
kráľovná všetkého čo smiem,
takže nič. To mi nevaďí.

Opakujem po starých rodičoch,
ako som anjel z modrého nebíčka,
bez krídel a v duši mám blok,
som sama. A pred sebou maličká.

O smútku a radosti

O radosť sa musíš podeliť,
smútiť môžeš celkom sám,
a ty, človek dospelý,
dnes ti silno zatlieskam.

Šťastný a ten bez viny,
netrápia sa pre málo,
o smútku cez prázdniny,
radosť. Čo z nej ostalo?

Utekáš domov od domova,
spomínať na prítomný čas,
príde ďalšia spomienka, nová,
i ostatným ju pozliepaš.

Nemáš s kým zdieľať radosti,
smútku má každý zásoby,
nechcú ho, tak to nazlostí,
odmietnutie, to sa nerobí.

Až ťa odmietne zrkadlo,
aj denníček odíde preč,
samota bude hrad môj,
a ty, radosť, mizni! Heš!

Pánovi

Ak všetkom na svete stvoril pán,
tak mu môžem gratulovať,
možno je to jeho tajný plán,
s tou láskou nech sa ide schovať.

Bola som učená veriť bez dôkazov,
mať dôveru vo veci neskutočné.
Čo mám robiť? Podporovať bláznov?
Alebo sa mám zastaviť u očnej?

Nevidím dôvod veriť v prázdno,
v jednu pravdu a zároveň lož,
otroctvo so stužkou krásnou,
spomínať srdce a myslieť na nôž.

Čoraz viac neverím na rozprávky,
vodu na víno nikto nezmení,
nechcem život prehratej stávkky,
mám vieru, že s ňou sme stratení.

Až mi začnú hovoriť o bohu,
je jedno ktorom, nerozlišujem,
poviem nadarmo nech idú z domu,
sväté bude to, čomu dôverujem.

Laboratórna myš

Dnes večer mávam na mačky,
ľudia sa mi odrazu zhnusili,
stále len hlúposti na plné otáčky,
nepatrím k stádu hlučnej presily.

Možno som len šedá myška,
alebo tá, čo žije v labáku,
niekedy neviem seba vystáť,
pošlem sa ďalej. Vo vlaku.

Asi preto sú mi bližšie mačky,
mačka a myš, to bude hra,
nie fňukom, aký je život ťažký,
všetci sme nejaká konzerva.

Žiadne slávne pomenovania,
žiadny hrdina, level dvesto,
len kvety, bez polievania,
ktoré zabúdajú na detstvo.

Opieram sa o zelený plot,
teraz je živý asi ako ja,
životom bitá do driemot,
som laboratórna a spokojná.

Inou optikou

Neviem mať dve tváre,
a už vôbec nie desať,
zľava nepoviem nič pravé,
tomu, koho chcem vešať.

Nebudem dojímať k slzám,
ani plakať na objednávku,
som aká som, niekedy drzá,
nemám talent na pretváрку.

Nedokážem kúpiť priateľstvo,
ani lásku nezískam cez šeky,
prekonám to, čo je na skok,
ale nepreplávam veľké rieky.

Neočakávaj odo mňa nemožné,
sama neviem, čo všetko splním,
aj v noci som ako po nočnej,
ale aj vtedy po niečom túžim.

Asi mám veľmi odlišnú optiku,
mám iné zaostrenie na každého,
plačem a kričím, aj keď potichu,
s jednou tvárou, ale z viac brehov.

Lesné víly do plynu!

Biela rasa, biely deň,
tvoj život je veľká lož,
iným chystáš pochodeň,
ďalšie klamstvo si prilož.

Hovoríš o bezpečnosti,
násilie ju nepriženie,
milujú ťa, ľudia prosí,
ktorí nepoznajú umenie.

Máš svojich ľudí vo vlaku,
budú zas dobytčie vagóny?
Sprchovať generáciu plachú,
nevieš cítiť tak ako oni?

Nechceš ísť ľudským smerom,
len po Auschwitz-Birkenau,
denne onanovať nad Hitlerom,
ukazovať sa svojim, ako páv.

V skutočnosti nemáš koničky,
priatelia ťa s láskou opustili,
ostala nenávisť, dve krabičky,
pošleš do plynu lesné víly?

Plavba po mori

Život je ako plavba po mori,
očakávať pokoj a príde búrka,
aj tvoja loď v prístave postojí,
neraz na teba opravár žmurká.

Žiadna loď nebola postavená,
na to, aby bola v prístave,
potrebuje dýchať, ako žena,
vychutnávať si všetko nestále.

Niekedy treba plávať po vetre,
nechať život plynúť v pokoji,
akceptovať, čo je posvätné,
ale aj ukázať, kto sa nebojí.

Každá vlna je dobrodružstvo,
na jej konci býva vzrušenie,
ten, kto nechce takéto sústo,
dôvod žiť od seba odoženie.

Aj dnes sa plavím vo vodách,
ktoré nikto nedal do mapy,
blúdím v kruhu, zas a znova,
nevadí mi, že je prekliaty.

Maratón dotykov

Len jeden maličký dotyk,
jedno krásne pobláznenie,
za odmenu, dobrý bodík,
ktorý nás ku sebe ženie.

Vysnívaná blízkosť citov,
náruč, ktorá počká rada,
láska pospájaná niťou,
milá, vôbec sa neháda.

Niekedy nám stačí málo,
jediný kúsok skladačky,
chceme vedieť, čo ostalo,
aké nás čakajú prekážky.

Kto nemá nič, iba nulu,
praje si aspoň máličko,
dostane to, tak chce druhú,
šancu, pusku, ruku na tričko.

Poznám dotyky vzdialené,
maratón za krátke objatie,
podniknúť ho, prispieť k zmene?
Alebo sú túžby človeka prekliate?

Večerný dážď

Pozerám sa na kvapky,
ako si tečú po okne,
nechávajú svoje labky,
vytvárajú dielo spoločné.

Jedna ide za druhou,
tak sa to viacej oplatí,
rozmyšľajú nad dúhou,
tancujú spolu v objatí.

Je ľahké rozbiť okno,
ah chcete počuť dážď,
zafarbiť škvrnou ropnou,
alebo krvou z vražd.

Žiadna krv nebude,
stačia mi slzy daždivé,
sama so sebou na súde,
spokojná, že som nažive.

Z cely uvidím slobodu,
za ňou večerný dážď,
poznám krajinu pôvodu,
raz zistíš, čo znamenáš.

Večerné myšlienky

Niekedy chýbajú slová,
emócie neskrývajú dojatie.
Aj sloha a slovná zásoba,
vyrieši to jedno objatie?

Myslíme na niekoho,
keď nám došlo mlieko,
alebo len milé slovo,
sa priveľmi vlieklo.

Aj na prácu sa nadáva,
lepšie, keď sú dvaja,
každý podľa svojho práva.
A to majú obidvaja.

Spolu zmeškať autobus,
pozerať príšerné filmy,
vykričať sa z celých pľúc,
potom sa pritúliť v prítmí.

Pre mňa je tu len samota,
vankúše a svet za roletami,
žiadny partner sa tu nemotá,
ostávam, so svojimi snami.

Nadávaš na všetko

Nadávaš na peklo,
tak mrzneš v nebi.
Si tam sám, celkom,
studený a bledý.

Nadávaš na nebo,
vraj chceš byť v raji,
prečo? Znovu lebo?
Tak sa to nepodari.

Nadávaš na raj,
pre ťažký prístup,
ešte sa hádaj,
pre realitu prísnu.

Nadávaš na realitu,
vraj nerozumie snom,
lásku mení na použitú,
miesto slávikov je hrom.

Nadávaš na sny,
ako sa zle snívajú,
nenadávaj. Zhasni.
Nájdeš vrbu bútl'avú?

Trpezlivosť ruže prináša

Trpezlivosť ruže prináša,
padáme do tej istej jamy,
máš trne? Tak prihlás sa!
Aj tu a teraz buď s nami.

Spolu čakajme na zázrak,
nepohnime sa, ani prstom,
urobme z každého snu vrak,
kráčajme po svete pustom.

Ďalšia púšť svetu pristane,
budeme ju prosiť o vodu,
nikdy nám nenaplní dlane,
pre biely deň. A čiernu vdovu.

Budeme čakať pekne spolu,
zbijeme tých, čo nestoja v rade,
nepustíme ich k slávnostnému stolu.
dnes slávime horkú čerešňu na zrade.

Potom pôjdeme predávať naše trne,
zvláštne, že ich vôbec nikto nepýta,
musíme ich nosiť, na ťažkej korune,
naša rýchla cesta do prázdneho koryta.

Súmračná prechádzka

Ruka sa dotýka ruky,
nádychy sú spoločné,
úplne rovnako sme hluchí,
hľadáme slnko na nočnej.

Odchádza a my mávame,
želáme si dobrú noc,
v ktorú nespíme a hráme,
na city, krajšie od Vianoc.

Svetlo mizne, ide tma,
a ja sa jej nebojím,
s tebou je noc hra,
a ja v domčeku nestojím.

Hádzeme žabky do mora,
nevidíme lety a pády,
počujeme, ktorá je dobrá,
ako nehlasné vodopády.

Hrá nám tvoje silné srdce,
môj dych je počuteľný,
minúty celých životov súce,
ty si prvý i posledný.

Neverím

Neverím, že lajky liečia rakovinu,
ani na to, že nás strážia anjeli,
modlitba mi nezaženie slinu,
spoznávať svet, trochu sa posmeliť.

Rada dostanem slzy pod koberec,
aj keď viem, že tam nebudú naveky,
neverím sama sebe, nie som herec,
prepáč, nie si mi blízky, ale ďaleký.

Neverím, že môj hlas bude vypočutý,
na lístočku vytiahnem číslo milión,
nebudem počúvať, či je niekto hluchý,
radšej ako po vieru pôjdem na pivo.

Neverím, že sme pod ochrannou rukou,
v správach je smrtí viac, ako sa čakalo,
máme tu prehrávať s realitou krutou,
ďakovať Bohu za to? Tak za málo.

Nechcem neistú vstupenku do neba,
mám plniť príkazy a prísny zákaz žiť,
pretože John Doe povedal, že netreba,
najvyšší čas zo seba ľarchu viery zmyť.

Pieseň plačúcich tieňov

Sama okupujem lavičku,
pozerám na tiene ľudí,
na fešákov v úzkom tričku,
ktorých svet veľmi nenudí.

Vidím dievčatá s kabelkami,
aké si nemôžem dovoliť,
môžem? Ale nechce sa mi,
celý mesiac len vodu piť.

Potom sa pozriem na seba,
nič zvláštne, stále tá istá,
bojím sa niekedy i nebáť,
zbláznila som sa, dočista.

Som stratená v jednej izbe,
zlatý kľúč je na inom podlaží,
nemám k tomu ako prispieť,
niekedy ani žiť nestačí.

Až uvidíte dievča na lavičke,
ako sa pozerá na poludňajšie tiene,
nie je v citovej dopravnej špičke,
štuchnite ju, nech viete, či len drieme.

Ostrový nikoho

Myslím na ostrový nikoho,
kde nikto nie je sám,
a predsa všetci, čo z toho,
sama tam stále prilietam.

Cítim tam bozky nenávisti,
plač ľudí čo plakať nevedia,
aj on je však stále taký istý,
tona lží na posteli z páperia.

Nikdy nie je krásna obloha,
vždy sa mračí na nás dážď,
zahalí ma len pravda holá,
plávať musí vedieť každý z nás.

Nevážim svoje sny a fantázie,
nemám odvahu hľadať odvahu,
viem a cítim, že tu niečo hnije,
sme deti púšte, čakáme na vlahu.

Dnes pršia ilúzie, uhýbam sa ťažko,
pripíjam na utopenie v hádkach,
keď boli sme pre druhého hračkou,
boli sme len ty, len ja a náš strach.

Ako v tridsiatom ôsmom

Všade čítam o židoch,
ako v tridsiatom ôsmom,
o ich náture a činoch,
asi som na svete sprostom.

Móda ukazovať prstom,
prehrabávať v súkromí,
nenávidieť, každým sústom,
stále počúvam, že to oni.

Spolu nesadíme stromy,
ale spolu šetríme na tanky,
aby bol mier? Čo ste, chorí?
Nechcem ísť do vašej smotánky.

Nezaujíma ma vaše predurčenie,
ktoré vám dal jeden z vás,
spory o ľudí, čistotu a územie?
odíďte preč, kým je čas.

Viem, čo príde po tridsiatom ôsmom,
vraj slávny rok, tridsiaty deviaty,
pechota, tanky, ľudia pod mostom,
nikto nevyhral, všetci dostali do laty.

Len páska cez ústa pozná moje prosím

Len páska cez ústa pozná moje prosím,
nemám komu povedať ďakujem,
pred vlastným tieňom sa vozím,
smútok, len to si dnes sľubujem.

Nazerám na dni, ktoré možno neprídu,
krájajú smutný život na podkovy,
pre šťastie, ktoré musí pominúť,
čakať na princa, ktorý (sa) neotvorí.

Mám oceľovú guľu na jazyku,
myšlienky bolia, aj keď idú spať,
túžim po teple po chladnom dotyku,
jesenné listy sa chcú so mnou hrať.

Schovávačka medzi životmi,
méta, na ktorej nie je adresa,
opustená aj medzi otrokmi,
tipujem, ktorým smerom sú nebesá.

Kričím do vetra meno vlastnej mamy,
vrásky mat' ešte nikdy nestihla,
mám pásku aj medzi spomienkami,
moje prosím je v kope sena ihla.

Rieky

Koľko riek prekročiť,
aby sme boli v suchu,
máme len zaslzené oči,
žiadnu mihalnicu suchú.

Ženieme sa po prúde,
aby sme išli proti nemu,
keď príde čas zmúdriť,
prekričať seba pre zmenu.

Nepoznáme správne veslá,
tie z kanoe nejdú na parník,
lámeme ich, chceme nestáť,
vyvolať chaos hromadný.

Niekedy viac, ako rieky,
túžime prekonať oceán,
iný poklad má svet ďaleký,
slzy na palubu nalievam.

Raz uvidíme neznáme brehy,
na ktorý padnú nohy dobrodruhov,
zistíme, že sme na brehu rieky,
nesie meno Styx a loďku duchov.

Sedím na konári dole hlavou

Sedím na konári,
celkom dole hlavou,
každému sa darí,
všetko končí oslavou.

Nikto nikoho nenávidí,
všetci si ruky podajú,
svoje chyby každý vidí,
aj tí, čo žiadne nemajú.

Deti spolu stavajú dom,
aby slúžil spravodlivým,
skryjú sa pred dažďom,
potom uvoľnia miesto iným.

Všetci spolu vijú vence,
na Playstation padá prach,
nadávať sa nikomu nechce,
žiadny teror, žiadny strach.

Ale aj ja sa vrátim na zem,
už bude všetko ako vždy,
na konár ísť už nevládzem,
ostali mi len moje sny.

Pristará na rozprávky

Čítam posledné riadky,
ako budú všetci šťastní,
život je zrazu hladký,
ako v krásnej básni.

Potom sa pozriem z okna,
všetko je sivé, zronené,
neteším sa, asi blok mám,
nemám princa na ramene.

Vlastne mi nevadia dráčky,
ani veže a žaby na prameni,
ani úlohy, ktoré majú háčiky,
skôr ma desí, že sa svet mení.

Pozerám správy, čo sa deje,
nech nie som mimo realitu,
všade sa vraždia, kam svet speje,
alebo už mám mladosť odžitú?

Viac, ako rozprávky samotné,
chýba tá, ktorá mi ich čítala,
vedieť, že všetko bude dobré,
od tej, ktorá ma vždy usmiala.

Pravda a nádhera

Niekedy chcem zažiť búrku,
protiklad zákonov písaných
som obyčajná, ako z útulku,
viazaná skúškami. Dám ich?

Nebudem skúmať metodiku,
ani mierky svojho úsmevu,
ako mám rýchlo okom mihnúť,
prečo mlčať, keď je do spevu.

Nezapadáam do novej mozaiky,
ani do vzorca normálnosti,
som šedá myš v strede bájky,
ktorá sa na záver zlostí.

Dostanem správnu kategóriu,
budem mať svoj kód a miskú,
zoberú ma do systému, živú,
čo tam? Čo mám vlastne risknúť?

Povedia o mne, že som nádhera,
len aby nemuseli hovoriť pravdu.
Pravda je zlá, možnosti priviera,
žiť znamená aj na hubu padnúť.

Dnes maľujem tiene

Maľujem tiene na obrazy,
čierne, sivé, bez nálady,
žiadny človek sa tam neplazí,
aj keď sú tieňov celé hromady.

Všetko je ukryté za čiarou,
a aj tá má svoj vlastný tieň,
stotožnená s líniou pomalou,
bojí sa života, veľkých zmien.

Všetko prejde cez čiaru,
rozuteká sa do fantázie,
na strunu, ťažkú a pomalú,
pod paľbou umeleckej razie.

Sčernel mi štetec, už očierňuje,
spomienky, radosti, farebné tvary,
všetko je v tieni, vraj naveky bude,
ostávajú vrásky, v nich slzy na tvári.

Sme tieňom svojich zajtrajškov,
kreslím spamäti čiernu svätožiaru,
žijeme v zámkoch. Za zámkou.
pretekáme sa v pádoch na podlahu.

Extrémisti

Pochodujú extrémisti
po ďalekej Bratislave,
o nič iní, takí istí,
nemajú to OK v hlave.

Zdvihnuté pravice,
to pozdrav temnoty,
žiadny bozk na líce,
srdcia bez dobroty.

Aj ja viem páliť vlajky,
náš svet to ale nezlepší.
Budú ich plné vlaky?
Koho to vlastne poteší?

Netúžim po domobrane,
chcem obranu pred tuposťou!
Jeden blbý, vrana k vrane.
Poznáš fašistov s ľudskosťou?

Boja sa vplyvu inej viery,
baseballka miesto občianskej.
Zlo ničí zlo, kto v to verí?
Boja sa túžby... po láske.

Diaľnica cez lúku plnú kvetov

Rozliate sny,
čierny asfalt,
len ty. A my.
Život a kat.

Staviaš cesty,
cez kvetiny,
kompas presný,
cez naše viny.

Diaľnica je,
dokončená,
náhliť sa smie,
žiadna zmena.

Žiadny úsmev,
bez priateľov,
znovu blúznim,
len hlad. A lov.

Ja dnes nespím,
nežijem, vážne nie,
olovnatý benzín,
mi vonia ako ľalie.

Nedýcham nadarmo

Nedýcham nadarmo,
lož, ktorá už nebolí,
poznám ju, dávno,
vo voňavom údolí.

Kde všetci majú dosť,
tých všetkých okolo,
nenávisť, koža a kosť,
vraj to dávno nebolo.

Závidíme nos medzi očami,
pretože tak to už má byť,
nenávidieť, čo je s nami,
a čo nie je, nechať hniť.

Klameme básne o láske,
recitujeme myšlienky iného,
sme tu stále v inej maske,
poddaní kráľa hlúpeho.

Denne sľubujeme nemožné,
aby sme sa neznemožnili,
môžeme žiť inak? Nemôžeme!
Ešte sme sa nezobudili.

Pálime mosty pred nádejou

Pálime mosty pred nádejou,
dnes je na ňu nesprávny kurz,
koľko nás čaká zajtra úsmevov?
Povie srdce, alebo jedna z búrz?

Žiadne topánky na zimu,
oddnes veríme iba v letá,
dúfame, že nám nepominú,
čo ak ostane len holá veta?

Malé nič so starou vlajkou,
betón okolo našich obzorov,
ako máme žiť? S akou dávkou?
Alebo s chuťou novou?

Budeme mať chuť na oslavu,
len nemá kto po nás upratať,
ani nám nikto nedonesie slávu,
ani silu, po páde zas vstať.

Raz spálime aj posledný most,
tam, kde je ľudskosť zadarmo,
každý povie každému "tak dost!"
povraždíme sa zbraňou a karmou.

Kolená nad hlavou

Mám hlavu dolu,
nad ňou i kolená,
rozdávam smolu,
dobrú na spojenia.

Som minulosť,
už dosť dlho,
koža a kosť,
malý vrchol.

Svet je veľký,
ja maličká,
bez pastelky,
na očičká.

Končia zdobneniny,
nasleduje veľký pád,
evolúciou z hlíny,
už viem, kde mám stáť.

Ale sedím na betóne,
ani kone nepasiem,
som ako srdce na zvone,
kto vie, či aj podrastiem.

Biely deň pre čierne duše

Biely deň pre čierne duše,
nenávisť na tanieri,
lebo tebe srdce lepšie tlčie?
Keď vieš kam namieriť?

Nepotrebujem tvoje pocity,
keď city si nechal vo vetre,
kto je iný, má byť zbitý?
Kto po ňom stopy zametie?

Nepoznám od teba prepáč,
na to si ešte nedospel,
ty nechceš mať oči pre plač,
označíš ma na odstrel?

Nadávaš denne na židov,
aj keď si žiadnych nestretol,
kedy mal tvoj mozog výlov,
je obeťou nových náletov?

Aj ja viem ukazovať prstom,
ale mám dôvod to nerobiť,
je to pre teba silné sústo?
Alebo to nevieš pochopiť?

Život v daždi

Stát v daždi,
mokrú ako myš,
idea, čo dráždi,
na mňa nemyslíš.

Pošleš ma preč,
na inú ulicu,
môj dážd! Heš!
Zožeň si krabicu!

Nie dost veľkú,
aby si poznala zimu,
nemysli na posteľku,
nechaj čas plynúť.

Zabudni na nádeje,
máš na to presne deň,
nikto ti neprispeje,
okamžite sa zmeň!

Na moju predstavu,
studenú ako ľad,
máš slzy, svoju potravu,
tento život sa budeš báť.

Nemôžem ďalej

Nemôžem ďalej,
aj keď je vôľa,
svet v skrini malej,
u krásky a netvora.

Kľúčová dierka je svetlo,
všetko ostatné je tma,
ľahko ma to do nej zmietlo,
som pred svetom ukrytá.

Vidím kabáty na zimu,
som v nich celá spotená,
skrytá, ako pod perinu,
bez lásky a bez vena.

Nemôžem sa ďalej skrývať,
mám vôľu na dva životy,
som stratená, trochu divá,
nevidím cieľ, len ploty.

Mám zamknuté svoje sny,
zlaté kľúče zmäkli únavou,
mám život, krutý a prísny,
bijem sa s dušou boľavou.

Priemer

Mám priemernú postavu,
aj túžbu po silnom objatí,
priemerne hlúpu hlavu,
ktorá za chyby zaplatí.

Mám priemerný život,
túžim po priemernej mzde,
ľúbim, priemerne poctivo,
šťastie ani v láske, ani v hre.

Nepoznám priemer Jupitera,
ani dlhší priemerný dialóg,
som sama, aj to je veľa,
stagnujem, mám priemerný blok.

Na vysvedčení samé trojky,
v správaní je priemer jednotka,
rovnakí sú, a ešte koľkí,
a ja som medzi skrotenými krotká.

Som priemerná v priemernosti,
možno aj trochu nadpriemer,
viem sa potešiť aj nazlostiť,
viac ako ostatní? To neviem.

To najľahšie

Je ľahké odpáliť bombu,
tam, kde je najviac ľudí,
nech živí o život žobrú,
za to, že niekto zablúdil.

Je ľahké zablúdiť v svete,
stratený hľadá nepriateľa,
alebo naopak? Odpoviete?
Držíme si strach od tela?

Je ľahké zariadiť nech krv tečie,
zobrať spravodlivosť do rúk,
žiadne váhy a žiadne meče,
samopal značkuje slepú púť.

Je ľahké spoznávať paniku,
premeniť poriadok na chaos,
byť hluchý a celkom potichu,
keď niekto mieri na nos.

Je ľahké byť na chvíľu v telke,
aj keď nejde o hrdinstvo,
dosiahne sa... také veľké...
koľko chýb za hodinu? sto?

Ak práve ak...

Ak je ľudské podať ruku,
potom rada podám obidve,
nevadí, že budem za suku,
pre toho, kto nerozumie.

Ak je správne držať ústa,
naraziť stále na hubu,
tak to nejako skúsím ustáť,
keď mi po krku podupú.

Ak je treba chváliť diablov,
tak pochválím anjela,
za to, že na prestieradlo,
toho nechce priveľa.

Ak je pravé rozhodnutie,
tak sa vydám doľava,
možno to dopadne smutne,
čo na to povie duša boľavá?

Ak je všetko na poriadku,
tak poriadok za nič nestojí,
všetko je iba na obhliadku,
a my sme v bielom netvori.

Ostrov mlčania

Dnes nepoviem ani slovo,
držím slovnú hladovku,
aby sa svet lepšie pohol,
zo žumpy na pohovku.

Mlčky sledujem tmavé nič,
ako si kráča po dušiach,
menšie ako hákový kríž,
srdce zranené na ružiach.

Nepoznám prosím a ďakujem,
ale ozvem sa, ak pochopím,
lebo som človek. Skratujem.
Jeden cukrík dvom lakomým.

Odkladám svoje dobré ráno,
to nebolo a zajtra nebude,
dobré správy? Vyprodáno!
Nehľadám, kto ma poľutuje.

Mala by som ľutovať svet,
aj to, že je tak svetový.
Dnes sa cítim len ako smet',
more, ktoré nemá ostrovy.

Asfalt na ružových okuliaroch

Vieš, čo som urobila zle,
kde sú všetky moje omyly,
v твоjich očiach aj po tme,
to dobré celkom prekryli.

Všímaš si všetko negatívne,
to dobré nad tebou nemá moc,
všetko je zlé, hlúpe a divné,
spomenieš to stokrát do Vianoc.

Nespomenieš si na odvahu,
s akou som sa ťa zastala,
pre teba má niečo iné váhu,
som v ustupovaní pomalá?

Nerátaš plusy a mínusy,
vlastne ani nepoznáš plus,
čo ma teší sa tebe hnusí,
pochopiť ma... aspoň skús!

Všetko biele vidíš na čierne,
asfalt zdobí ružové okuliare,
utekáš samotou jednosmernou,
pretože len ty sám si v práve.

Úvaha o brodení

Láska je prebrodiť more,
aby ten, na kom nám záleží,
mal nohy v teple a hlavu hore,
keď prší plač a depka nasneží.

Niekedy more, inokedy mláku,
pretože láska si všíma maličkosti,
aj krásu, pokojne na bodliaku,
hneď vedľa ruže ho rada pohostí.

Čas bez tiaže s nohami na zemi,
a predsa je všetko ľahšie,
bez héliu, no nie sme stratení,
na lásku nikto celkom nekašle.

Až prebrodíme všetky moria,
vyhneme sa medúzam a nevere,
pravdám, ktoré niekedy zabolia,
čo potom? Zaklopať na dvere?

Kto otvorí? Večné šťastie?
Alebo návod v sto bodoch?
Z lásky asi nikto nevyrastie,
ak áno, prejdeme cez potok?

Veža

Pozerám sa z vysokej veže,
aké je všetko zrazu maličké,
jednoduchý koniec? Kdeže!
Žiadne riešenie v tajničke.

Dlhá cesta priamo nahor,
je ľahké život pocítiť,
ešte ho nikto neovládol,
nikto mu neprestrihol niť.

Samé schody a prekážky,
cesta nahor je pomalá,
nie nemožná, to vie každý,
aj keď to zabúda odmala.

A čo teraz, na konci cesty?
Ostáva cesta na začiatok,
alebo tu, hore, prespím,
spravím si v hlave poriadok.

Odrazu som nad všetkým,
problémy sú kdesi hlboko,
život? neutečiem pred ním,
ale nebudem jeho otrokom.

Rovnica

Nič nemením, čakám zmenu,
určite sa ku mne raz dostaví,
keď tému ťažkú, olovenú,
natlačím do prázdnej hlavy.

Budem dúfať, že bude pekne,
aj keď predpoveď hlási dažď,
v tom daždi ma láska stretne,
alebo pribudne ďalšia z vražd?

Počkám v rohu miestnosti,
či sa zmení na guľatú,
prídem o roh, to ma zlostí,
aspoň tú mám dopriatu.

Možno budem chybné číslo,
premenná, ktorá sa nemení,
beriem vankúš, ak by hrýzlo,
svedomie ukryté v remeni.

Možno bude Slnko modré,
obloha z fialovej machule,
boháča nechám, nech si žobre,
možno mi svoju palicu daruje.

Všetko je naopak

Je ťažké milovať,

tak sa nenávidíme.

Každý deň, odznova,

kde sú cesty? V Ríme?

Zakážeme každú trávu,

nech padáme na betón,

k tomu pätu i hlavu,

proti sebe dáme veto.

Prečo vlastne? Kto to vie?

Kto prehovorí o zmysle,

tom životnom, v dobrom sne,

skôr, ako nás vystrie?

Hľadáme lásku mimo realitu,

ale vidíme len krv a skazu,

na striebornom plátne, dobitú,

bohyňu lásky práve mažú.

Nevieme, či to niečo zmení,

aj tak má ruky a krídla zlomené,

pre koho máme ľúbiť? pre tých,

ktorí sa smejú na ramene?

Panta rhei

Plačem, keď mám chuť plakať,
vravel si, že budem mať chuť žiť,
ale to bude skôr štrikovať straka,
ako ty nájdeš tú správnu niť.

Vravel si, že všetko bude iné,
stále tým istým tónom, dokola,
slová sa hovoria a čas plynie,
panta rhei, po našom potvora.

Čakám na darček na narodeniny,
po rokoch ešte stále neprišiel,
možno zablúdil, alebo z koho viny?
Prajem si nebyť jednou z hier.

Hra na lásku, na úctu a dôveru,
nevidím to u teba, len v slovníku,
v slovníku cudzích slov na sekeru,
jedna pusa ročne, na účet podniku.

Čas plynie a večne ponáhľa sa,
prizerá sa na tvoju pomalosť,
z hlineného prasiatka je prasa,
a výsledok? Pravá koža a zlosť.

Historka o histórií

Dnes nespím, len spomínam,
na ráno večné, tak nekonečné,
tvoj svet ma láka... i omína,
hryzieš ma ako v tráve kliešte.

V deň, keď slnko nevedelo vstať,
a keď aj hrialo, tak veľmi málo,
netrápil ma pocit, že svet je hra,
na koniec nemyslíme s pochvalou.

Porušil si zákony džungle i fyziky,
vraj pre mňa a moje pekné oči,
vedel si mi opísať všetky pôžitky,
necítila som sa byť v tomto storočí.

Ty poznáš všetky otázky sfingy,
a čakáš, že ťa vo všetkom podržím,
tebe snehule a mne balerínky,
do púšte. Ktorej, to netuším.

História zobrala so sebou tvoje meno,
dotkla sa tvojich dávnych slov a dotykov,
preto stojím, sedím a utekám nemo,
tam, kde sme chovali lúčnych koníkov.

Výzva na zobudenie?

Nieko na mňa kričí,
nech sa hned' zobudím,
kráľ železných tyčí,
žiadne pierko na hrudi.

Svet je podľa neho,
len vojna divných sfér,
neváži si žiadne pero,
nikdy nevážil si mier.

Núti ma páliť knihy,
ktoré nevie prečítať,
je jediný bez chyby,
tak nám to spočíta.

Jednou stranou mince,
posúdi a odsúdi okamžite,
pretváarka na každé líce,
pre neho to nie je zložité.

Rozhodla som sa myslieť,
nenasledovať stádo volov,
ktorí sú iní, väčší výsmech,
tlačia červenú do semaforov.

Na veľtrhu samoty

Na veľtrhu samoty,
som akosi sama,
všade sú samé ploty,
oddeľujú noc od rána.

Haly napĺňa ozvena,
počujem svoje kroky,
budúcnosť je zjazvená,
som sama na dne stoky.

Tam, kde bývali záhrady,
teraz kvitnú holé kosti,
nikto horkú kávu neosladí,
a nikto z rána nenazlostí.

Jedinú hádku v mojom svete,
vediem pravidelne so sebou,
argumenty budú až na závete,
prezradím ich sebe s dôverou.

Dnes mávam na tiché obrazy,
asi pre ne nie som dost' dobrá,
alebo sa človek v ráme urazí,
v jeho kráľovstve ticha je d(r)áma?

Holokaust v našich hlavách

Tí, čo sa smejú z holokaustu,
majú svoje vlastné utrpenie,
ničia si na ľudskosti chrastu,
nenávisť ich dozadu ženie.

Smejú sa na vychudnutých,
ako vyzerajú pre nich smiešne,
v tábore na smrť neobutých,
ľudia strácajú ľudskosť, večne.

Rozprávka o ježibabe v peci,
nie je nástroj na očistu sveta,
cítia sa múdrejší než vedci,
lebo pravda má byť zakrytá?

Je ľahké prikázať hviezdy,
pre tých schovaných za kríž,
ani na to, že čert nespí,
akú nadržanosť vymyslíš?

Blahobyť nepriniesol žiadny Hitler,
nepozná ho nacista vypatlaný,
rozum a srdce nezlepší výstrel,
iba podanie ruky pred svitaním.

Vychodené chodníčky

Poznám každý strom,
aj všetky kamene,
závidím život dvom,
a aj ich trápenie.

Poznám skratky nikam,
do svetla bez fantázie,
ponáhľam sa, pridám,
nech moja nuda žije.

Zo zvyku mávam lavičkám,
nikdy som na nich nesedela,
princezná vytáhaného trička,
čakala by som tam na anjela?

Zakývam bodliakom i žihlave,
poprajem veľa slnečných dní,
nie bordel, ako v mojej hlave,
mám sen, nepamätať si sny.

Vychodila som chodníčky,
moje stopy sú stále rovnaké,
nohy odpracem na stoličky,
nikdy nerozvíria vody stojaté.

Zmeny

Túžime po zmenách k lepšiemu,
ale nechceme myslieť inak,
radšej vždy zmeníme tému,
aby sme sa bavili o vinách.

Nasadíme ružové okuliare,
ale žiaľ len k minulosti,
ukazujeme srdce malé,
ktoré sa tak rado zlostí.

Načierno dáme realitu,
pretože je to tak v móde,
iná doba pre dobu odžitú,
pravda sa prevracia v hrobe.

Svine nazveme hrdinami,
neučíme sa na chybách,
plačeme, že nie sú s nami,
tí, čo šírili smrť a strach.

Asi žijeme príliš krátko,
alebo prídlho, kto to vie,
prefackať sa a spať sladko,
všetko sa inak rozpovie.

Výhybka od ľudskosti

Modlíš sa k portrétu zlého muža,
lebo on vie, čo je dobré pre neho,
nie pre teba, ale aj tak skúšaš,
dotknúť sa žezla, i keď prázdneho.

Je ľahké, ukazovať na iných,
lebo máš zvyk schytať pohľady,
dnes nevšímaš si svoje chyby,
radšej znovu portrét pohladíš.

Túžiš po večnej spravodlivosti,
pozabíjať tých z druhej strany,
pre iný smer chrbtovej kosti,
kto bol naozaj z neba zoslaný?

Budeš bojovať za svoj idol,
lebo ten je správny, neomylný,
priateľom nadávaš do Židov,
načo význam? Ty si silný.

Zrazu sú priatelia ďaleko,
tvoj idol išiel spať nad ránom,
pravda je niekedy za riekou,
plávaš proti prúdu. A s balvanom.

Kamenné pohľady

Kamenné pohľady,
z mäsa a kostí,
všetci pekne do rady,
s pocitom hrdosti.

Je ľahké nepochopiť,
ani to radšej neskúšať
predsa, každý to tak robí,
je ťažšie dávať, ako brať.

Potom na seba hľadáme,
kamenné tváre na mobile,
vieme, že nás každý prijme,
my musíme byť nažive.

Vlastne sme všetci medúzy,
v každom z nás sú skrytí hadi,
kto z nás nikdy nezatúži,
aby ostali tí, ktorých máme radi?

Je rozdiel ostať z vlastnej vôle,
ako byť sochou v záhrade,
tá nerozpráva ani vety holé,
pozri sa na mňa, si na rade.

Žiadne áno

Hľadám odpovede a kladiem vence,
aby som nemusela klásť otázky,
načo by nám aj boli, deťúrence,
dobre už bolo, pozrite sväté obrázky.

Bielou fixou začmárať žiarovky,
aby sme nežiarili aj na iných,
takí tu už boli, a ešte koľkí,
od života už majú prázdniny.

Definujete nám šťastný život,
naša radosť je jedna poučka,
nech nežijeme múdro a neúctivo,
rozumy nesmieme šepkať do uška.

Každý sviatok máme viac počúvať,
lebo tí, čo oslavujú, boli rebelmi,
vysvetľujú, ktorá sa dnes nosí stuha,
vraj nie sme smutní, iba šťastní veľmi.

Mám pocit, že moje áno sa mení na nie,
preto nepoviem nič, iba dovidenia,
tam, kde je vzorec na smiech a trápenie,
stvorím si pravidlá, ktoré tie vaše zmenia.

Vnímanie nevnímania

Učíme sa neveriť zmyslom,
zabudnúť, kým sme chceli byť,
lepíť ústa páskou optimistom,
všetkých, čo milujú, otráviť.

Vnímame šablóny a príkazy,
máme orezávané myšlienky,
veríme len na dielo skazy,
odkazy balené do plienky.

Nevnímame, čo by sme mali,
ignorujeme chuť byť viac,
okrem mozgu všetky svaly,
zapíname vkuse na mesiac.

Svet nie sú len prikázania,
Mojžiš na hore prechladol,
tak, ako sa aj silní bránia,
s prázdnu hlavou ideme na dno.

Po stopách slávnych samovrahov,
utekáme proti zdravému rozumu,
aby sme išli s héliom nadol,
do krajiny ponorenej do rumu.

Čierny sneh

Ľadové srdce a čierny sneh,
vidím reklamu na samovraždu,
dieru z hlavy dávam na plech,
nech vidno krivdu celkom každú.

Zlomila som slovo v myšlienke,
zákruta bola príliš široká,
padajú traktory, je pekne,
jeden mi práve padol do obloka.

V modlitbe rátam všetky zlomky,
zo vzťahov sú len hluché ozveny,
cítim sa ako kvet, parazit stonky,
prvý a zároveň skoro posledný.

Postavím čierneho snehuliaka,
čierne iglu a čierny snežný hrad,
bieleho kominára, nech sa vyľaká,
Satana a muchotrávku, kto ju má rád?

Potom začnem brať všetko vážne,
ostane čierny sneh. Občas žltý.
Prejdem svet a zložím o ňom kázne,
pre ľudí, ktorí chcú ostať dutí.

Koleso

Nasľubuje piate aj deviate,
kto nemá odvahu na krok vpred,
je ľahšie mať plné gate,
ako žiť naplno a raz spasit' svet.

Pred tými aj pred onými,
ochrániť ľudí pred ľuďmi,
hľadáme zlých medzi zlými?
Nepamätáš? Tak zabudni.

Na to, že si jedna súčasť celku,
maličký kúsok ľudského kolesa,
na krivej ceste, cez dieru veľkú,
a to sa musíme všetci potesnať.

Zabudneme kým sme boli,
keď sme niekým chceli byť,
ako to, že srdce nebolí?
Stratili sme Ariadnu? Aj nie?

Niekedy je malý krôčik,
pozvánka na veľké preteky,
obesíme sa na vrkoči,
alebo povieme: už sme veľkí?

Nepoetická epická poézia bez epiky

Malý sen,
veľké nič,
samý hlien,
vláči kríž.

Bez myšlienky,
besné slová,
jeden hlas tenký,
má ťa, znova!

Čierne Slnko,
silné lieky,
mysli bunkou,
o preteky.

Keď neprší,
aspoň šľapka,
tak na duši,
otvor vrátka.

Výplach mysle,
slabé túžby,
pekne vyznie,
koniec služby.

Začiatok

Začínam od piky,
nemám vôbec nič,
řadové dotyky,
iba ja a kríž.

Nepoznám slová,
dnes neriadim svet,
som iná, nová,
ukrytá do viet.

Nepoznám ostatných,
vlastne ani samu seba,
mám sa učiť od tých,
čo mi kradnú z chleba?

Všetko je zmenené,
len hlúpost' ostáva,
skutky řavé, nemé,
posielam doprava.

Za mnou vidno prvé kroky,
aj keď nie som na Mesiaci,
cesta do neba, cez stoky,
dovi dopo a česť práci.

Ked' nenávisť je viac ako láska

Pletieš hormóny a hemeroidy,
nevieš, čo slovo láska znamená,
stále tvrdíš, že si bez chyby,
aj keď padáš na kolená.

Vidíš chybu len v inom,
všetci sú z inej planéty,
otec, čo nikdy nebol synom,
hlavne zo života vytretý.

Svojim slovám tak veríš,
až ťa viažu pri podlahe,
nevieš, kam to mieriš,
chceš zmenu zdola, všade.

Až budeš bez priateľov,
znenávidíš priateľstvá,
namiesto rýb a chlebov,
nenávisť chceš na námestia.

Neviem či veríš na dušu,
tvoja je z teba zhnusená,
stále sa rútiš do mínusu,
ktorá chyba bude posledná?

Výplach zranenej duše

Nieкто nás postavil ku plotu,
povedal: "Teraz pocítiš samotu",
všetci spadli na zem, držali si hrud',
myslím si, že človek nevie zabudnúť.

Už žiadne úsmevy, už žiadne nevädze,
len mŕtve telá, ktoré nieкто odvezie,
ostanú spomienky a nemé tváre,
ktoré sa pýtajú, čo robia v tráve.

Nie sú odpovede, už ani výčitky,
nikto nevolá k mŕtvym sanitky,
svedkovia mlčia a hrôza im velí,
odišli tí, čo odísť nechceli.

Namiesto neviest už budú len vdovy,
tí, čo sa tešia zdraviu budú kopat' hroby,
ostatní sa dotýkajú podlahy,
cítia sa zbytoční, vedľajšie postavy.

Len jeden je dôležitý, určuje kto prežije,
kto bude šťastní a kto spozná pomyje,
dosad'te si koho chcete, je to váš svet,
ak si na vás zasadne, ostáva trpieť.

Čo najmenej

Niekedy je všetkého veľa,
prehŕňam sa v neznáme,
život ako z iného pera,
všetko vieme, všetko máme?

Neviem si triediť myšlienky,
nepopíšem, čo sa v hlave deje,
od päty po vlasové koreničky,
dnes som plná. Plná beznádeje.

Vraj stačí málo, tak akurát,
žiadne hromady nových túžob,
od jedného človeka "mám ťa rád",
jedna útecha v čase skúšok.

Chcem čo najmenej, dnes šetrím,
na časy, keď bude menej viac,
čakať na zmenu? Čo ak nezavetrím,
bez skafandra odídem na mesiac.

Tam bude pusto, žiadne výzvy,
päť minút nerušenej samoty,
už nechcem veľa, koniec krízy,
ktorá medzi nami stavia ploty.

MDŽ

Nechcem kvety,
ani tie sľuby,
vidím, kto je svätý,
cítim, kto ľúbi.

Každý druhý človek,
oslavuje svoje MDŽ,
ukryť sa do viet?
Schovať sa za mreže?

Žiadne úprimné ďakujem,
alebo nie som vyvolená?
Dnes chátram, dosluhujem,
boja sa môjho ramena.

Pritom neublížim muche,
skúšam byť dobrá od kosti,
aj keď je tretie ucho hluché,
dívam sa v Lidli na sladkosti.

Čím si mám obaliť nervy,
ak chcem, aby sa tešili,
cítia jedine svet temný,
plný ľudí, čo ma prežili.

Ohnivá láska

Ak je láska silná ako oheň,
tak sa o ňu postarám v daždi,
aby ten čo ľúbi bol hoden,
hľadať objatie i na mieste vraždy.

O to ide, o malé absurdity,
ktoré prídu a nevieš kedy,
veď v nich býva život skrytý,
bez nich len ticho odletí.

Niekedy treba dýchnuť do pahreby,
opatrne prehádzať všetky kúsky,
alebo stále čakať, ale dokedy?
Na oheň nestačia zhorené halúzky.

Láska k hlúposti núti páliť knihy,
alebo ľudí, ktorí vykročia z rady,
veľa ohňa a k tomu samé chyby,
odpoveď na kamenné i živé pohľady.

Preto túžim po maličkostiach,
nemusím meniť to, čomu nerozumiem,
ak mám zvláštny pocit v kostiach,
nemusím sa zbláznit', aj keď smiem.

Slečne z Ružomberka

Vždy je ľahšie páliť knihy,
ako aspoň jedinú prečítať,
potom čo? No žiadne divy,
niekto za blbosť musí pykať.

Každý máme svoje názory,
no ten, kto sa s tým oháňa,
len diablom bránu otvorí,
žiadne nebo, noc bez rána.

Získať priateľov je ťažké,
nepriateľov? Za minútu!
A čo potom? Plač na dlážke?
Kto necháva Pravdu hluchú?

Kedysi som verila v Krista,
malo to niečo do seba,
moslim alebo Jehovista,
alebo je lepší Kotleba?

Názorov môžu byť stovky,
kompromis niekedy zabolí,
ak nechceš byť na dne stoky,
ži a nechaj žiť. V pokoji.

Niekedy nakými omrvinka

On pre mňa nič neznamená,
nič pre mňa nikdy neurobí.
Je naša ľudskosť pokrivená?
Alebo sama seba zdobí?

Čo spravíte pre niekoho,
kto si môže kúpiť všetko,
a čo pre toho, kto stroho,
poďakuje iba smietkou?

Súdme všetkých okolo seba,
ukazujme prstami i nohou,
bojme sa dokonca i nebáť,
na dobrotu poďme zlobou.

Ten, kto pre nás nič nespraví,
niekedy urobí za desiatich,
natlačí nám myslenie do hlavy,
aj pre nás, večne plachých.

Niekedy nakými omrvinka,
dobré slovo zahojí rany,
žiadna Pandorina skrinka,
len ľudia, ako (nie)sme my sami.

Čierne slnečnice

Dnes padá čierny sneh,
bolí ma každý bozk na líce,
svätý navádza na hriech,
a ja sadím čierne slnečnice.

Aj keď ten sneh nie je čierny,
maľujem ho svojimi myšlienkami,
aj tak odíde, nie je verný,
aj keď je z neba zoslaný,

Bolí ma pomyslenie na bozky,
možno prídu, kto to vie?
Alebo zmiznú ako teplé rožky,
môžem len šetriť na nové.

Čo ten svätý? Aké hriechy?
Netrápia ma dlhé zoznamy,
ani výčitky a zlomené varechy,
za falošné spomienky od mamy.

Dnes padá čierny sneh,
na moje čierne slnečnice,
otáčajú sa na iný breh,
kde nastavujú druhé líce.

Priveľa skrytých správ

Som ako cintorín,
jazva na duši,
neviem správny rým,
pre život na súši.

Len ma stále mrzí,
čo sa viac nemení,
ostali mi len slzy,
vytesané v kameni.

Mám všetko na dlani,
a tak mám v paži,
nikto mi nezabráni,
skonat' na vernisáži.

Rátam hroby v radoch,
najskôr len desiatky,
diery ako po pokladoch,
v nich ľudia, stratení.

Až sa raz pominieme,
vieme či, nevieme kedy,
poklad čiernej zeme,
alebo budeme jej vtedy?

Čítam o dotykoch

Čítam o dotykoch,
aké sú úžasné,
netreba dlhý sloh,
len kúsok básne.

A preto ju píšem,
objímam samotu,
má kľúče od skrýše,
vie, kde sa dotknúť.

Aby som cítila,
aké je to byť niekto,
láska, čo zranila,
vôňa umelých kvetov.

Dotýkam sa papiera,
na ktorom je neha,
dnes fyziku popiera,
a ja sa učím nebáť.

Nie som v knihe od Lindy Chopin,
asi ani v telefónnych zoznamoch,
dúfam, že sa pred sebou schopím,
a spoznám dotyky nielen z poznámok.

Slovenka

Som Slovenka, zo Slovenska,
neviem, na čo byť hrdá,
často mám hlboko do vrecka,
stále sa v myšlienkach túlam.

Chutia mi bryndzové halušky,
bojím sa toho, čomu nechápem,
aj každej spovede, každej skúšky,
nie však ľudí, na ktorých ziapem.

Často sa vrtam do islamu,
lebo v mene božom mám právo,
nemyslieť a nepoužívať hlavu,
načo aj? Čo by sa stalo?

S kaviarňou nemám styky,
nevítam chlebom a soľou,
lebo zemiaky sú z Ameriky,
z krajiny zla a lunochodov.

Až sa raz dostanem na mesiac,
budem nadávať, že nie som doma,
chcem žiť a nikdy neprestať,
kázať vodu a piť víno, doparoma!

Boj za totalitu

Bojovali sme za slobodu,
teraz je náš nepriateľ,
patrí sa k ostnatému drôtu,
pridať nenávisť, nie dojatie.

Nevadí, že nevieme dejepis,
nevieme správne vstať z postele,
alebo naše pravé ja už spí,
koľko potrvá, kým sa preberie?

Radi posielame iných do plynu,
lebo my sme iní a vždy budeme,
dávame nálepky, recepty na vinu,
až budeme za plotom, kto si spomenie?

Staviame ploty okolo svojej duše,
palisády lemujú každé naše konanie,
sme ako ryby, ktoré sa boja súše,
chceme len potopu, pre iných skonanie.

Dnes bojujeme za totalitu,
aby sme boli sprostí a hrdí,
nenávisť už nemáme skrytú,
nevadí, ak máme pleseň v hrudi.

Prázdnota

Dnes som plná prázdnych ľudí,
nepoznávam ich pocity,
sú ako oheň, čo len studí,
všetci sú moderní, bezcitní,

Zabúdame na detské ideály,
radšej si prajeme väčšie zlo,
je to pohodlné, milí pozostalí,
čo dobré nám dobro prinieslo?

Mám prázdne brucho po členky,
celá sa cítim priehľadná,
všetci sme na seba... tenkí?
Alebo len hrubosť ostala?

Niekedy chcem zmiznúť zo Zeme,
niekde tam, kde sú krásne sny,
nevymazané a nevykorenené,
dlhé slová, z ktorých sme nervózni.

Možno raz nebudeme prázdni,
ale plní starej dobrej ľudskosti,
dnes to nebude, dnes sme blázni,
nie blázni z lásky, ale z úbohosti.